

ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก และแบบควบคุม
ความเชื่อเพื่อ และวินัยทางสังคม

ปริญญานิพนธ์

ของ

วารินทร์ ม่วงสุวรรณ

๒๒๖ค

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา
ควบความร่วมมือของสถาบันระหว่างชาติ
สำหรับการค้นคว้าวิจัยเรื่องเด็ก

มีนาคม ๒๕๑๓

๒ ๑๒๒๖๕

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติได้พิจารณาปฏิญานพันธันันี้แล้ว เห็นสมควรรับ
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาหาบัณฑิต แชนงจิตวิทยาการศึกษาของ
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ควบควมรวมมือของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการคนควาเรื่องเด็กได้

ศาสตราจารย์ ดร. วิมล วิชาญ ประธาน

ศาสตราจารย์ ดร. วิมล วิชาญ กรรมการ

ศาสตราจารย์ ดร. วิมล วิชาญ

ผู้อำนวยการ

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการคนควาเรื่องเด็ก

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงเพราะได้แนวคิด และความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร. นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ ทั้งได้สนับสนุน ให้กำลังใจและให้คำแนะนำ ตลอดจนอนุญาตให้ใช้ และปรับปรุงแบบสอบถามวิจัยทางสังคม รวมทั้ง อาจารย์ ดร. กวงเคื่อน พัฒนาวิน ที่กรุณาเป็นพี่พี่ปรึกษา ให้คำแนะนำในทางต่าง ๆ ตลอดจนตรวจแก้ไข ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทั้งสองท่านเป็นอย่างสูง และขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. วิรุฬห์ วิเชียรโชติ ที่ให้คำแนะนำในการสร้างแบบสอบถาม ตลอดจนให้แนวคิดในการวิจัยและอภิปรายผล และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พจน์ สะเพียรชัย ที่ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการทางสถิติ

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. จรรจา สุวรรณทัต ผู้อำนวยการสถาบันระหว่างชาติสำหรับการคนควาเรื่องเด็ก ที่ได้ให้ความสนใจและสนับสนุนงานวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ท่านผู้อำนวยการวิทยาลัยครูจันทระเกษม วิทยาลัยครูธนบุรี วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูนครปฐม และวิทยาลัยครูเพชรที่ดอน นครราชสีมา และให้ความร่วมมือในการรวบรวมข้อมูล และขอขอบคุณ คุณเอี่ยมพร ชัยพิพัฒน์ คุณสิทธิโชค วรานุสันติกุล คุณทองหล่อ วงศ์อินทร์ คุณเพ็ญจันทร์ ศิริชุมแสง คุณทรงศรี ภูจิณญาณ คุณราตรี รุ่งโรจน์ดี และ คุณพิทยา เลาสกุล ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูล

ขอขอบพระคุณ อาจารย์เคื่อน สันติพันธุ์ประทุม ที่ได้สละเวลาอันมีค่าและกำลังความคิด ในการเขียนโปรแกรม และช่วยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ คุณแม่และพี่ ๆ ที่ได้ช่วยเหลือในทางกำลังใจและกำลังทรัพย์เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ และนิสิตปริญญานิพนธ์ที่ ๑ สาขาจิตวิทยาสังคมที่ได้ให้ความร่วมมือในการสร้างแบบสอบถาม นอกจากนี้ขอขอบคุณ คุณประพันธ์ ปลื้มพลอยชัย คุณประสิทธิ์ คุณพรหม และ คุณนิยม ทรัพย์เจริญ ซึ่งได้พิมพ์และโรเนียวปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ด้วยความตั้งใจ

ท้ายที่สุดนี้ ขอขอบคุณ คุณอำพล โอ่งเคสื้อ ที่คอยเสนอแนะ และให้ข้อคิดที่ทำให้ผู้วิจัย มีแรงจูงใจ และมีความตั้งใจที่จะทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ให้สำเร็จสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และขอขอบคุณ สมาชิกวงชาติที่ให้ทุนสนับสนุนการวิจัยครั้งนี้.

วารินทร์ ม่วงสุวรรณ

๑๕ มีนาคม ๒๕๑๓

สารบัญ

บทที่

หน้า

๑	บทนำ	๑
	ปัญหา	๑
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	๔
	ความสำคัญของการวิจัย	๔
	ขอบเขตของการวิจัย	๕
	ข้อตกลงเบื้องต้น	๖
	คานิยามศัพท์เฉพาะและคานิยามปฏิบัติการ	๖
	เอกสารงานวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	๑๐
	ผลงานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก	
	และควบคุม	๑๐
	ผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูลูกของแม่ไทย	๑๒
	ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อเพื่อ	๑๓
	วินัยทางสังคม	๑๖
	ยังทฤษฎี	๑๕
	เหตุผลและทฤษฎีเบื้องหลังสมมุติฐาน	๑๖
	สมมุติฐานในการวิจัย	๓๖
๒	การสร้างเครื่องมือ	๓๖
	การสร้างแบบสอบถามวัดความเชื่อเพื่อ	๓๘
	การสร้างแบบสอบถามวัดการให้ความรักของแม่	๔๗
	การสร้างแบบสอบถามวัดการควบคุมของแม่	๕๐
	การปรับปรุงคุณภาพของแบบสอบถามวัดวินัยทางสังคม	๕๓

๓	วิธีดำเนินการวิจัย	๕๔
	กลุ่มตัวอย่าง	๕๔
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	๕๔
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๖๐
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	๖๑
	ลำดับขั้นของการวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้	๖๑
๔	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๖๓
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๖๓
	การอธิบายเชิงคุณแบบให้ความรักกับตัวแปรต่าง ๆ	๖๔
	เปรียบเทียบความถี่ของ เด็กที่โกรธกับความรักจากและน้อย	๖๔
	ความสัมพันธ์ระหว่างการอธิบายเชิงคุณแบบให้ความรักกับความถี่	๖๕
	เปรียบเทียบวินัยทางสังคมของ เด็กที่โกรธกับความรักจากและน้อย	๖๕
	ความสัมพันธ์ระหว่างการอธิบายเชิงคุณแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคม	๗๑
	การอธิบายเชิงคุณแบบให้ความรักเปรียบเทียบระหว่างเพศ	๗๕
	การอธิบายเชิงคุณแบบให้ความรักเปรียบเทียบระหว่างถิ่นที่อยู่	๗๗
	การอธิบายเชิงคุณแบบให้ความรักเปรียบเทียบระหว่างลำดับที่ของ	
	การเกิด	๗๘
	การอธิบายเชิงคุณแบบความถี่กับตัวแปรต่าง ๆ	๗๙
	เปรียบเทียบความถี่ของ เด็กที่ถูกควบคุมมากและน้อย	๘๐
	ความสัมพันธ์ระหว่างการอธิบายเชิงคุณแบบความถี่กับความถี่	๘๑
	เปรียบเทียบวินัยทางสังคมของ เด็กที่ถูกควบคุมมากและน้อย	๘๔
	ความสัมพันธ์ระหว่างการอธิบายเชิงคุณแบบความถี่กับวินัยทางสังคม	๘๖

การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมเปรียบเทียบกับระหว่างเพศ	๙๒
การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมเปรียบเทียบกับระหว่างถิ่นที่อยู่	๙๔
การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมเปรียบเทียบกับระหว่างลำดับพี่ของ	
การเกิด	๙๕
การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้วาทะรักกับการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม	๙๖
เปรียบเทียบความเชื่อใจของเด็กที่ได้รับความรักมาก — ถูกควบคุมมาก	
ได้รับความรักมาก — ถูกควบคุมน้อย ได้รับความรักน้อย — ถูกควบคุม	
มาก ได้รับความรักน้อย — ถูกควบคุมน้อย	๙๘
เปรียบเทียบวินัยทางสังคมของเด็กที่ได้รับความรักมาก — ถูกควบคุมมาก	
ได้รับความรักมาก — ถูกควบคุมน้อย ได้รับความรักน้อย — ถูกควบคุม	
มาก ได้รับความรักน้อย — ถูกควบคุมน้อย	๑๐๓
ความเชื่อใจกับตัวแปรต่าง ๆ	๑๐๔
ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อใจกับการให้แรงเสริมของแม่ต่อความ	
เชื่อใจของลูก	๑๐๕
เปรียบเทียบการให้แรงเสริมของแม่ต่อความเชื่อใจของพวกพ้องและ	
ความเชื่อใจต่อตนเองของลูก	๑๑๑
ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อใจกับวินัยทางสังคม	๑๑๔
ความเชื่อใจเปรียบเทียบระหว่างเพศ	๑๑๖
ความเชื่อใจเปรียบเทียบระหว่างถิ่นที่อยู่	๑๑๘
ความเชื่อใจเปรียบเทียบระหว่างลำดับพี่ของการเกิด	๑๒๐
วินัยทางสังคมกับตัวแปรต่าง ๆ	๑๒๑
วินัยทางสังคมเปรียบเทียบระหว่างเพศ	๑๒๑

	วินัยทางสังคม เปรียบเทียบระหว่างถิ่นที่อยู่	๑๒๕
	วินัยทางสังคม เปรียบเทียบระหว่างลำดับที่ของการเกิด	๑๒๕
๕	สรุป อภิปรายผล และเสนอแนะ	๑๓๑
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	๑๓๑
	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	๑๓๑
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	๑๓๒
	การวิเคราะห์ข้อมูล	๑๓๒
	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๑๓๓
	อภิปรายผล	๑๔๓
	ข้อจำกัดของการวิจัย	๑๔๐
	ขอเสนอแนะ	๑๔๐
	บรรณานุกรม	๑๔๕
	ภาคผนวก	๑๔๒
ก	๑. คำศัพท์สถิติสัมพันธ์ภายในของแบบสอบถามความถี่เพื่อ	๑๔๓
	๒. คำศัพท์สถิติสัมพันธ์ภายในของแบบสอบถามวินัยทางสังคม	๑๔๔
ข	๑. ค่า t ของแบบสอบถามวัดการให้ความรักและการควบคุมของแม่	๑๔๖
	๒. ค่า t ของแบบสอบถามความถี่เพื่อ	๑๔๗
	๓. ค่า t ของแบบสอบถามวินัยทางสังคม	๑๔๘
ค	๑. แบบสอบถามการให้ความรักและการควบคุมของแม่	-
	๒. แบบสอบถามความถี่เพื่อ	-
	๓. แบบสอบถามวินัยทางสังคม	-

บัญชีการวาง

การวาง	หน้า
๑ กาสติธิของแบบสอบถามวัดความเชื่อใจ	๔๔
๒ ก้าวประสิทธิผลสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบสอบถามวัดความเชื่อใจ และ ความเกรงใจ	๔๕
๓ กากความแตกต่างของคะแนนความเชื่อใจจากแบบสอบถามระหว่างกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำจากการเลือกของนักเรียน	๔๖
๔ กากความเชื่อมั่นและกาสติธิของแบบสอบถามวัดการให้ความรักของแม่	๕๐
๕ กากความเชื่อมั่นและกาสติธิของแบบสอบถามวัดการควบคุมของแม่	๕๓
๖ กากความเชื่อมั่นและกาสติธิของแบบสอบถามวินัยทางสังคม	๕๖
๗ กากความแตกต่างระหว่างวินัยทางสังคมของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ จากการตัดสินใจ ของนักเรียน	๕๗
๘ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยแยกตามสถานศึกษา และเพศ	๕๘
๙ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย แยกตามถิ่นที่อยู่ (ตามภูมิลำเนาเดิมก่อนเข้า เรียน ป.๑) เพศ และลำดับที่ของการเกิด	๖๐
๑๐ กาก ๗ ที่ให้จากการเปรียบเทียบความเชื่อใจของเด็กที่ได้รับความรักมาก และน้อย จากกลุ่มตัวอย่างรวม	๖๔
๑๑ ก้าวประสิทธิผลสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูถูกแบบให้ความรัก กับความ เชื่อใจ แยกตามถิ่นที่อยู่และเพศ	๖๕

๑๖	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก กับความ ไว้วางใจ แยกตามลำดับที่ของการเกิด	๖๗
๑๗	ค่า r ที่ได้จากการเปรียบเทียบวินัยทางสังคมของเด็กที่ได้รับความรักมาก และน้อย	๖๘
๑๘	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก กับวินัย ทางสังคม แยกตามลำดับที่ของการเกิด	๗๑
๑๙	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทาง สังคม แยกตามลำดับที่ของการเกิด	๗๓
๒๐	ค่า r ที่ได้จากการเปรียบเทียบการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักของ กลุ่มชาย และกลุ่มหญิงแยกตามถิ่นที่อยู่	๗๕
๒๑	ค่า r ที่ได้จากการเปรียบเทียบการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักของกลุ่ม ชายและกลุ่มหญิงแยกตามลำดับที่ของการเกิด	๗๖
๒๒	ค่า r ที่ได้จากการเปรียบเทียบการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักของกลุ่ม กรุงเทพฯ และต่างจังหวัด โดยแยกกลุ่มชายกลุ่มหญิง และกลุ่มควบคุม	๗๗
๒๓	ค่า r ที่ได้จากการเปรียบเทียบการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักของลูก คนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็ก จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	๗๘
๒๔	ค่า r ที่ได้จากการเปรียบเทียบความไว้วางใจของเด็กที่ถูกควบคุมมากและ น้อย จากกลุ่มตัวอย่างรวม	๘๐

๒๑	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อ แยกตามถิ่นที่อยู่และเพศ	๘๑
๒๒	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อ แยกตามลำดับที่ของการเกิด	๘๓
๒๓	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบวินัยทางสังคมของเด็กที่ถูกควบคุมน้อยและมาก จากกลุ่มตัวอย่างรวม	๘๕
๒๔	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมกับวินัยทางสังคม แยกตามถิ่นที่อยู่และเพศ	๘๗
๒๕	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมกับวินัยทางสังคม แยกตามลำดับที่ของการเกิด	๘๐
๒๖	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมของกลุ่มหญิงและ กลุ่มชาย แยกตามถิ่นที่อยู่	๘๒
๒๗	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมของกลุ่มหญิงและ กลุ่มชาย แยกตามลำดับที่ของการเกิด	๘๓
๒๘	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุม ของกลุ่มต่างจังหวัดและกลุ่มกรุงเทพ ฯ โดยแยกกลุ่มชาย กลุ่มหญิงและกลุ่มรวม	๘๔
๒๙	ค่า F ที่ได้จากการเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมของลูกคนโต ลูก คนรอง และลูกคนเล็ก จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	๘๕
๓๐	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบให้ความรัก และการอบรม เลี้ยงดูรูปแบบควบคุม แยกตามถิ่นที่อยู่และเพศ	๘๗

๒๑	คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อ แยกตามถิ่นที่อยู่และเพศ	๘๑
๒๒	คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อ แยกตามลำดับที่ของการเกิด	๘๓
๒๓	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบวินัยทางสังคมของเด็กที่ถูกควบคุมน้อยและมาก จากกลุ่มตัวอย่างรวม	๘๕
๒๔	คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมกับวินัยทางสังคม แยกตามถิ่นที่อยู่และเพศ	๘๗
๒๕	คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมกับวินัยทางสังคม แยกตามลำดับที่ของการเกิด	๘๐
๒๖	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมของกลุ่มหญิงและ กลุ่มชาย แยกตามถิ่นที่อยู่	๘๒
๒๗	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมของกลุ่มหญิงและ กลุ่มชาย แยกตามลำดับที่ของการเกิด	๘๓
๒๘	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุม ของกลุ่มต่างจังหวัดและกลุ่มกรุงเทพฯ โดยแยกกลุ่มชาย กลุ่มหญิงและกลุ่มรวม	๘๔
๒๙	ค่า F ที่ได้จากการเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมของลูกคนโต ลูก คนรอง และลูกคนเล็ก จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	๘๕
๓๐	คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และการอบรม เลี้ยงดูแบบควบคุม แยกตามถิ่นที่อยู่และเพศ	๘๗

๓๙	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเพื่อ และวินัยทางสังคมในกลุ่มชาย กลุ่มหญิง และกลุ่มรวม	๑๑๓
๔๐	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเพื่อ และวินัยทางสังคมแยกตาม ถิ่นที่อยู่ และ เพศ	๑๑๔
๔๑	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบการให้แรงเสริมของเมตอคความเชื่อเพื่อต่อ พวกพ้อง และการให้แรงเสริมของเมตอคความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่น แยกตาม ลำดับของการเกิด และ เพศ	๑๑๕
๔๒	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบความเชื่อเพื่อของกลุ่มชาย และกลุ่มหญิง แยกตามถิ่นที่อยู่และ เพศ	๑๑๖
๔๓	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบความเชื่อเพื่อของกลุ่มชาย และกลุ่มหญิง แยกตามลำดับของการเกิดและ เพศ	๑๑๗
๔๔	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบความเชื่อเพื่อของเด็กกรุงเทพฯ และเด็ก ต่างจังหวัดในกลุ่มรวม	๑๑๘
๔๕	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบความเชื่อเพื่อของเด็กกรุงเทพฯ และเด็ก ต่างจังหวัดในกลุ่มชายและกลุ่มหญิง	๑๑๙
๔๖	ค่า F ที่ได้จากการเปรียบเทียบความเชื่อเพื่อของลูกคนโต ลูกคนรอง และ ลูกคนเล็กในกลุ่มรวม	๑๒๐
๔๗	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบวินัยทางสังคมของกลุ่มหญิง และกลุ่มชาย แยกตามถิ่นที่อยู่	๑๒๑

๔๔	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบวินัยทางสังคมของกลุ่มหญิง และกลุ่มชาย แยกตามลำดับที่ของการเกิด	๑๒๔
๔๕	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบวินัยทางสังคมของเด็กกรุงเทพฯ และต่าง จังหวัด ในกลุ่มรวม	๑๒๖
๕๐	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบวินัยทางสังคมของกลุ่มชายกรุงเทพฯ และ ต่างจังหวัด	๑๒๗
๕๑	ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของวินัยทางสังคมของลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็กจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดยุค	๑๒๘
๕๒	ค่า F ที่ได้จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของวินัยทางสังคมของลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็กจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	๑๒๙
๕๓	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างความเอื้อเฟื้อ ๕ ตัว	๑๔๓
๕๔	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างวินัยทางสังคม ๔ ตัว ในกลุ่มรวม	๑๔๔
๕๕	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในระหว่างวินัยทางสังคม ๔ ตัว ในกลุ่มชาย และกลุ่มหญิง	๑๔๕
๕๖	ค่า t ที่ได้จากการวิเคราะห์รายชอของแบบสอบถามวัดการให้ความรัก และการควบคุมของแม่	๑๔๖
๕๗	ค่า t ที่ได้จากการวิเคราะห์รายชอของแบบสอบถามวัดความเอื้อเฟื้อ ฉบับที่ ๑	๑๔๗
๕๘	ค่า t ที่ได้จากการวิเคราะห์รายชอของแบบสอบถามวัดความเอื้อเฟื้อ ฉบับที่ ๒	๑๔๘
๕๙	ค่า t ที่ได้จากการวิเคราะห์รายชอของแบบสอบถามวัดวินัยทางสังคม	๑๔๙

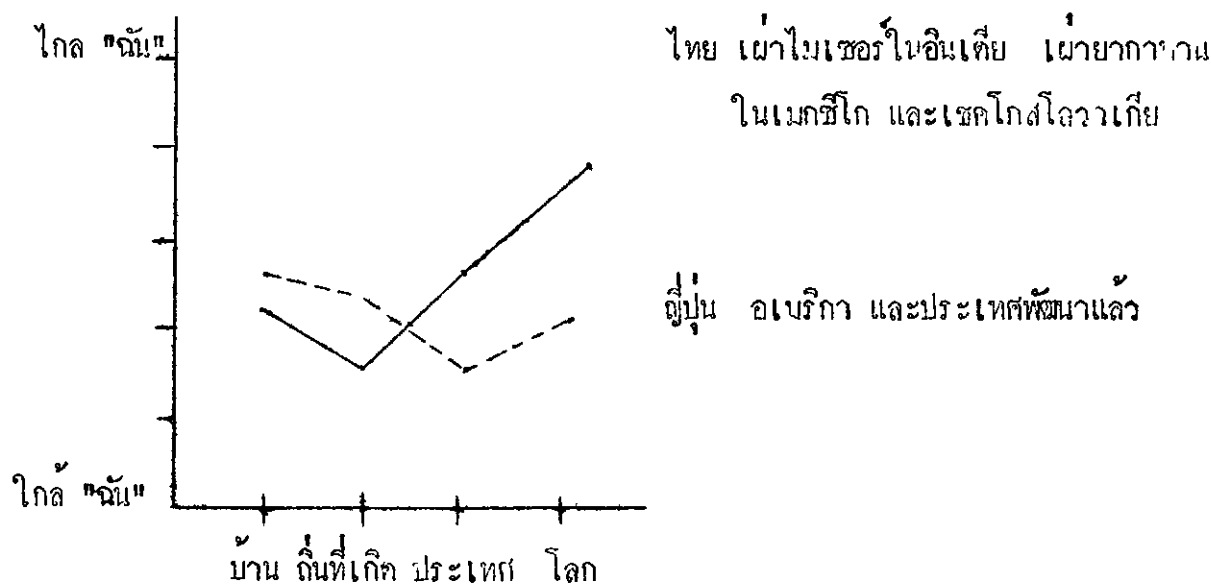
บัญชีภาพประกอบ

ภาพที่		หน้า
๑	แสดงผลการวิจัยของออกัสตูกเกี่ยวกับทัศนคติต่อว่าฉัน ของ เด็กวัยรุ่นทั่วโลก	๒
๒	แผนภูมิแสดงถึงเหตุการณ์ก่อนของการขาดวินัยทางสังคม	๒๓
๓	ผังทฤษฎี	๒๖

ปัญหา

ปัญหาหนึ่งในการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคลให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศปัจจุบันนี้จะได้แก่ ปัญหาบุคลิกภาพที่เน้นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน จึงจำเป็นต้องหันมาคำนึงจิตใจอันได้แก่ศีลธรรมและจริยธรรมควบคู่กันไปกับการพัฒนาบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ ด้วย

ถ้าพิจารณาอย่างผิวเผินจากสภาพของสังคมไทย ประกอบกับการนิยมทางพุทธศาสนาแล้ว สังคมไทยเป็นสังคมที่มีความเอื้อเฟื้อ แก่ถ้าพิจารณาให้ลึกซึ้งจะพบว่าความเอื้อเฟื้อของชนในสังคมไทยนั้นเอื้อความเอื้อเฟื้อ และช่วยเหลือพวกห้องของตนเอง เป็นส่วนใหญ่ ส่วนความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นที่ไม่ใช่พวกห้อง และช่วยเหลือส่วนรวมนั้นมีน้อยมาก ผลการวิจัยที่สนับสนุนกับผลการวิจัยของออสกู๊ด (Osgood)... (นวลเพ็ญ วิเชียรโชค, ๒๕๑๖) ซึ่งก็มาทบทวนทัศนคติต่อคำประมาณ ๖๐๐ คำ กับ กลุ่มตัวอย่างเด็กชายวัยรุ่นอายุ ๑๖ - ๑๘ ปี จากประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก (Atlas Study) พบว่า เด็กวัยรุ่นไทยมีทัศนคติต่อคำว่า "ฉัน" ใกล้เคียงกับทัศนคติต่อคำว่า "ถิ่นที่เกิด" ซึ่งคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างบางเผ่าในแอฟริกาอย่างเช่น เผ่าโมเซอโรในอินเดีย เผ่ายาคาตามาในเม็กซิโก และประเทศเชโกสโลวาเกีย ส่วนกลุ่มตัวอย่างจากประเทศที่พัฒนาแล้วเช่น อเมริกาและญี่ปุ่น มีทัศนคติต่อคำว่า "ฉัน" ใกล้เคียงกับทัศนคติต่อคำว่า "ประเทศ" มากที่สุด ผลการวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ชัดจากภาพในหน้าถัดไป

ภาพที่ ๑ แสดงผลการวิจัยของออสกูท (Osgood) เกี่ยวกับทัศนคติต่อคำว่า "ฉัน" ของเด็กวัยรุ่นทั่วโลก

จากภาพจะเห็นว่าทัศนคติต่อคำว่า "ฉัน" ของเด็กวัยรุ่นของประเทศที่พัฒนาแล้วใกล้เคียงกับทัศนคติต่อคำว่า "ประเทศ" มากที่สุด ถัดไปเป็นโลก ถิ่นที่เกิด และบ้าน แต่ในกลุ่มวัยรุ่นชายไทยและประเทศที่ด้อยพัฒนา ทัศนคติต่อคำว่า "ฉัน" ใกล้เคียงกับทัศนคติต่อคำว่า "ถิ่นที่เกิด" มากที่สุด ถัดมาเป็นบ้าน ประเทศ ส่วนโลกอยู่ไกลมาก

จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงว่า ทัศนคติของคนไทยส่วนใหญ่คำนึงถึงถิ่นที่เกิด หรือสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว ซึ่งนับว่ายังอยู่ในวงแคบตามลักษณะของสังคมในชนบท ผลการวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยของออสกูท คือผลการวิจัยของ แชฟเฟอร์ (Shaffer, 1972) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมของลูกที่พ่อแม่ชมเชยและสนับสนุนโดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นที่กรุงเทพฯ และเชียงใหม่ พบว่าส่วนใหญ่พ่อแม่จะชม เมื่อลูกช่วยพ่อแม่ทำงานมากที่สุด ถึง ๘๐๐ คนใน ๑,๐๐๐ คน แต่มีเพียง ๑ คนเท่านั้นที่ชมเมื่อลูกช่วยเหลือคนอื่น

จากผลการวิจัยของแชฟเฟอร์ (Shaffer, 1972) ที่กล่าวมาแล้วอาจกล่าวได้ว่า พ่อแม่ไทยจากกลุ่มตัวอย่างเน้นการช่วยเหลือผู้อื่นก่อนในครอบครัวและบุคคลใกล้ชิดเป็นอย่างมาก

ไปได้เน้นการช่วยเหลือในวงกว้างออกไป แต่การที่จะฝึกให้บุคคลเรียนรู้ที่จะมีความเชื่อเพื่อและเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมหรือแก่ที่อยู่ใกล้ตัวนี้ พ่อแม่จำเป็นบุคคลสำคัญในการพัฒนาและหล่อหลอมบุคลิกภาพให้กับเด็กโดยผ่านกระบวนการสังคมนะกิด (Socialization) ซึ่งเป็นขบวนการอบรมและถ่ายทอดวัฒนธรรมหรือค่านิยมให้กับบุคคล เพื่อเป็นหน่วยหนึ่งของสังคม ซึ่งย่อมหมายความว่าบุคลิกภาพของพ่อแม่โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคลิกภาพของแม่และวิธีการอบรมเลี้ยงดูลูกมีส่วนสำคัญในการปลูกฝังบุคลิกภาพให้แก่วัยการได้แก่เด็กทารก

นอกจากปัญหาเรื่องความเชื่อเพื่อของคนในสังคมไทย ซึ่งอยู่ในวงแคบและกำนึ่งถึงประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าประโยชน์ส่วนรวมแล้ว ปัญหาที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่เกี่ยวกับความเชื่อเพื่อก็คือปัญหาการชาควินัยทางสังคม จากการศึกษาคของเมียร์เจิล (Myrdal, 1970) ซึ่งได้วิเคราะห์ลักษณะของวัฒนธรรมอ่อน (Soft State) อันเป็นลักษณะของประเทศด้อยพัฒนาซึ่งรวมทั้งประเทศไทยด้วย พบว่าการชาควินัยทางสังคมเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของประเทศที่วัฒนธรรมอ่อน ซึ่งมีส่วนทำให้การพัฒนาประเทศไม่ได้ผลเท่าที่ควร

การชาควินัยทางสังคมนับว่าเป็นปัญหาที่ลัทธิธรรมอันร้ายแรง ทั้งที่พระกรวิสุทธิโบลี (๒๕๑๕ : ๒๑๕ - ๒๒๕) ได้พยายามชี้ให้เห็นว่า การชาควินัยทางสังคมเป็นลักษณะของการยึดถือตัวตน (Self) ยึดถือว่าสิ่งนี้เป็นของเรา สิ่งนั้นไม่ใช่ของเรา เป็นการยึดหลักอัตตา ซึ่งขัดกับหลักอนัตตาของศาสนาพุทธ การยึดถือตัวตนเป็นปัญหาที่ลัทธิธรรมอันร้ายแรงที่สมควรจะต้องแก้ไขให้บ่อยลง ถ้าต้องการให้บุคคลคำนึงถึงส่วนรวมแทนที่จะคำนึงถึงประโยชน์ส่วนตนแก่ฝ่ายเดียว

จากแนวคิดของพระกรวิสุทธิโบลี จะเห็นได้ว่า การชาควินัยทางสังคมเกิดจากการที่คนยึดถือตัวตน ยึดพวกพ้อง และกำนึ่งถึงประโยชน์ส่วนตนมากกว่าประโยชน์ส่วนรวม ซึ่งก็สอดคล้องกับปัญหาเรื่องความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องมากกว่าส่วนรวมด้วย

ฉะนั้นในการวิจัยครั้งนี้จึงต้องการทราบว่าการอบรมเลี้ยงดูของแม่จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับความเชื่อเพื่อ และความมีวินัยทางสังคมมากน้อยเพียงใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักและความคุม เพื่อเป็นแนวทางในการที่จะพัฒนาปรับปรุงบุคลิกภาพของทมิในสังคมให้คำนึงถึงส่วนรวมอันเป็นปัจจัยในการพัฒนาประเทศ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาการอบรมเลี้ยงดูแม่ให้ความรัก และความภูมิใจในตัวเอง ว่า

- ๑.๑ การให้ความรัก หรือการควบคุมในระดับที่ต่างกัน เกี่ยวกับหรือมีผลต่อความเชื่อใจ และวิสัยทางสังคมของเด็กหรือไม่เพียงใด
- ๑.๒ การให้ความรัก หรือการควบคุมของแม่ต่อลูกชาย และลูกสาวต่างกันหรือไม่เพียงใด
- ๑.๓ การให้ความรัก หรือการควบคุมของแม่ต่อลูกที่ล่าช้ากับการเกิดต่างกัน จะต่างกันหรือไม่เพียงใด
- ๑.๔ การให้ความรัก หรือการควบคุมของแม่ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดต่างกันหรือไม่เพียงใด
- ๑.๕ การเลี้ยงดูลูกแม่ให้ความรัก และความภูมิใจในตัวเอง ของแม่ไทยมีความสัมพันธ์กันในลักษณะใด

๒. เพื่อศึกษาว่าความเชื่อใจ วิสัยทางสังคม และการให้แรงเสริมของแม่ต่อความเชื่อใจของลูก มีความสัมพันธ์กันหรือไม่ เพียงใด และเป็นไปในลักษณะใด ความเชื่อใจและวิสัยทางสังคมของเด็กนั้นแตกต่างกันตามเพศ ถิ่นที่อยู่ และลำดับที่ของการเกิดหรือไม่

๓. เพื่อสร้างแบบสอบถามวัดความเชื่อใจของเด็ก และการให้แรงเสริมของแม่ต่อความเชื่อใจของลูก แบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดูแม่ให้ความรัก และแบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

ความสำคัญของการวิจัย

๑. ผลการวิจัยเรื่องนี้โดยส่วนรวม จะช่วยชี้ทางว่ามีตัวแปรใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กัน เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพของเด็ก และเป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องต่อไป

๒. ผลการวิจัยเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ถ้าพบว่ามีความเกี่ยวข้องกับคุณภาพแบบเชื่อใจ และวิสัยทางสังคมก็จะเป็นประโยชน์แก่พ่อแม่ในการปลูกฝังลักษณะดังกล่าวคือ ความเชื่อใจ และวิสัยทางสังคม ให้แก่ลูก

๓. ผลการวิจัยเกี่ยวกับความเชื่อผิดๆ และวินัยทางสังคม จะเป็นประโยชน์ในการศึกษา เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางศีลธรรมในเด็ก และบุคคลทั่วไป

๔. จะได้แบบสอบถามสำหรับใช้ในการวิจัยต่อไป ๔ ฉบับ คือ

- แบบสอบถามวัดความเชื่อผิดๆ
- แบบสอบถามวัดการให้รางวัลของแม่
- แบบสอบถามวัดการทวงบุญของแม่
- แบบสอบถามวัดวินัยทางสังคม

แบบสอบถามฉบับที่ ๑ - ๓ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ส่วนแบบสอบถามวินัยทางสังคมเป็นของ นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ และคณะ ซึ่งผู้วิจัยนำบาททดลองและปรับปรุงใจกับนักเรียนชั้น ป.๓ ปีที่ ๑

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะจำกัดภายในขอบเขตของกลุ่มตัวอย่างและตัวแปรที่จะศึกษาดังนี้

๑. กลุ่มตัวอย่าง การวิจัยครั้งนี้กระทำกับนักเรียนชั้น ป.๓ ปีที่ ๑ ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด จำนวน ๔๕๐ คน เป็นชาย ๒๒๐ คน หญิง ๒๓๐ คน

๒. ตัวแปรที่จะศึกษา

๒.๑ ตอนหาความสัมพันธ์ มีตัวแปร ๕ ตัว คือ

- ความเชื่อผิดๆ
- การให้รางวัลของแม่ต่อความเชื่อผิดๆของลูก
- วินัยทางสังคม
- การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก
- การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

๒.๒ ตอนเปรียบเทียบความแตกต่าง แบ่งเป็น ๒ ตอน

ตอนที่ ๑ ตัวแปรอิสระ คือ

- เพศ
- ที่อยู่

— ลำดับที่ของการเกิด

ตัวแปรตาม คือ

- การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก
- การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม
- ความเอื้อเฟื้อ
- วินัยทางสังคม

ตอนที่ ๒ ตัวแปรอิสระ คือ

- การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก
- การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

ตัวแปรตาม คือ

- ความเอื้อเฟื้อ
- วินัยทางสังคม

ข้อตกลงเบื้องต้น

๑. การวิจัยครั้งนี้ถือว่าปรากฏการณ์และคุณลักษณะเกี่ยวกับตัวแปรต่าง ๆ ที่ศึกษาครั้งนี้เป็นแบบโครงสร้างและคุณสมบัติซึ่งสามารถค้นพบและอธิบายโดยอาศัยกฎเกณฑ์ทางคณิตศาสตร์ได้ ซึ่งเป็นไปตามหลักไอโซมอร์ฟิซึม (Isomorphism)... (Guilford, 1954 : 6 - 7) เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ถือว่าสามารถนำวิธีการทางสถิติมาใช้วิเคราะห์ข้อมูลได้

๒. การวิจัยครั้งนี้ถือว่าการแจกแจงของข้อมูลมีลักษณะเป็นโค้งปกติ (Normal Distribution) จึงสามารถนำวิธีการทางสถิติแบบพารามेटริก (Parametric Statistic) มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ได้

กำนิยาบทที่เฉพาะและกำนิยามปฏิบัติการ

๑. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก หมายถึงพฤติกรรมที่แม่ปฏิบัติต่อลูกของตัวเองในลักษณะต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ

- ๑.๑ มองลูกในแง่ดีหรือประเมินตัวลูกในทางที่ดี (Positive Evaluation)
- ๑.๒ ให้ลูกมีส่วนร่วมในการคิดและการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ (Sharing)

๑.๓ แสดงความรักลูกออกมาให้เห็น (Expression of Love)

๑.๔ สนับสนุนและเข้าใจอารมณ์ของลูก (Emotional Support)

ในการวิจัยครั้งนี้การให้ความรักของแม่วัดได้จากแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแม่ให้ความรัก ซึ่งผู้วิจัยร่วมกับประนต เล็กสวาสส์ (นิสิตปริญญาโทปีที่ ๒ สาขาจิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๖) เป็นผู้สร้างขึ้น เด็กที่โตคะแนนจากแบบสอบถามมาก ถือว่าได้รับความรักจากแม่มาก เด็กที่โตคะแนนจากแบบสอบถามน้อยถือว่าได้รับความรักจากแม่น้อย หรือ

เด็กที่ได้รับความรักจากแม่มาก หมายถึงเด็กที่โตคะแนนจากแบบสอบถามเหนือเปอร์เซ็นต์

ไคลที่ ๗๒ (P₇₂)

เด็กที่ได้รับความรักจากแม่น้อย หมายถึงเด็กที่โตคะแนนจากแบบสอบถามต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์

ไคลที่ ๒๗ (P₂₇)

เด็กที่ได้รับความรักจากแม่ปานกลาง หมายถึงเด็กที่โตคะแนนจากแบบสอบถามระหว่าง

เปอร์เซ็นต์ไคลที่ ๒๗ - ๗๒ (P₂₇ - P₇₂)

๒. การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม หมายถึงพฤติกรรมของแม่ที่ปฏิบัติต่อลูกของตนเองในลักษณะต่าง ๆ ต่อไปนี้

๒.๑ ก้าวร้าวเรื่องส่วนตัวของลูก (Intrusiveness)

๒.๒ ยับยั้งการก้าวร้าวของลูก (Suppression of Agression)

๒.๓ ทำให้ลูกรู้สึกผิดเมื่อแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม (Control Through Guilt)

๒.๔ ให้อำนาจตามความต้องการของตัวแม่เอง (Parental Direction)

๒.๕ ใช้คำพูดที่ทำให้ลูกรู้สึกละอายโดยเปรียบเทียบว่าลูกคนอื่นดีกว่าลูกของตัวเอง

ในการวิจัยครั้งนี้การควบคุมของแม่วัดได้จากแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของแม่แบบควบคุม ซึ่งผู้วิจัยร่วมกับประนต เล็กสวาสส์ (นิสิตปริญญาโท ปีที่ ๒ สาขาจิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๖) เป็นผู้สร้างขึ้น

เด็กที่ถูกควบคุมมาก หมายถึงเด็กที่โตคะแนนจากแบบสอบถามเหนือเปอร์เซ็นต์ไคลที่ ๗๒

(P₇₂)

เด็กที่ถูกควบคุมน้อย หมายถึงเด็กที่ไค้คะแนนจากแบบสอบถามต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไค้ที่ ๒๗

(P₂₇)

เด็กที่ถูกควบคุม ปานกลาง หมายถึงเด็กที่ไค้คะแนนจากแบบสอบถามระหว่างเปอร์เซ็นต์ไค้ที่ ๒๗ - ๗๒ (P₂₇ - P₇₂)

๓. ความเอื้อเฟื้อ (Altruism) หมายถึงความรู้สึกอย่างหนึ่งภายในตัวบุคคลที่ไค้ต่อความต้องการความช่วยเหลือของบุคคลอื่น เมื่อได้พบกับสถานการณ์ที่ไค้ให้เกิดความรู้สึกทั้งไค้ว่าบุคคลจะแสดงพฤติกรรมในทางที่ไค้ โดยการเสียสละกำลังกาย สิ่งของ เวลา หรือความสุขส่วนตัว เพื่อช่วยเหลือและทำประโยชน์ให้แกผู้อื่นให้ไค้ได้รับความสุข และพ้นจากความลำบากหรือไค้ในสิ่งที่เขาต้องการ

สำหรับการวิจัย และการสร้างแบบสอบถามครั้งนี้ พฤติกรรมที่แสดงถึงความเอื้อเฟื้อแบ่งเป็น ๒ ประเภท ตามแนวของโรเซนฮาน (Rosenhan) ไค้แก่

๓.๑ พฤติกรรมที่ไค้เพื่อหวังผลตอบแทน (Normative Altruism)

๓.๒ พฤติกรรมที่ไค้เพื่อความดีใจของจริยธรรม (Autonomous Altruism) โดยผู้กระทำไค้ไค้หวังผลตอบแทน ถ้าจะไค้รับก็จะเป็นรางวัลที่ไค้ไค้จากหวังไค้ก่อน เช่นการบริจาคโลหิต การช่วยคนเป็นลม

ในการวิจัยครั้งนี้ ความเอื้อเฟื้อของบุคคลไค้ไค้จากแบบสอบถามความเอื้อเฟื้อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เด็กที่ไค้คะแนนมากไค้ไค้ไค้ความเอื้อเฟื้อสูง เด็กที่ไค้คะแนนน้อยไค้ไค้ไค้ความเอื้อเฟื้อต่ำ

๔. การให้แรงเสริมของแม่ออกความเอื้อเฟื้อของลูก (Reinforcement) หมายถึงการ
แสดงออกของแนวทางการช่วยเหลือของลูก หรือการหาประโยชน์แก่บุคคลอื่นอาจจะเป็นทั้งบุคคลที่รู้จัก
ชอบพอ และบุคคลที่ไม่รู้จักกัน การแสดงออกของแนวอาจะเป็นการให้รางวัลหรือการลงโทษ
ขึ้นอยู่กับระดับของความถี่ที่เกี่ยวกับความเอื้อเฟื้อของตัวเอง

ในการวิจัยครั้งนี้ การให้แรงเสริมของแม่ออกความเอื้อเฟื้อของลูกวัดได้จากแบบสอบถาม
ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เด็กที่ไ้คะแนนจากแบบสอบถามมากถือว่าแม่ให้แรงเสริมมาก เมื่อเขาแสดง
ความเอื้อเฟื้อ เด็กที่ไ้คะแนนน้อยถือว่าแม่ให้แรงเสริมน้อยเมื่อเขาแสดงความเอื้อเฟื้อ

๕. วินัยทางสังคม (Social Discipline) หมายถึงคุณลักษณะอย่างหนึ่งภายในตัว
บุคคล ซึ่งประกอบไปด้วยความคิด และการรู้สึกที่สามารถควบคุมตัวเองให้มีพฤติกรรมที่เป็นไป
ตามกฎเกณฑ์ภายในสถานการณ์ที่ไม่มีกฎเกณฑ์ของสังคมกำหนดไว้

ในการวิจัยครั้งนี้ วินัยทางสังคมของเด็กวัดได้จากแบบสอบถามที่ ดร. นวลเพ็ญ
วิเชียรโชติ ร่วมกับคณะอาจารย์ และนิสิตปริญญาโทสาขาจิตวิทยาการศึกษา รุ่น พ.ศ. ๒๕๑๒ -
๒๕๑๓ และรุ่น พ.ศ. ๒๕๑๕ - ๒๕๑๖ เป็นผู้สร้างขึ้น เพื่อทำลองใช้ในการประชุม ASIAN
SOLEP ที่สามพราน นครปฐม สิงหาคม ๒๕๑๕ และผู้วิจัยได้นำมาทดลองและปรับปรุงสำหรับ
ใช้กับนักเรียนชั้น ป.๓ ปีที่ ๑ ผู้ที่ไ้คะแนนจากแบบสอบถามมาก ถือว่ามีวินัยทางสังคมสูง ผู้ที่
ไ้คะแนนจากแบบสอบถามน้อยถือว่าวินัยทางสังคมต่ำ

๖. เพศ หมายถึง เพศชาย และเพศหญิง

๗. ถิ่นที่อยู่ หมายถึง กรุงเทพฯ ฯ และต่างจังหวัด (ตามภูมิลำเนาเดิมก่อนเข้าเรียน ป.๓.)

๘. ลำดับที่ของการเกิด หมายถึง ลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็ก

ลูกคนโต หมายถึง ลูกคนแรก หรือลูกคนโต

ลูกคนรอง หมายถึง ลูกคนที่หนึ่งและรอง

ลูกคนเล็ก หมายถึง ลูกคนที่สามขึ้นไป

เอกสารงานวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

๑. ผลงานวิจัยต่างประเทศเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และความอบอุ่น

วิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่มีความสำคัญต่อการปลูกฝังลักษณะทางบุคลิกภาพให้แก่ลูก ทั้งที่เป็นไปโดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม วิธีการเลี้ยงดูแบบต่าง ๆ ที่พ่อแม่ใช้อาจจะมีหลายอย่าง แต่การให้ความรักและการความอบอุ่นเป็นวิธีการพื้นฐานในการพัฒนาบุคลิกภาพทางต่าง ๆ รวมทั้งความเชื่อใจและวิสัยทางสังคม

การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และความอบอุ่น กับการพัฒนาความเชื่อใจ และวินัยทางสังคมในเด็กยังทำกันน้อยมาก ที่พอจะกล่าวได้คืองานวิจัยของซายมอน (Symond, 1939 : 283 - 5) ซึ่งเกี่ยวกับการศึกษาพฤติกรรมของพ่อแม่ที่แสดงถึงการยอมรับลูก เปรียบเทียบกับการปฏิเสธลูก พบว่าลูกที่พ่อแม่ยอมรับจะเป็นผู้ที่เพื่อนฝูงรักใคร่ และยอมรับเป็นอย่างดี จะชอบเข้าสังคม สนใจการทำงาน ของโลกในแง่ดี มีความมั่นคงทางอารมณ์ เป็นโนภพเกี่ยวกับตน (Self Concept) สูง ก็รู้สึกว่าคุณค่า มีความอบอุ่นและปลอดภัย

บอดด์วิน (Baldwin, 1949 : 285 - 90) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูก ๓ แบบ คือ ประชาธิปไตย การให้การยอมรับ และการตามใจ โดยการสัมภาษณ์พ่อแม่ ๒๒๐ ครอบครัว ตามแบบการสัมภาษณ์ของเฟลด์ (Fels Parental Behavior Rating Scale) พบว่าลูกที่พ่อแม่ยอมรับจะมีพัฒนาการด้านความรู้สึกผิดชอบ (Conscience) สูง

มัสเซล (Mussen, 1969 : 513 - 4) ให้อะไรก็คิดเห็นเกี่ยวกับการฝึกวินัยไว้ว่า ถ้าต้องการให้การฝึกวินัยได้ผลตามต้องการ พ่อแม่ควรจะใช้วินัยซึ่งมีเป้าหมายระยะยาว โดยมุ่งให้เด็กยอมรับกฏเกณฑ์ต่าง ๆ เข้าเป็นส่วนหนึ่งของจิตใจของเด็ก ด้วยการให้เหตุผลให้ความรักแก่เด็ก เนื่องจากการฝึกวินัยเป็นการฝึกให้เด็กแสดงพฤติกรรมในทางที่ดี ถ้าพ่อแม่ไม่ความทุกข์ใจ เด็กก็จะไม่สามารถที่จะเรียนรู้กฏเกณฑ์มาตรฐานของสังคม และพฤติกรรมในทางที่ดีได้ แต่ถ้าพ่อแม่ความทุกข์ใจเกินไป จะบีบคั้นให้เด็กขาดความเชื่อมั่น ขาดความสามารถในการปกครองตัวเอง

(Autonomy) และไม่เชื่อถือตนเอง (Self - Reliance) แม้ในโลกาจะรับค่านิยมและคุณธรรมจากพ่อแม่ไม่มากกว่าลูกที่พ่อแม่ตามใจ ผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ แรดเค (Radke, 1936 : 396) ที่พบว่าลูกจากครอบครัวที่พ่อแม่ยอมรับ จะมีลักษณะเด่นชัดในตนเอง เป็นที่ยอมรับ

ของสังคม ให้ความร่วมมือกับเพื่อนฝูง ใฝ่ใจตนเอง และมีความรับผิดชอบสูง

เซียและเลวิน (Sears and Levin, 1957) ได้สัมภาษณ์พ่อแม่ของเด็กอนุบาล ๓๗ คน เกี่ยวกับการฝึกอบรมเด็ก พบว่าการให้ความรักและการยอมรับลูกในฐานะที่เป็นสมาชิกของครอบครัว และการฝึกวินัยโดยใช้เหตุผลจะมีส่วนช่วยให้เด็กพัฒนาการทางด้านการรู้ผิดผิดชอบสูง

เพ็ก (Peck, 1958 : 347 - 350) ได้ศึกษามวลของการฝึกวินัยต่อการพัฒนาความรู้ผิดผิดชอบในวัยเด็กด้วยการสังเกตพฤติกรรมของพ่อแม่ พบว่า ความไว้วางใจซึ่งกันและกันและกับระหว่างพ่อแม่กับลูก การให้ความรักของพ่อแม่ การฝึกวินัยอย่างสม่ำเสมอ การให้เหตุผลและความเก่งกาจของพ่อแม่เป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เด็กมีความรู้ผิดผิดชอบสูง

จากผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมาอาจสรุปได้ว่า การฝึกให้เด็กมีความรู้ผิดผิดชอบ (Conscience) และมีความรับผิดชอบสูงนั้น พ่อแม่จะต้องคำนึงถึงการให้ความรัก การยอมรับ และการยอมรับเด็กมากที่สุด นอกจากการให้ความรัก ความอบอุ่น และการยอมรับแล้ว สิ่งจำเป็นในการฝึกให้เด็กเรียนรู้และปฏิบัติตามมาตรฐานของสังคม ได้แก่การควบคุมซึ่งจำเป็นในการฝึกวินัยแก่เด็ก เพราะจะช่วยให้เด็กทำตามสิ่งที่พ่อแม่ต้องการ และการควบคุมจะเป็นเกราะชี้ (Cue) ให้เด็กรู้ว่าพฤติกรรมบางอย่างที่พ่อแม่ต้องการหรือไม่ต้องการ ซึ่งจะช่วยให้เด็กค่อย ๆ เรียนรู้ที่จะปฏิบัติตามความคาดหวังของพ่อแม่

จากผลงานวิจัยของมิสเซน ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การควบคุมในระดับที่เหมาะสมเป็นสิ่งจำเป็นในการฝึกวินัยให้เด็ก ซึ่งพ่อแม่จะต้องใช้ควบคู่กันไปกับการให้ความรัก และการชี้แจงให้เหตุผลเมื่อเด็กกระทำผิด เพื่อจะทำให้เด็กมีความรู้ผิดผิดชอบ (Conscience) และวินัยในตนเองทั้งเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางศีลธรรมของเด็กด้วย ความรู้ผิดผิดชอบที่ ไกลเบอร์ก (Kohlberg, 1969) จัดเป็นพัฒนาการทางศีลธรรมขั้นสูงสุด ซึ่งจะ ทำให้บุคคลมีวินัยในตนเอง และมีหลักการในการประพฤติปฏิบัติของตัวเอง สอดคล้องกับกฎเกณฑ์ที่เป็นที่ยอมรับของสังคม ลักษณะต่าง ๆ ของผู้มีความรู้ผิดผิดชอบดังกล่าวนี้ผู้วิจัยเชื่อว่าจะจะเป็นลักษณะของผู้วินัยทางสังคม การให้ความรัก ความอบอุ่น และการยอมรับของพ่อแม่จะมีผลต่อการพัฒนาการทางศีลธรรมของเด็กด้วย เพราะมีส่วนทำให้เด็กเกิดความรู้สึกผิดชอบ ซึ่งเป็นลักษณะของผู้ที่เน้นการกระทำเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม อันเป็นลักษณะของความเชื่อเพื่ออย่างแท้จริง

๒. ผลงานวิจัยเกี่ยวกับการยอมรับเลี้ยงลูกของแม่ไทย

ผลงานวิจัยที่คำกับคนไทยมีเป็นจำนวนมากเลยทีเดียว เช่นผลงานวิจัยของละม้ายจาก ศรีตัต และคณะ (๒๕๐๐ : ๘๗ - ๙๑) ซึ่งศึกษาอิทธิพลของการยอมรับเลี้ยงลูกต่อสัมพันธภาพของเด็ก โดย การสัมภาษณ์แม่ ๔๕ คน พบว่า แม่ต้องการให้เด็กแสดงความรักและเชื่อฟังผู้ใหญ่ ด้วยการทำความ ก้าวร้าวทุกอย่างของพ่อแม่ และถือว่าการขัดคำสั่งของผู้ใหญ่เป็นการแสดงความไม่เคารพเชื่อฟัง ดังนั้น การยอมรับเด็กเช่นนี้ทำให้ผู้วิจัยแสดงความคิดเห็นว่าเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้ใหญ่ได้รับความระจุกในการ ออรับและเป็นการรักษาสัมพันธภาพระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ด้วย

มัญรี มุขนาก (๒๕๐๔ : ๗๒) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสังคมประเพณีของบิดามารดา กับ บุคลิกภาพของเด็กในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด โดยศึกษาเด็กวัยรุ่น ๒๐ คน รวบรวมบิดา มารดาของเด็กด้วย ผลการวิจัยพบว่า สังคมประเพณีของบิดามารดาในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ทำนุการฝึกความเป็นอิสระ การฝึกให้ออกใจรักได้ การฝึกให้จัดการก้าวร้าว การให้รางวัลและ การลงโทษไม่แตกต่างกัน

การวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับสังคมประเพณีอีกชิ้นหนึ่งคือ การวิจัยของ กองทอง วิภาวิน (๒๕๐๖) ซึ่งให้หาความสัมพันธ์ระหว่างสังคมประเพณี และความเกรงใจของกรรมกรชาวไทยและกรรมกรจีน จาก กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาอายุเฉลี่ย ๑๐๐ คน โดยศึกษาเกี่ยวกับสังคมประเพณี ๕ ด้าน คือ ด้านความอบอุ่น ความเป็นเจ้าของ ความเป็นประชาธิปไตย ความสามารถทาง สติปัญญา ความเข้มงวด ความรุนแรงของการลงโทษ การก้าวร้าว การปรับตัวของแม่ และ ความเกลียดชังในทนายในกรรมกรว่า ความเกรงใจสัมพันธ์ทางบวกกับความ อบอุ่น และความเป็นเจ้าของ แต่สัมพันธ์ทางลบกับความเข้มงวด เมื่อพิจารณาจากความสัมพันธ์ ระหว่างสังคมประเพณีทั้ง ๕ ด้าน ปรากฏว่าลักษณะของความสับสนไขว่คว้าได้เป็น ๒ กลุ่มใหญ่ ๆ คือ ความอบอุ่นสัมพันธ์กับความ เป็นเจ้าของ ความเป็นประชาธิปไตย และสติปัญญา อีกกลุ่มหนึ่งคือ ความเข้มงวดสัมพันธ์กับการลงโทษรุนแรง และการก้าวร้าวเรื่องส่วนตัวของลูก ลักษณะทั้งสองกลุ่มนี้ ต่างก็สัมพันธ์ระหว่างกันในทางตรงกันข้าม

จากผลการวิจัยข้างต้นอาจกล่าวได้ว่า การยอมรับเลี้ยงลูกของแม่ไทยส่วนใหญ่จะใจดี การควบคุม หรือการลงโทษรุนแรง และเน้นเรื่องความเชื่อฟังโดยให้เด็กทำตามคำสั่งของพ่อแม่

อารอนเฟร็ด (Aronfreed)..(Macaulay and Berkowitz, 1970 : 2 - 3) ได้ให้
คำนิยามไว้ว่า

... ความเชื่อเพื่อเป็นพฤติกรรมที่ช่วยเหลือผู้อื่น ซึ่งเกิดมาจากความเห็นใจ
(Empathy) และการปีความสุขที่จะได้ช่วยเหลือผู้อื่น

แมกคอกเลย์ และเบอร์โกวิทซ์ (Macaulay and Berkowitz, 1970 : 3) ได้ให้
คำนิยามไว้ว่า

"... ความเชื่อเพื่อเป็นพฤติกรรมที่มุ่งจะทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น โดยไม่หวังว่า
จะได้รับรางวัลตอบแทน..."

จากความหมายของความเชื่อเพื่อทั้งกล่าวแล้วข้างต้น ไม่ว่าผู้กระทำจะหวังผลตอบแทน
จากการกระทำหรือไม่ก็ตาม ถ้าสรุปไว้ว่าความเชื่อเพื่อมีลักษณะที่สำคัญ ๒ ประการ คือ

- (๑) ความเชื่อเพื่อเป็นการกระทำเพื่อผู้อื่น โดยไม่คำนึงถึงความทุกข์หรือความ
ลำบากของตัวเอง
- (๒) ความเชื่อเพื่อ เป็นการแสดงถึง การเสียสละ ความใจกว้าง โอบอ้อมอารี
ความเห็นใจ และการเข้าใจถึงความลำบากของผู้อื่น

ลักษณะของความเชื่อเพื่อทั้ง ๒ ประการ เป็นผลจากการมองความเชื่อเพื่อโดยส่วนรวม-
บุค โรเซนธาน (Rosenhan)..(Macaulay and Berkowitz, 1970 : 252 - 254) นักจิตวิทยา
ผู้หนึ่งได้ศึกษาแล้วเรื่องความเชื่อเพื่ออย่างกว้างขวางได้มองความเชื่อเพื่อในแง่ความรู้สึกของ
แสดงความเชื่อเพื่อ และอาจกล่าวได้ว่าแนวคิดของเขาเป็นข้อสรุปความเชื่อเพื่อในทัศนะของนักจิตวิทยา
หลายคนทั้งกล่าวมาแล้วข้างต้น เขาได้แบ่งความเชื่อเพื่อเป็น ๒ ประเภท คือ

- (๑) Normative Altruism เป็นความเชื่อเพื่อที่ผู้กระทำต้องการผลตอบแทน
เป็นการทำตามมาตรฐานของสังคม ซึ่งผู้กระทำมักจะได้รับการรางวัลทางสังคมเช่น
การยกย่องชมเชย และโดยทั่วไปผู้กระทำมักไม่คิดถึงเพียงภัยและถ้าจะได้รับการ
ลำบากจากการกระทำนั้นก็น้อยมาก

- (๒) Authoritarian Altruism เป็นความเชื่อเพื่อที่กระทำโดยไม่หวังผล
ตอบแทน เป็นการกระทำเพราะความเห็นใจ ทำด้วยความเต็มใจ เพื่อความดี

ในแง่ของจริยธรรม แม้ว่าผู้กระทำจะต้องเสียภัยอันตรายหรือได้รับความ
ลำบากจากการช่วยเหลือผู้อื่น ความเชื่อเพื่อประเภทนี้ถือว่าเป็นความ
เชื่อที่แท้จริง

ในการวิจัยและในการร่างแบบสอบถามครั้งนี้ ผู้วิจัยได้อาศัยแนวคิดของ โรเซแมน
(Roseman) เป็นหลักในการให้คำนิยามปฏิบัติการ (Operational Definition) และเนื่องจาก
จากผู้วิจัยสนใจคำว่าขอบเขตของความเชื่อใจของผู้ที่อยู่ในวงกลม หรือวงกว้าง ผู้วิจัยจึง
ได้แบ่งความเชื่อใจออกเป็น ๒ ประเภท คือความเชื่อใจต่อพวกพ้อง ซึ่งอาจจัดได้ว่าเป็นความ
เชื่อใจที่ทำเพื่อหวังผลตอบแทน และความเชื่อใจต่อผู้อื่น เป็นความเชื่อใจเพื่อทำเพื่อความดี
โดยไม่ได้หวังผลตอบแทน แต่เป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม

๓.๒ แนวคิดเชิงทฤษฎีเกี่ยวกับการเกิดและพัฒนาการของความเชื่อใจ

นักจิตวิทยาหลายท่านได้ศึกษาความเชื่อใจ และอธิบายถึงการเกิดและ
พัฒนาการของความเชื่อใจเพื่อแตกต่างกันออกไป เป็นต้นว่านักจิตวิเคราะห์ (Psychoanalyst)
อธิบายว่าความเชื่อใจเกิดจากแรงกระตุ้นของอีโก (Ego) ที่พยายามจะทำความดี เพื่อสนอง
การกระทำที่ไปดี (เห็นแก่ตัว) ในวัยเด็ก แต่นักจิตวิทยาพัฒนาการ (Developmental
Psychologist) โดยเฉพาะ เพียเจต์ (Piaget) (Jayasuriya, 1972) อธิบายว่า
ความเชื่อใจเกิดจากการเรียนรู้จากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งมีท (Mead) (Jayasuriya,
1972) นักจิตวิทยาอีกท่านได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเชื่อใจของบุคคลเป็นผลมาจากการ
ที่บุคคลนั้นเคยได้รับความช่วยเหลือที่ดีมาจากผู้อื่น จึงทำให้เด็กเรียนรู้ที่จะเลียนแบบความ
เชื่อใจที่ตนเคยได้รับมาด้วย ถ้าเป็นผลให้เด็กเรียนรู้มาจากตัวเองและผู้อื่น บ่อย ๆ
พัฒนาการความเชื่อใจให้เป็นไปตามลำดับ

ทฤษฎีที่ผู้วิจัยยึดถือเป็นหลักในการวิจัย ได้แก่ทฤษฎีการกลายทางแบบของซังก
(Social Conformity Theory) ซึ่งผู้เป็นเจ้าของทฤษฎีนี้คือ เมอร์โควิทซ์ และแดเนียล
(Berkowitz and Daniels, 1963 : 429 - 436) ผู้ให้เกี่ยวกับทฤษฎีการแลกเปลี่ยน
ทางสังคม (Social Exchange Theory) ที่ว่า ความเชื่อใจเกิดจากความคาดหวังของ

บุคคลที่จะได้ประโยชน์ตอบแทนจากการช่วยเหลือผู้อื่น และถือว่าความเอื้อเฟื้อเป็นส่วนหนึ่งของ การแลกเปลี่ยนทางสังคม บุคคลจะเปรียบเทียบแรงงานหรือการลงทุน (Cost) กับประโยชน์ที่จะได้รับ ซึ่งเกิดจากกับสัมพันธภาพระหว่างบุคคล แต่แนวคิดของทฤษฎีการคชอยตามแบบของสังคมนีความเห็นที่ต่าง ออกไปจากแนวคิดของนักทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคมที่ว่า บางครั้งความเอื้อเฟื้อเกิดจากความจงใจ ที่จะช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน แต่บุคคลกระทำเพื่อแสดงความรักความรับผิดชอบต่องาน การปลุกปลอง แรงจูงใจทั้งกลาวให้แกบุคคลจะทำให้โดยผ่านขบวนการอบรมเลี้ยงดู

ทฤษฎีนี้จะช่วยอธิบายให้ได้ว่าองค์ประกอบใดบ้างมีผลต่อการปลุกปลองแรงจูงใจที่จะช่วยเหลือ ผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน ตลอดจนช่วยให้เห็นพัฒนาการของแรงจูงใจทั้งกลาว คือทฤษฎีบุคลิกภาพ ของเลวิน (Lewin) ซึ่งไรท์ (Wright, 1942 : 218 - 233) ได้ทำบาอธิบายไว้ว่า ความ เอื้อเฟื้อเป็นผลมาจากแรงจูงใจสองแรงของบุคคล ซึ่งกระตุ้นให้บุคคลสนองความต้องการของตัวเอง และสนองความต้องการของผู้อื่น ซึ่งเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน เมื่อบุคคลนั้นอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องช่วยเหลือ ผู้อื่น แรงจูงใจทั้งสองชนิดทั้งกลาวจะประทะกันอยู่ตลอดเวลา ถ้าแรงจูงใจที่จะสนองความต้องการ ของตัวเองมีมากกว่า บุคคลผู้นั้นก็จะไปช่วยเหลือผู้อื่น แต่ถ้าแรงจูงใจที่จะสนองความต้องการของ ผู้อื่นมากกว่า บุคคลผู้นั้นก็จะช่วยเหลือผู้อื่น การที่บุคคลจะมีแรงจูงใจที่จะช่วยเหลือผู้อื่นมากกว่าแรงจูงใจ ที่เห็นแก่ตัวเองนั้นขึ้นอยู่กับการศึกษาของพ่อแม่ และจากการเรียนรู้ฐานะและบทบาทของตัวเด็กกับคนอื่น

จากทฤษฎีเกี่ยวกับการเกิด และพัฒนาการของความเอื้อเฟื้อที่กลาวมาจะเห็นได้ว่าความ เอื้อเฟื้อเกิดจากแรงจูงใจที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมในทางที่ช่วยการช่วยเหลือผู้อื่น การกระทำ ทั้งกลาวอาจจะกระทำเพื่อหวังผลตอบแทนหรือไม่ขึ้นกับองค์ประกอบที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพของผู้ให้ความ ช่วยเหลือ สถานการณ์ที่ทำให้เกิดการช่วยเหลือ และลักษณะของผู้รับความช่วยเหลือ ในการวิจัย กระบวนการวิจัยเน้นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพของผู้ให้ความช่วยเหลือ อันเป็นผลมาจากการอบรม เลี้ยงดูของพ่อแม่ โดยพ่อแม่จะต้องเป็นแบบอย่าง (Model) แก่เด็กในการฝึกให้เด็กช่วยเหลือ ผู้อื่น และประการสำคัญ เด็กจะต้องเคยได้รับความช่วยเหลือจากพ่อแม่ และนักใกล้ชิดกว่าก่อน ซึ่งจะทำให้เด็กเลียนแบบเชิงเปรียบเทียบ (Identification) พฤติกรรมทั้งกลาว และ การเลียนแบบเชิงเปรียบเทียบ จะมีผลทำให้เด็กสามารถรับเอาลักษณะของความเอื้อเฟื้อ

เข้าใจเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพที่เด็กได้รับจากแม่ ความพอใจ และความรักจากพ่อแม่ที่แสดงความรักเพื่อเด็กด้วย ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการเลียนแบบเชิงเปรียบเทียบของ มาวเรอ (Mowrer) (Secord and Backman, 1964 : 533 - 534) ที่ว่าแรงเสริม (Reinforcement) เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้เกิดการเลียนแบบเชิงเปรียบเทียบ เด็กจะเลียนแบบพ่อแม่ เพราะพ่อแม่เป็นแหล่งที่ให้ความสุขความสบาย และให้ในสิ่งที่เด็กต้องการ

๓.๓ ความเชื่อใจกับการให้แรงเสริม

นอกจากการเลียนแบบเชิงเปรียบเทียบ (Identification) จะมีส่วนช่วยให้เด็กรับเอาลักษณะของความเชื่อใจเข้าใจเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ (Internalization) แล้ว อารอนเฟร็ด (Aron Freed, 1969 : 104 - 105) ได้เน้นถึงความสำคัญของแรงเสริมเพราะเชื่อว่าการสะสมความเชื่อใจนั้นจะเป็นองค์การเสริม (Reinforcement) จากพ่อแม่หรือบุคคลที่เด็กมีสัมพันธภาพด้วย จึงจะทำให้เด็กยอมรับเอาค่านิยมของความเชื่อใจเข้าไปในจิตใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงเสริมของพ่อแม่ซึ่งเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับเด็กมีส่วนช่วยมากที่สุด ในระยะแรกเด็กต้องอาศัยแรงเสริมจากพ่อแม่ในการเลียนแบบเชิงเปรียบเทียบพฤติกรรมเชื่อใจที่พ่อแม่เป็นแบบอย่าง (Model) ก่อนที่เด็กจะยอมรับเอาค่านิยมดังกล่าวเข้าใจในจิตใจ และการที่เด็กควบคุมตัวเองได้ก็เป็นรางวัลในแง่จิตใจของตัวเองที่เด็กเองที่สารถรับเอาค่านิยมของความเชื่อใจเข้าใจเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม (Social Exchange Theory) ดังกล่าวนั้นแล้วว่าการที่บุคคลแสดงความเชื่อใจเพราะเขาหวังว่าเขาจะได้ประโยชน์ตอบแทนจากการกระทำนั้น

๓.๔ ความเชื่อใจของลูกกับการยอมรับเลี้ยงดูแบบให้ความรักและความอบอุ่น

ผลงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการฝึกให้บุคคลเห็นความต้องการของผู้อื่น ไว้แก่ผลงานวิจัยของฮอฟแมน (Hoffman, 1970 : 284) ซึ่งศึกษาวิธีฝึกวินัย ๓ อย่าง ได้แก่ การให้เหตุผล (Induction) การยับยั้งความรัก (Love Withdrawal) และการลงโทษทางกาย (Power Assertion) ผลการศึกษาพบว่า การที่พ่อแม่ให้เหตุผลจะทำให้เด็กมีวินัยในตนเองสูง ทำให้เด็กมีเหตุผลทั้งยังเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมของเด็กด้วย เพราะ

เป็นการอธิบายถึงผลดีและผลเสียที่จะเกิดแก่ตัวเด็กและบุคคลอื่น ตลอดจนความต้องการของตัวเด็ก
เมื่อเด็กเข้าใจ และยอมรับเหตุผลจึงกล่าว ถ้าเมื่อใดเด็กประหลาดใจกับสิ่งแปลกประหลาดหรือกับ
เด็กจะรู้สึกผิด

สำหรับการฝึกวินัยด้วยการยับยั้งความรัก สอดแฟม ไชวภิปรายเอาไว้ว่าจะไปทำให้เด็กมี
วินัยในตนเองโดยตรง แต่ก็ถือว่าเป็นการช่วยให้เด็กเข้าใจหรือให้พื้นฐานของพัฒนาการทางศีลธรรม
ตามข้อตกลงที่ว่า "การให้รักความรัก จะช่วยให้บุคคลมีความมั่นคงทางอารมณ์ และมีความเชื่อมั่น
ในความรักของโลก ซึ่งจะช่วยให้บุคคลคำนึงถึงความต้องการของผู้อื่น" ดังนั้นการที่พ่อแม่ไปให้
ความรักเมื่อเด็กทำผิด จะทำให้เด็กพยายามเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเพื่อให้ได้ความรักจาก
พ่อแม่ การที่เด็กเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยการกระทำดี เพื่อต้องการความรักและการยอมรับ
จึงอาจกล่าวได้ว่าการช่วยเหลือผู้อื่น หรือความเอื้อเฟื้อในกรณีเช่นนี้ไปไม่เพื่อหวังผลตอบแทน

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการที่พ่อแม่ใช้ในการฝึกวินัยของเด็ก โดยการให้เหตุผลและ
การยับยั้งความรักน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่แสดงถึงความเอื้อเฟื้อได้ กล่าวคือการฝึกวินัย
โดยการให้เหตุผลน่าจะทำให้เด็กมีความเอื้อเฟื้ออย่างแท้จริงมากกว่าการฝึกวินัยด้วยการไปให้ความรัก
ซึ่งถ้าเด็กจะเกิดความเอื้อเฟื้อก็เพื่อความเอื้อเฟื้อที่ไปแท้จริง แต่เป็นการแสดงความเอื้อเฟื้อ
ซึ่งหวังผลตอบแทนมากกว่า

สำหรับการฝึกวินัยด้วยการลงโทษทางกาย (Power Assertion) มัสเสน (Massen,
1970 : 335 - 341) พบว่าไ้ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางศีลธรรมของเด็ก เพียงแต่ช่วยยับยั้ง
พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเท่านั้น ผลจากการถูกลงโทษจะทำให้เด็กโกรธแค้น การฝึกวินัยด้วยการ
ลงโทษนี้พบในพ่อแม่ที่เข้มงวดระเบียบมาก จะเห็นได้ว่าพ่อแม่ที่เข้มงวดนั้นจะลงโทษเด็กเพราะ
อารมณ์โกรธมากกว่าเรื่องที่เด็กทำผิด ตรงกันข้ามกับพ่อแม่ที่ยืดหยุ่นซึ่งจะไปลงโทษเด็กด้วยอารมณ์
แค้นจะพิจารณาสาเหตุที่เด็กทำผิด การทำเช่นนี้จะทำให้เด็กรู้สึกว่าการลงโทษมีเหตุผล และให้ความรัก
แก่ตัวเขามากกว่าพ่อแม่ที่เข้มงวด ดังนั้นอาจสรุปได้ว่าการฝึกวินัยด้วยการลงโทษทางกายจะไป
ช่วยให้เด็กมีวินัยในตนเองเท่าที่ควร อีกประการหนึ่งการลงโทษเด็กของพ่อแม่เป็นพฤติกรรมก้าวร้าว
ซึ่งเด็กอาจจะเลียนแบบได้โดยตรง

๓.๕ ผลงานวิจัยเกี่ยวกับความเชื่อใจและวินัยทางสังคม

เนื่องจากการวิจัยเรื่องความเชื่อใจ และวินัยทางสังคม ซึ่งเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของบุคลิกภาพ ยังไม่เป็นที่ศึกษามาก่อน แต่ก็มีผลงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อใจกับตัวแปรทางจิตสังคม ซึ่งผู้วิจัยก็เห็นว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับวินัยทางสังคม เพราะวินัยทางสังคมพัฒนามาจากความรู้สึกผิดชอบ (Conscience) ซึ่งโคลเบอร์ก (Kohlberg, 1969) กล่าวว่าความรู้สึกผิดชอบเป็นพัฒนาการทางจิตสังคมขั้นสูงสุด ผลงานวิจัยที่สำคัญได้แก่ผลงานวิจัยของบอนด์ (Bond, 1969 : 3454) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อใจกับบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ ของเด็กชั้นประถมศึกษา โดยว่าลักษณะของความเชื่อใจจากการประเมินผลของครู และจากจำนวนชนมที่กลุ่มตัวอย่างบริจาคให้แก่เด็กยากจน ผลปรากฏว่าในเด็กชาย ความเชื่อใจสัมพันธ์ทางบวกกับความรับผิดชอบทางสังคม เด็กที่มีลักษณะเป็นโรคประสาทแบบความรู้สึกผิดชอบเสมอ (Guilt Neuroticism) จะมีความเชื่อใจสูง นอกจากนี้ยังพบว่าระดับสติปัญญาสัมพันธ์โดยตรงกับความเชื่อใจในด้านความแตกต่างระหว่างเพศ พบว่าเด็กหญิงมีความเชื่อใจสูงกว่าเด็กชาย

เทอร์เนอร์ (Turner, 1948 : 502 - 516) ศึกษาความเชื่อใจของเด็กอายุ ๔ - ๑๖ ปี จำนวน ๑๑๖ คน โดยใช้แบบสอบถามวัดความเชื่อใจ โดยให้ข้อแม้ ๓ ข้อ แก่ทั้งคนส่งกระดาษประเมินลักษณะความเชื่อใจของเด็ก ผลการวิจัยปรากฏว่าความเชื่อใจสัมพันธ์กับวินัยทางจิตสังคม ความมั่นคงทางอารมณ์และการปรับตัวทางสังคม

การวิจัยของมอต์ และเทอร์เนอร์ ดังกล่าวแล้วเป็นการวิจัยซึ่งทำกับเด็ก มีการวิจัยซึ่งทำกับนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ได้แก่การวิจัยของแคทเทล และฮาโรวิทซ์ (Cattell and Harovitz, 1952 : 103 - 117) ซึ่งศึกษาความเชื่อใจของนักศึกษามหาวิทยาลัย ๖๐ คน โดยใช้แบบสอบถามลักษณะของบุคลิกภาพพบว่า ลักษณะแสดงตัวสัมพันธ์อย่างสูงกับความเชื่อใจ

ฟรีดริช (Friedrich, 1960 : 311 - 321) ก็ศึกษาความเชื่อใจของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย จำนวน ๒๕๐ คน และพบว่าผู้ที่ได้รับเลือกให้เป็นเพื่อนที่ดี และมาสนใจจดจำผู้ที่มีคะแนนความเชื่อใจสูง และพบว่าความสามารถในการเข้าสังคม การยอมรับทางสังคมและความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มรวมทั้งการรวมกิจกรรมของกลุ่มระดับพันธุศาสตร์ทางบวกกับความเชื่อใจ

ริบอ (Rabot, 1963 : 311 - 321) ได้ศึกษากับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยชายและหญิง จำนวน ๑๕๔ คน พบว่าในกลุ่มตัวอย่างผู้ชายความเชื่อใจได้มีสัมพันธ์ทางบวกกับความต้องการการอดทน (Need for Endurance) และความต้องการรวมกลุ่ม (Need for Affiliation) แต่พบว่าความเชื่อใจได้สัมพันธ์ทางลบกับความต้องการผลสัมฤทธิ์ (Need for Achievement) และการแบ่งอำนาจ

ผลงานวิจัยดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่าได้มีผู้ศึกษาความเชื่อใจเกี่ยวกับตัวแปรทางบุคลิกภาพต่าง ๆ กัน จึงได้ผลที่ยืนยันซึ่งกันและกันไว้ว่า ถ้าศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าวกับกลุ่มตัวอย่างที่ต่างออกไป ผลจะเป็นไปตามนั้นหรือไม่ อย่างไรก็มิใช่ผลการวิจัยซึ่งอาจกล่าวได้ว่าของดลิ่งกัน และน่าจะเกี่ยวข้องกับความเชื่อใจได้ และวินัยทางสังคม ก็การศึกษาพบว่า ความเชื่อใจได้มีสัมพันธ์กับความรับผิดชอบทางสังคม (Bord, 1969 : 3454) และการยอมรับทางสังคม (Friedrich, 1960 : 496 - 508) ซึ่งจากผลการวิจัยนี้ทำให้ผู้วิจัยกล่าวว่าความเชื่อใจได้น่าจะสัมพันธ์กับวินัยทางสังคม ในแง่ที่ว่า ผู้ที่มีวินัยทางสังคมจะต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคมด้วย

๓.๖ ความแตกต่างระหว่างเพศกับความเชื่อใจได้

มีผลงานวิจัยของโรเซนฮาน และไวท์ (Rosenhan and White, 1967 : 423 - 431) ซึ่งศึกษาความเชื่อใจได้ของเด็กชั้นประถมศึกษา (เกรด ๕ - ๖) จำนวน ๑๓๐ คน โดยนับจำนวนครั้งที่เด็กบรีจาก หลังจากดูแบบ (Model) ที่เสนอเกี่ยวกับการบรีจากใหญ่ พบว่าเด็กหญิงบรีจากมากกว่าเด็กชาย ผลการวิจัยจึงสนับสนุนผลการวิจัยของโรเซนฮานและไวท์ ก็ผลการวิจัยของฟลอยด์ (Floyd, 1964) ซึ่งศึกษากับเด็กเกรด ๑ - ๓ (อายุ ๖ - ๘ ปี) และพบว่าเด็กหญิงมีความเชื่อใจได้มากกว่าเด็กชาย

สำหรับการวิจัยซึ่งเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศในผู้ใหญ่ของ เบอร์กอวิตซ์ และคณะ (Berkowitz and Others, 1964 : 275-281) แบลคและคณะ (Blake and Otner, 1955 : 61 - 63) ไบรอันกับเทสต์ (Bryan and Test, 1967 : 400 - 407) และฮอมนสไตน์ (Hornstein, 1968 : 222 - 226) ได้ผลสอดคล้องกันว่าบุคลิกภาพหญิงมีความเชื่อใจได้มากกว่าชาย "ทั้งนี้จากวิจัยของ สกอปเลอร์ และเบตสัน (Scopler and Bateson, 1965 : 247 - 254)

ซึ่งพบว่าผู้หญิงจะรวบรวมนกที่ปลักนกหนึ่งนางสูง แขนยาวจะช่วยเหลือนกที่ปลักนกหนึ่งนางต่ำ

นอกจากนี้ก็มีผลงานวิจัยของ บอนด์ (Bond, 1969 : 3454) ที่ศึกษาเกี่ยวกับนกในมหาวิทยาลัย พบว่าผู้หญิงมีความเชื่อใจมากกว่าผู้ชาย

จากผลการวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวอาจสรุปได้ว่าเท่าที่ทำการวิจัยเปรียบเทียบความแตกต่างของควาเชื่อถือระหว่างเพศชาย และหญิง พบว่าเด็กหญิงมีความเชื่อใจมากกว่าเด็กชาย สำหรับผู้ใหญ่แม้การวิจัยส่วนมากจะพบว่าความเชื่อใจของผู้ชายและผู้หญิงไม่ต่างกัน แต่ก็มีงานวิจัยบางชิ้นที่แสดงให้เห็นว่าผู้ใหญ่ ผู้หญิงอาจจะมีความเชื่อใจมากกว่าผู้ชายในบางสถานการณ์

๓.๗ ความเชื่อใจกับลำดับขั้นของการ เกิดและลักษณะการยอมรับ

ผลการวิจัยเกี่ยวกับความเชื่อใจและลักษณะการ เกิดหรือถึที่อยู่มากเท่าที่ผู้วิจัยค้นพบคือ ผลการวิจัยเกี่ยวกับความเชื่อใจพบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวใหญ่จะมีความเชื่อใจมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวเล็ก (Kreb, 1970 : 250)

ริบอ (Ribal, 1963 : 311-321) ศึกษาความเชื่อใจให้กับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยพบว่า เด็กคนโตที่สุดจะมีพฤติกรรมแบบเชื่อใจสูงกว่าคนอื่น

ยูเกอเรล (Ugurel, 1952 : 463 - 474) ศึกษาเกี่ยวกับเด็กอิสลาม พบว่าเด็กที่มาจากครอบครัวเล็กจะเห็นแก่ตัวมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวใหญ่

๔. วินัยทางสังคม (Social Discipline)

๔.๑ ข้อคิดเห็นและสภาพที่เกี่ยวกับวินัยทางสังคม

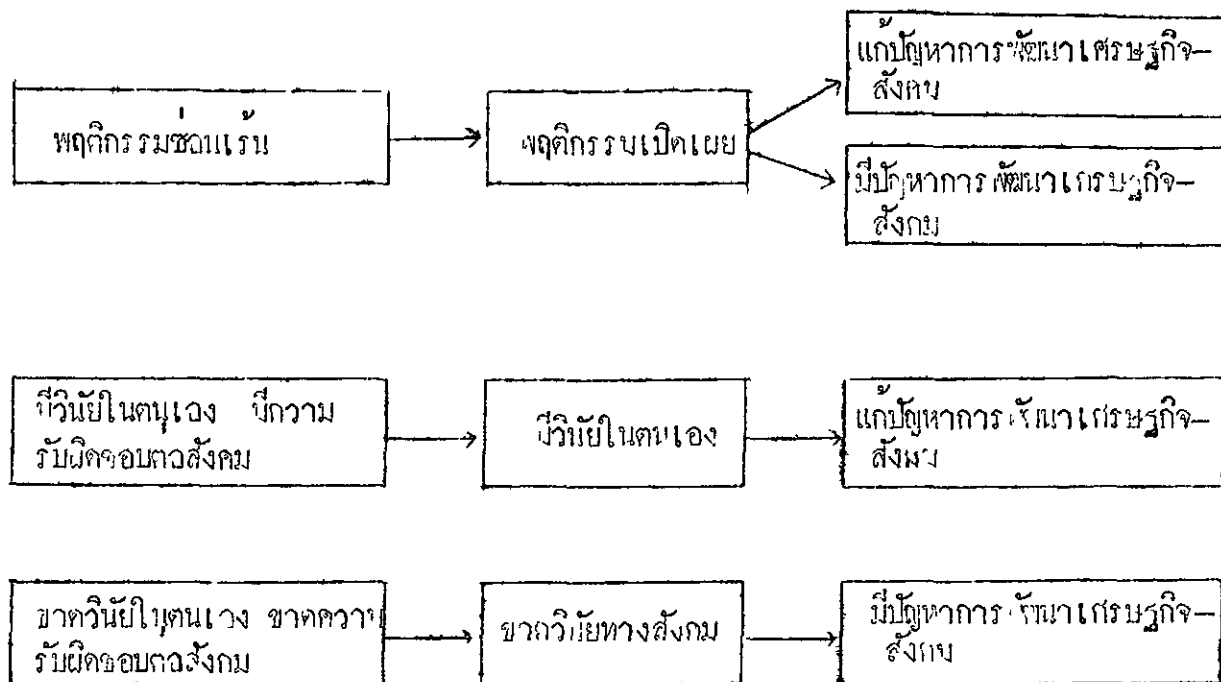
นวลเพ็ญ วิเชียรโรติ (๒๕๑๖) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ระบบวินัยทางสังคมของการชาตวินัยทางสังคมจากหนังสือเรื่องความจนของโลก เป็นปัญหาที่ท้าทายของ เบียร์เคิล (Myrdal, 1970. 211-2๑1) ทำให้เห็นว่าการชาตวินัยทางสังคมของประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะประเทศไทยมีมานานก่อนสมัยจักรวรรดิขิยบ ทั้งในระดับสังคมและระดับกลุ่ม

ในระบบสังคม ที่มีการปกครองแบบพ่อปกครอง ซึ่งพระมหากษัตริย์เป็นผู้ปกครองรับผิดชอบ แต่เพียงผู้เดียว จึงผลทำให้คนในสังคมส่วนใหญขาดความรับผิดชอบ เพราะถือว่าไม่ใช่ว่าของตน

เขายังมีระบบเป็นที่เป็นอยู่อยู่ การหาวิทยานิพนธ์ทางสังคมจึงไม่มากนักกระทั่งมองเห็นชัด ถ้าบ่งในระบอบ
กลุ่มหนึ่งว่าเป็นผู้รับผิดชอบควบคุมและควบคุมทั่วทั้งประเทศ นี่ผลทำให้ลูกหาความรับผิดชอบเพราะคิดว่า
ไปไหนหน้าของตัว ตัวเองให้เขาที่ปฏิบัติทางกฎเกณฑ์และคำสั่งเท่านั้น ซึ่งบางครั้งอาจจะไม่เข้าใจ
แต่กระนั้นได้ช่วยความรู้ลึกเป็นเหตุอันดี เพื่อความ คิดเกี่ยวกับประชาธิปไตยในเรื่องสิทธิเสรีภาพ
และความเสมอภาคเขาทำ ทำให้เกิดข้อถกเถียงการควบคุม อาจเป็นเพราะความรู้ลึกโกรธแค้นที่เคย
เก็บกดไว้สวดออกมา ด้วยการต่อต้านต่อคำสั่งและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทั้งในระดับกลุ่มและระดับสังคม
สิ่งเหล่านี้แสดงถึงการหาวิทยานิพนธ์ทางสังคม ที่เป็นตัวนี้เพราะขาดการปลูกฝังความรู้เกี่ยวกับ
หน้าที่และความรู้ลึกเป็นเหตุอันดีต่อสังคมให้มันเกิด ระบบเป็นที่เป็นอยู่แต่แรกนั้นก็ยังมีข้อเหวี่ยง หรือ
อุปสรรคตรงเท่านั้น เมื่อระบบการปกครองตัวเองแบบประชาธิปไตยเขาทำให้ระบบเป็นที่เป็นอยู่
ต่ออุปสรรคตรงค่อย ๆ แบบไป ทำให้บุคคลทำอะไรตามใจชอบ ไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์ของสังคม จึง
มีผลให้บุคคลในประเทศหาวิทยานิพนธ์ทางสังคม ซึ่งเปียร์เกล (Myrdal, 1970) ย้ำว่าวิทยานิพนธ์
สังคมเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาประเทศไปสู่ความเป็นประชาธิปไตย การที่ประชาธิปไตยในชาติจะมี
วิทยานิพนธ์สังคมได้นั้น จำเป็นต้องได้รับการปลูกฝังและอบรมมาตั้งแต่เด็ก ซึ่งย่อมหมายความว่าครอบครัว
อันเป็นสถาบันพื้นฐานของสังคม เป็นมหาสำคัญที่จะช่วยส่งเสริม ปลูกฝัง อบรมให้บุคคลมีภาพพจน์ที่
ได้รับการพัฒนาให้มากขึ้น

ที่กล่าวมาเป็นการวิเคราะห์สาเหตุของการหาวิทยานิพนธ์ทางสังคมในแง่ของสังคมวิทยา ส่วน
ในแง่จิตวิทยานั้น นวลใหญ่ วิเชียรโชติ (๒๕๑๖ : ๔) ได้วิเคราะห์การหาวิทยานิพนธ์ทางสังคมในแง่
ของบุคลิกภาพ โดยใช้ทฤษฎีบุคลิกภาพของ แคทเทล (Cattell, 1957 : 54) ที่ว่า
"บุคลิกภาพคือ พฤติกรรมทั้งหมดของบุคคลทั้งที่เปิดเผยและซ่อนเร้น พฤติกรรมย่อยของแต่ละบุคคล
นั้นจะเข้าใจได้ก็ต่อเมื่อเรารู้ว่าภาพรวมภายใต้กรอบอันกว้างขวางของการปฏิบัติงานทั้งหมดของชีวิต
เท่านั้น" ผลการวิเคราะห์แบ่งเป็นแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพที่ ๑

จากแผนภูมิจำแนก นวลใหญ่ วิเชียรโชติ ตั้งสมมติฐานว่าการขาดวินัยทางสังคมเป็นพฤติกรรมที่เปิดเผย (Surface Trait) ซึ่งเป็นผลมาจากการขาดวินัยในตนเองและขาดความรับผิดชอบต่อสังคม อันเป็นลักษณะของพฤติกรรมซ่อนเร้นหรือพฤติกรรมแท้ (Source Trait) ที่ทำให้บุคลิกลักษณะของบุคคลไปเอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม การปลูกฝังให้บุคคลมีวินัยทางสังคมจึงต้องพิจารณาถึงลักษณะเด่นของวินัยทางสังคมนี้ทำได้โดยการรวบรวมสิ่งที่ดีเหมาะสม

๔.๒ วินัยทางสังคมกับการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบได้ความรักและกตัญญู

ครอบครัวเป็นสถาบันพื้นฐานในการพัฒนาและปลูกฝังบุคลิกลักษณะของบุคคลให้มีความวินัยทางสังคม ซึ่งจะทำให้ได้โดยการฝึกวินัยที่เหมาะสมให้กับเด็กเพื่อให้เด็กมีวินัยในตนเอง และมีความรับผิดชอบต่อสังคม

มัสเสน (Mussen, 1969 : 513 - 514) ได้ศึกษาการฝึกวินัยให้แก่เด็กว่าการฝึกวินัยโดยการให้ความรักจะส่งเสริมพัฒนาการของความรับผิดชอบ (Conscience) ในการให้ความรักพ่อแม่จะต้องควบคุมให้เด็กปฏิบัติตามระเบียบวินัยและต้องที่เข้มแข็งให้เหตุผลเมื่อเด็กทำผิด ซึ่งจะช่วยให้เด็กเข้าใจและรับฟัง

อาร์นเฟร็ด (Arnold, 1970: 103-105) ก็สนับสนุนผลการวิจัยของมัสเสนและยังชี้ให้เห็นว่า การอธิบายได้เหตุผลจะช่วยให้เด็กสามารถนำเหตุผลนั้นไปประเทเป็นการกระทำของเขา ซึ่งเท่ากับเป็นการฝึกไว้การตัดสินใจทางจริยธรรมและศีลธรรม (Moral Judgement)

นอกจากนี้ มัสเสน (Mussen, 1969 : 513 - 514) ก็เสนอแนะว่าการฝึกวินัยโดยใช้ความรัก การจะใช้นกกว่าเด็กจะเลิกทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เพราะเป็นการกระตุ้นให้เด็กยอมรับทั้งกายและใจว่า การกระทำของตัวเองไม่เหมาะสม ในทางตรงข้ามถ้าเด็กไม่ได้รับความรัก แต่ถูกควบคุมอย่างเดียวย่อมจะทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวล ยิ่งพ่อแม่ควบคุมมาก หรือไม่คงเส้นคงวาก็ยิ่งทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวลมากขึ้น ซึ่งจะเป็นผลเสียต่อการพัฒนาการของความรักในความสามารถในการปกครองตนเอง และความเชื่อใจตนเอง

๔.๓ วินัยทางสังคมกับการพัฒนาการของความรู้สึกลึกซึ้งในตัวเอง

จากทฤษฎีบุคลิกภาพของฮอลล์ (Hall and Linzey, 1970 : 32 - 35) ซุปเปอร์อีโก (Superego) เป็นโครงสร้างของบุคลิกภาพซึ่งเป็นตัวแทนของศีลธรรมและกฎเกณฑ์ของสังคม ซุปเปอร์อีโกประกอบด้วยความรู้สึกลึกซึ้ง (Conscience) และอุดมคติของอีโก (Ego - Ideal) พัฒนาการของความรู้สึกลึกซึ้งจะทำให้บุคคลมีวินัยทางสังคม และพัฒนาการของอุดมคติของอีโกจะทำให้บุคคลมีความรับผิดชอบต่อบุคคลอื่น ดังนั้นการฝึกวินัยทางสังคมของความรู้สึกลึกซึ้งจะทำให้เห็นพัฒนาการของวินัยทางสังคมด้วย

มัสเสน (Mussen, 1969 : 254) พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับเด็กในแง่ที่พ่อแม่เป็นแบบอย่างที่เหมาะสมเป็นมหาสำคัญในการกำหนดความรู้สึกลึกซึ้งในตัวเองของเด็กในเชิงทฤษฎีนี้ พัฒนาการของซุปเปอร์อีโกในตัวเด็กขึ้นอยู่กับ ความรู้สึกลึกซึ้งและมาตรฐานทางศีลธรรมของพ่อแม่ ตลอดจนบุคลิกภาพ และความมีเหตุผลของพ่อแม่ด้วย และการที่เด็กจะรับเอามาตรฐานทางศีลธรรมและค่านิยมต่าง ๆ จากพ่อแม่ได้ก็โดยการเลียนแบบกับตัวอย่างที่ดี (Identification and modeling)

การเลียนแบบเชิงเปรียบเทียบ (Identification) ของเด็กจะได้ผลที่นำมาระบาวาทนาการ ความคุมและการให้ความรักของแม่ การควบคุมจะทำให้เด็กกระหายพฤติกรรมที่ขัดแย้งกับความต้องการของเด็ก แต่การให้ความรักจะป็นผลต่อการที่เด็กจะรับเอาค่านิยมและมาตรฐานต่าง ๆ ของสังคมเข้าไปไว้ในจิตใจของเด็กอย่างแท้จริง การให้ความรักการกระทำรอบไปกับการควบคุมในระดับที่เหมาะสมในการที่จะปลูกฝังความมีวินัยทางสังคมให้เด็ก

นันทานันท์ (Theoretical Space)

จากทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบให้ความรัก และแบบควบคุม ความเอาใจเพื่อ และวินัยทางสังคม ทั้งนี้กล่าวมาแล้ว สามารถนำมาใช้จนเป็นที่ยอมรับ เพื่อแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ดังแสดงในหัวข้อถัดไป

AI = Altruism (ความเอื้อเฟื้อ)

Con = Conscience (ความรู้สึกผิดชอบ)

ES = Emotional Stability (ความมั่นคงทางอารมณ์)

I-E = Internal-External Control (การควบคุมจากภายในและภายนอก)

K = Krengchai (เกรงใจ)

SD = Self Discipline (วินัยในตนเอง)

S = Social Discipline (วินัยทางสังคม)

SA = Social Adjustment (การปรับตัวทางสังคม)

SR = Social Responsibility (ความรับผิดชอบทางสังคม)

๒. ตัวแปรทางสังคมวิทยา (Sociological Variables)

B = Birth Order (ลำดับของการเกิด)

C = Control (การควบคุม)

In = Induction (การป้อนวินัยให้เหตุผล)

L = Love (การให้ความรัก)

Lw = Love-withdrawal (การขมขื่นการให้ความรัก)

Po = Power Assertion (การใช้อำนาจ)

Re = Reinforcement (การให้รางวัลเสริมของแม่)

Res = Residence (ถิ่นที่อยู่)

Sex = Sex (เพศ)

So = Socialization (ขบวนการสังคมวิทยา)

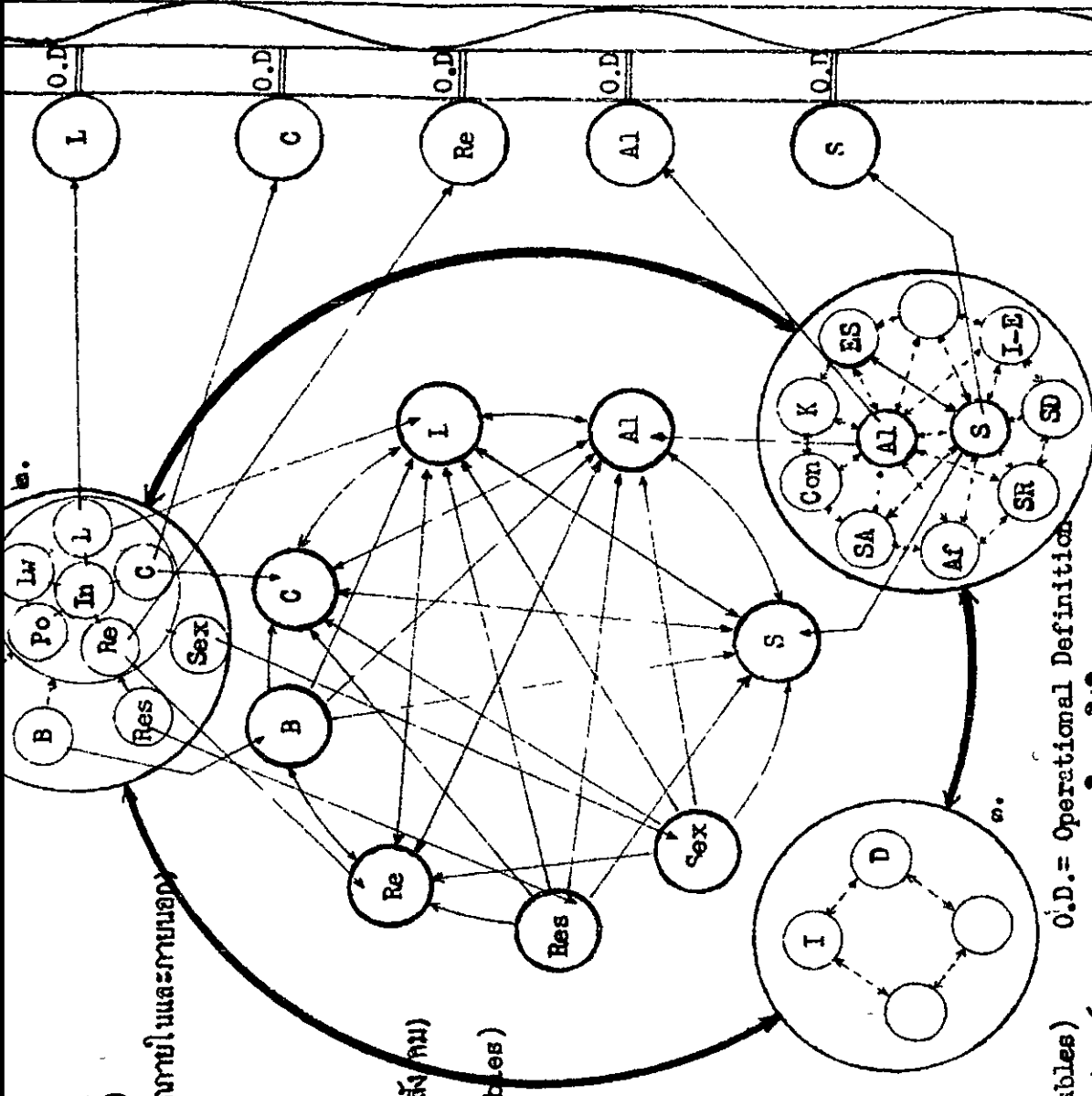
๓. ตัวแปรทางความคิด (Cognitive Variables)

D = Decentralization (การคิดแบบไม่ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง)

I = Intelligence (สติปัญญา)

←→ ความสัมพันธ์เชิงกันและกัน → มีขีดจำกัด --- ความสัมพันธ์เชิงวิทยาศาสตร์หรืออาจมีสาเหตุแต่ไม่ได้นำมาศึกษาครั้งนี้

○ ตัวแปรอื่นซึ่งไม่ได้นำมาอ้างถึงในการวิจัย

O.D. = Operational Definition

(คำนิยามปฏิบัติการ)

ภาพ ๓ มโนทัศน์ (Theoretical Space)

แหล่งข้อมูล
(Empirical Space)

จากมัททัญญีจะเห็นว่าตัวแปรต่าง ๆ ทั้งในทฤษฎีและผลการวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎี
 เชื่อเชื่อ วินัยทางสังคม การให้แรงเสริมของแม่ในเรื่องความเชื่อเชื่อ ตลอดจนการให้ความรัก
 และการควบคุมของแม่สามารถนำมาเขียนแสดงความสัมพันธ์ต่อกันและกันได้ โดยนำมาพิจารณาด้วยกัน
 และแยกเป็นตัวแปรใหญ่ ๆ ได้ ๓ ประเภท คือ ตัวแปรทางบุคลิกภาพ ตัวแปรทางทางสังคม
 วิทยา และตัวแปรทางทางความคิด ตัวแปรทั้ง ๓ ประเภทดังกล่าวต่างมีอิทธิพลต่อกันและกัน
 นอกจากนี้ตัวแปรชนิดเดียวกันบางตัวต่างก็มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันด้วย

ตามมัททัญญีหมายความว่าหาที่ทำการวิจัยในประเทศ ทฤษฎีเชื่อเชื่อซึ่งเป็นตัวแปรทาง
 บุคลิกภาพสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นทางบุคลิกภาพบางตัว เช่นทฤษฎีเชื่อเชื่อ ความเกรงใจ วินัยทาง
 สังคม การปรับตัวทางสังคม เป็นต้น ทั้งยังสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคมวิทยาอันได้แก่การอบรมเลี้ยงดู
 แบบต่าง ๆ เพศ และถิ่นที่อยู่ สำหรับตัวแปรทางทางความคิดหาที่มีการวิจัยพบว่าความเชื่อเชื่อ
 สัมพันธ์กับสติปัญญา และการศึกษแบบไปยัตตัวเองเป็นศูนย์กลาง สำหรับวินัยทางสังคมหาที่มีการวิจัย
 กับบางตัวสัมพันธ์กับตัวแปรที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู แต่ยังไม่พบผู้ศึกษากับตัวแปรทางบุคลิกภาพ
 และตัวแปรทางทางความคิด การอบรมเลี้ยงดูถูกแบบให้ความรักและควบคุมก็ผู้ศึกษากับตัวแปรทาง
 สังคมวิทยาเป็นส่วนใหญ่ ฉะนั้นจากทฤษฎีและการวิจัยต่าง ๆ ผู้วิจัยคาดว่าตัวแปรต่าง ๆ ที่ศึกษาได้แก่
 ทฤษฎีเชื่อเชื่อ วินัยทางสังคม การอบรมเลี้ยงดูถูกแบบให้ความรัก และควบคุม ตลอดจนการให้
 แรงเสริมของแม่ต่อความเชื่อเชื่อของลูกน่าจะสัมพันธ์กัน

ตัวแปรหลักที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ความเชื่อเชื่อ วินัยทางสังคม การอบรมเลี้ยงดูถูก
 แบบให้ความรัก การอบรมเลี้ยงดูถูกแบบควบคุม และการให้แรงเสริมของแม่ต่อความเชื่อเชื่อของลูก
 ต่างก็เป็นองค์การ (Construct) ที่สามารถนิยามในรูปของกานิยามปฏิบัติการ (Operational
 Definition) ซึ่งเชื่อมโยงมัททัญญีกับแหล่งข้อมูล และมีแบบสอบถามเพื่อวัดคุณลักษณะของสังกร
 ต่าง ๆ มัททัญญีจะช่วยให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่ศึกษารั้งนี้ รวมทั้งตัวแปรที่
 บางตัวที่อาจถึงใจง่ายและชัดเจน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการสร้างแบบสอบถาม และการศึกษา
 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสอบถาม การดึงข้อมูลและการอธิบายผลการวิจัย
 จากผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นการยืนยันว่ามัททัญญีที่สร้างจะเป็นจริงเพียงใด และการจะปรับปรุงหรือ
 เปลี่ยนแปลงอย่างไร เพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างเด็กไทย เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการวิจัย
 ต่อไป ซึ่งอาจเป็นแนวทางในการสร้างโครงแบบ (Model) หรือทฤษฎีได้

เหตุผลและทฤษฎีเบื้องหลังสัมพันธภาพ

เหตุผลและทฤษฎีเบื้องหลังสัมพันธภาพนี้จะกล่าวตามลำดับสัมพันธภาพที่ถึงไว้

๑. การให้ความรักของแม่กับทารกวัยเตาะแตะของลูก

จากทฤษฎีทางจิตวิทยา เด็กจะรู้จักรักคนเมื่อเขาได้เกิดได้รับความรักจากพ่อแม่ และบุคคลใกล้ชิดมาก่อน ซึ่งจะช่วยให้เด็กค่อย ๆ รู้จักรักตัวเองและรู้จักรักผู้อื่น เพราะเด็กเริ่มเกิดออกจากตัวเอง (Decentralized) เริ่มรู้จักบทบาทของตัวเองและผู้อื่น เด็กจะรู้จักได้แบ่งปัน หรือร่วมมือกับผู้อื่น ซึ่งเป็นลักษณะของทารกวัยเตาะแตะนั่นเอง ผลการวิจัยที่สนับสนุนความคิดข้างต้น คือผลการวิจัยของ ฮอฟแมน (Hoffman, 1970 : 284) ที่พบว่า การได้รับความรักจะช่วยให้เด็กมีพื้นฐานของพัฒนาการทางศีลธรรม และผลการวิจัยของ ทองหล่อ วิภาวิทย์ (๒๕๑๖) ที่พบว่า ความเกรงใจสัมพันธ์ทางบวกกับการให้ความอบอุ่นแก่ลูก แต่เนื่องจากความเกรงใจมีองค์ประกอบบางอย่างร่วมกับความเอื้อเฟื้อ ผลการวิจัยของทองหล่อจึงน่าจะกล่าวได้ว่า ความเอื้อเฟื้อสัมพันธ์กับการที่ลูกได้รับความรักและความอบอุ่นจากพ่อแม่ จากทฤษฎีและผลการวิจัยดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยจึงเชื่อว่า "เด็กที่ได้รับการรักมากมีความเอื้อเฟื้อมากกว่าเด็กที่ได้รับการรักน้อย"

๒. การให้ความรักของแม่กับวินัยทางสังคมของลูก

จากผลงานวิจัยของมัสเสน (Mussen, 1969 : 335 - 341) การฝึกวินัยให้แก่เด็กโดยการให้เหตุผล และให้ความรักเป็นวิธีการฝึกวินัยที่ได้ผลดีที่สุด และจะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสมองของเด็ก เพราะช่วยให้เด็กเข้าใจเหตุผลหรือมาตรฐานสังคมที่พ่อแม่ต้องการ และการที่เด็กได้รับความรักก็จะทำให้เด็กเลียนแบบหรือทำตามมาตรฐานที่พ่อแม่ต้องการ ซึ่งทำให้เด็กมีวินัยหรือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เหล่าที่เข้าใจในตัวเอง การฝึกวินัยด้วยวิธีนี้จะทำให้เด็กมีวินัยในตนเอง มีความรับผิดชอบสูง ซึ่งเป็นลักษณะของผู้ที่มีวินัยทางสังคม จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยเชื่อว่า "เด็กที่ได้รับการรักมากมีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กที่ได้รับการรักน้อย"

๓. การให้ความรักของแม่ต่อเด็กชายและเด็กหญิง

จากทฤษฎีของฟรอยด์ (Hall and Linzey, 1970) แม่จะรักเด็กชายมากกว่าเด็กหญิง แต่ทองหล่อ วิภาวิไล (๒๕๑๖) พบว่า แม่ให้ความอบอุ่นแก่เด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย ซึ่งผลการวิจัยก็สอดคล้องกับทฤษฎีของฟรอยด์ ที่ว่าผู้วิจัยให้ด้วยกับผลการวิจัยของทองหล่อ เพราะในสังคมไทยแม่จะใกล้ชิดกับเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย เด็กหญิงว่านอนสอนง่ายและเคารพเชื่อฟังแม่มากกว่าเด็กชาย ซึ่งเป็นลักษณะที่เอื้อต่อการให้การผลการวิจัยของละอัยมาศ ศรีศักดิ์ และคณะ (๒๕๑๐) ดังนั้นผู้วิจัยก็พบว่าเด็กหญิงได้รับความรักจากแม่มากกว่าเด็กชาย

๔. การให้ความรักของแม่ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด

โดยทั่วไปแม่ในกรุงเทพฯ มีการศึกษาดีกว่าแม่ในต่างจังหวัด แม่ที่ได้รับการศึกษามักจะมีความนิยมในเรื่องความเสมอภาคมากกว่าแม่ที่ได้รับการศึกษาน้อย ซึ่งส่วนมากยังเน้นในเรื่องความแตกต่างระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ เด็กจะต้องทำตาบและเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ถ้าเป็นของความรักแม่จะมีส่วนทำให้พ่อแม่เป็นกันเองและแสดงความรักแก่ลูกมากขึ้น ตรงกันข้ามพ่อแม่ในต่างจังหวัดต้องการให้ลูกเกรงกลัวจึงไม่พยายามสนิทสนมกับเด็กเพราะกลัวว่าเด็กจะเลิกลิง ซึ่งจะทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณแม่ไม่รักตน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเชื่อว่า "เด็กในกรุงเทพฯ ได้รับความรักจากแม่มากกว่าเด็กในต่างจังหวัด"

๕. การให้ความรักของแม่ต่อเด็กที่มีลำดับที่การเกิดต่างกัน

ลูกคนแรกพ่อแม่อาจจะรักมากเพราะยังไปเคยมีลูกมาก่อน แต่เมื่อมีลูกคนต่อมาความรักอาจจะลดลง เพราะต้องเอาใจใส่ลูกคนรอง ๑ ในสังคมไทยแม่ก็จะคาดหวังให้ลูกคนโตรับผิดชอบงานหรือค่านอง ๆ ลูกคนโตจึงอาจจะถูกลงโทษจากแม่มากกว่าลูกคนอื่น แม้ว่าหับลูกคนเล็กพ่อแม่ก็จะรักและเอาใจเป็นพิเศษ อาจเป็นเพราะต่อไปจะมีลูกอีก ด้วยเหตุผลทั้งนี้กล่าวผู้วิจัยเชื่อว่า "ลูกคนเล็กได้รับความรักจากแม่มากกว่าลูกคนรองและลูกคนโต"

๖. การควบคุมของแม่กับภาวะเอาใจใส่ของลูก

เนื่องจากความเชื่อเชื่อเป็นพัฒนาการทางศีลธรรม (Kohlberg, 1969) ในการฝึกอบรมให้เด็กให้พัฒนาการทางศีลธรรมนั้น ต้องอาศัยการให้ความรักควบคู่ไปกับการฝึกวินัย (Mussen, 1969 : 533 - 4) ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าในการฝึกวินัยควรมีการควบคุมควบคู่

แต่ถ้าควบคุมมากเกินไปก็ไปเบียดเบียน โดยเฉพาะการควบคุมของแม่ไทยมักจะออกไปในรูปของการเข้มงวด ลงโทษ และไม่ให้ความรัก แต่เด็กจะมีความเชื่อเชื่อใจต่อเมื่อได้รับความรัก และให้เห็นแบบอย่างของความเชื่อใจจากพ่อแม่ ทั้งนั้นจึงน่าจะกล่าวได้ว่า "เด็กที่ถูกควบคุมน้อยมีความเชื่อใจมากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมมาก"

๗. การควบคุมของแม่กับวินัยทางสังคมของลูก

จากเหตุผลในข้อที่ ๖ อากาว่าไคว "การควบคุมน้อยจะทำให้เด็กมีวินัยทางสังคมมากกว่าการควบคุมมาก" เนื่องจากการควบคุมของแม่ไทยมักจะควบคุมให้ทำตามผู้ใหญ่ และไม่ยอมให้เหตุผลแก่เด็ก แต่การฝึกวินัยที่ระมัดระวังเพื่อแม่จะต้องให้เหตุผลเพื่อเด็กทำผิด และในเวลาเดียวกันก็ต้องการให้ความรักแก่เด็กด้วยจึงจะทำให้เด็กยอมรับค่านิยมและมาตรฐานทางสังคมที่พ่อแม่ต้องการซึ่งจะทำให้เด็กมีวินัยตนเองสูง จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยเชื่อว่า "เด็กที่ถูกควบคุมน้อยมีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมมาก"

๘. การควบคุมของแม่ต่อเด็กชายและเด็กหญิง

เกี่ยวกับการควบคุมให้เด็กแสดงพฤติกรรมตามกฎเกณฑ์ในการฝึกวินัยในเด็ก แม่ส่วนใหญ่จะควบคุมเด็กชายและเด็กหญิงเท่า ๆ กัน แต่พอเข้าวัยรุ่นแม่จะควบคุมเด็กผู้หญิงมากกว่า เพราะในสังคมไทยถือว่าผู้หญิงมีโอกาสจะเสียหายนาง่ายกว่าผู้ชาย พ่อแม่จึงอาจจะคิดว่าลูกจะประพฤติปฏิบัติในทางที่ไม่เหมาะสม แม่จะกลัวเสียหน้ามากกว่า ความประพฤติ กิริยา มารยาท และการคบเพื่อน ซึ่งบางครั้งมากเกินไปจนเด็กรำคาญ จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงเชื่อว่า "เด็กผู้หญิงถูกควบคุมมากกว่าเด็กผู้ชาย"

๙. การควบคุมของแม่ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด

ผู้วิจัยเชื่อว่าแม่ในต่างจังหวัดจะควบคุมลูกมากกว่าแม่ในกรุงเทพฯ เนื่องจากแม่ในต่างจังหวัดส่วนใหญ่ยังใช้วิธีการเลี้ยงลูกแบบเดิม คือใช้วิธีการที่ใช้แรงทำให้ลูกอยู่ในโอวาท เชื่อฟังและทำตามพ่อแม่สั่ง และยับยั้งการพึ่งตนเองของลูกมากกว่าแม่ในกรุงเทพฯ (มาลา วิรุฬห์มานนท์, ๒๕๑๕) นอกจากนี้แม่ในกรุงเทพฯ ซึ่งส่วนใหญ่ได้รับการศึกษามากกว่าจึงอาจได้รับค่านิยมเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูลูกที่ดีกว่า ทำให้แม่กันเองและใส่ใจถึงความต้องการของลูกมากขึ้น

จากเหตุผลต่าง ๆ เหล่านี้ ผู้วิจัยเชื่อว่า "เด็กในทางจังหวัดถูกควบคุมมากกว่าเด็กในกรุงเทพฯ"

๑๐. การควบคุมของแม่ตามลูกซึ่งมีสำคัญของการเกิดต่างกัน

สำหรับลูกคนโต พ่อแม่มักจะคาดหวังมากที่จะให้ลูกเป็นไปตามอุดมคติทาง 'แม่' ผลักจูงให้เขาใจดีและฝึกให้ลูกทำตามระเบียบของการ แต่เมื่อมีลูกคนที่สองมาอุดมคติจะค่อยๆลดลง ผลักจูงความคาดหวังที่จะให้ลูกทำตามสิ่งที่พ่อแม่ต้องการลดลง หรืออาจกล่าวได้ว่าพ่อแม่จะควบคุมน้อยลง จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงเชื่อว่า "ลูกคนโตถูกควบคุมมากกว่าลูกคนที่สองและลูกคนเล็ก"

๑๑. การอบรมเลี้ยงดูแม่ให้ความรักและความผูกพันกับความเชื่อใจ

จากเหตุผลในข้อที่ ๑ และ ๒ ซึ่งเชื่อว่าการให้รักความรักมากจะทำให้เด็กมีความเชื่อใจมาก และปฏิกิริยาทางสังคมมากด้วย แต่เนื่องจากมีการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่ต่างกันจึงต้องมีการควบคุมควบคุมกันไม่กับการให้ความรัก ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นในการฝึกความเชื่อใจ และฝึกวินัยให้เด็ก แต่การควบคุมนั้นจากเหตุผลในข้อที่ ๒ เชื่อว่าการควบคุมน้อยแล้วพ่อแม่จะรักกับให้ความรักแก่เด็กด้วย จะช่วยให้เด็กรับเอาค่านิยมที่พ่อแม่และสังคมต้องการเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพได้ ดังนั้นแล้วจะเหตุผลของการให้ความรักควบคู่กับการควบคุม โดยพิจารณา ๔ กลุ่มก็ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมมาก และได้รับความรักมาก ถูกควบคุมน้อย ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมมาก และได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมน้อย แล้วจากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยเชื่อว่า "เด็กที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมน้อย มีความเชื่อใจมากกว่ากลุ่มอื่น"

๑๒. การอบรมเลี้ยงดูลูกแม่ให้ความรัก และความผูกพัน กับวินัยทางสังคม

จากเหตุผลที่กล่าวมาในข้อที่ ๕ ถ้าจะพิจารณาผลของการให้ความรักควบคู่กันไปพร้อมกับการควบคุม และจากเหตุผลในข้อที่ ๒ และ ๓ ที่เชื่อว่าเด็กที่ได้รับความรักมาก มีวินัยทางสังคมมาก และเด็กที่ถูกควบคุมน้อย จะมีวินัยทางสังคมมาก ผู้วิจัยเชื่อว่า "เด็กที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมน้อย จะมีวินัยทางสังคมมากกว่ากลุ่มอื่น" ใน ๔ กลุ่ม ที่กล่าวมาแล้วในข้อ ๑๑

๑๓. ความเชื่อใจกับการให้แรงเสริมของแม่

การฝึกให้เด็กแสดงพฤติกรรมแบบเชื่อใจนั้นเป็นการฝึกให้เด็กทำในสิ่งที่ขัดแย้งกับความต้องการของเด็ก พ่อแม่ควรเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เด็กในเวลาเดียวกันก็ควรให้แรงเสริมเพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ว่าพฤติกรรมที่พ่อแม่ต้องการ เป็นการวางใจไว้นับกับเด็ก

ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการเรียนรู้ของ ฮัล (Hull, 1951) ที่ว่า "คนจะเลือกทำพฤติกรรมที่
ได้แรงเสริมในการแสดงพฤติกรรมครั้งต่อไป" และก็สอดคล้องกับแนวคิดของ อารอนฟรีด
(Aronfreed, 1970 : 104 - 105) ที่ว่า การฝึกความเชื่อเพื่อให้เกิดแก่นจำเป็นต้อง
อาศัยแรงเสริมจากพ่อแม่ และผู้อื่นจึงจะทำให้เด็กรับเอาค่านิยมของความเชื่อเพื่อเข้าใจในจิตใจ
ด้วยการเลียนแบบเชิงเปรียบเทียบจากพ่อแม่ จากเหตุผลจึงกล่าวผู้วิจัยเชื่อว่า "ความเชื่อเพื่อ
สัจธรรมทางบวกกับการให้แรงเสริมของแม่ต่อความเชื่อเพื่อของลูก"

๔๔. เปรียบเทียบความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องและความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่น กับการให้แรงเสริม
ของแม่

ในการศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อเพื่อนี้ ผู้วิจัยแยกความเชื่อเพื่อออกเป็น ๒ ประเภท
คือ ความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่น และความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้อง ทั้งนี้ในแง่ความสัมพันธ์ระหว่างความ
เชื่อเพื่อกับการให้แรงเสริมของแม่ต่อความเชื่อเพื่อของลูกอาจกล่าวได้ว่าโดยทั่วไปพ่อแม่ย่อมต้องการ
ให้ลูกช่วยเหลือพี่น้องและบุคคลใกล้ชิดภายในบ้าน ซึ่งเป็นไปตามผลการวิจัยของ แชลเลอร์
(Shaffer, 1972) ที่พบว่าแม่ไทยส่วนมากจะรับเด็กลูกมาช่วยเหลือภายในบ้านเท่านั้น ปี
เพียงคนเดียวใน ๑๐๐๐ คน ที่แม่จะแยกลูกมาช่วยเหลือผู้อื่น ผลการวิจัยจึงกล่าวได้ว่า แม่
ไทยจะมีความเชื่อเพื่ออยู่ในวงแคบ จากเหตุผลจึงกล่าวผู้วิจัยจึงเชื่อว่า "แม่ให้แรงเสริมในด้าน
ความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องมากกว่าในด้านความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่น"

๔๕. ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่น และวินัยทางสังคม

เนื่องจากความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่นและวินัยทางสังคมต่างก็เป็นหลักการทางงานจิตวิทยา
(Kohlberg, 1969) ความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่นเป็นการกระทำในทางที่ดี เป็นการกระทำความดีเพื่อ
บุคคลอื่น ให้คนอื่นได้รับความสุข หรือช่วยให้บุคคลอื่นพ้นจากความลำบาก แต่วินัยทางสังคมนั้นเป็น
การควบคุมการกระทำความลำบาก การไปละเมิดสมายให้แก่สังคม งตเว้นที่จะฝ่าฝืนระเบียบ
กฎเกณฑ์ของสังคม ถึงแม้ว่าความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่นและวินัยทางสังคมจะมีลักษณะแตกต่างกันคือกระทำ
ความดี และไม่ทำความชั่ว แต่จุดมุ่งหมายหรือแรงจูงใจของพฤติกรรมทั้งสองประเภทก็เป็นไปใน
ตัวเองเหมือนกัน คือเพื่อให้บุคคลอื่นได้รับความสุข ได้รับความพอใจ หรือได้รับในสิ่งที่ดีเหมือนกัน

และบุคคลที่จะให้ความช่วยเหลือต่อผู้อื่นที่วิสัยทางสังคมจะต้องมีความกล้าหาญไปยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง (Decentralized) จึงจะเข้าใจบทบาทของตนเองและผู้อื่น และในการฝึกเด็กให้ก้าวถึงความต้องการของผู้อื่นก็ต้องให้เด็กทวนไม่ทำในสิ่งที่จะทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ผู้ที่ละเว้นจากการทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนจึงยอมรับโอกาสที่จะให้กระทำความดี ทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นมากกว่า จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเชื่อว่า "ความช่วยเหลือต่อผู้อื่นสัมพันธ์ทางบวกกับวิสัยทางสังคม"

๑๖. ความแตกต่างระหว่างเด็กกับความช่วยเหลือ

ในการความแตกต่างระหว่างเด็ก จากผลการวิจัยเกี่ยวกับความช่วยเหลือว่าเด็กหญิงให้ความช่วยเหลือมากกว่าเด็กชาย ทั้งแผนผลการวิจัยของ โรเซนแฮน และไวท์ (Rosenhan and White, 1967 : 424 - 431) ผลการวิจัยของฟลอยด์ (Floyd, 1964) และผลการวิจัยของบอนด์ (Bond, 1969 : 3454) จากผลการวิจัยนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้หญิงโดยส่วนใหญ่จะมีอารมณ์ละเอียดอ่อน นึกจะสงสาร เห็นใจ และช่วยเหลือผู้อื่นมากกว่า นอกจากนี้ผู้วิจัยได้กล่าวในข้อ ๓ แล้วว่าในสังคมไทยเด็กหญิงจะได้รับความรักมากกว่าเด็กชาย และในข้อ ๑ ที่ว่า เด็กที่ได้รับความรักมากจะมีความช่วยเหลือใจมาก จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยเชื่อว่า "เด็กหญิงมีความช่วยเหลือใจมากกว่าเด็กชาย"

๑๗. ถ้าพิจารณาเหตุผลข้อ ๒ ที่ว่าเด็กที่ได้รับความรักมากจะมีวิสัยทางสังคมมาก และในข้อ ๓ ที่ว่า เด็กหญิงจะได้รับความรักมากกว่าเด็กชาย จึงน่าจะสรุปได้ว่าเด็กหญิงจะมีวิสัยทางสังคมมากกว่าเด็กชาย แต่จากเหตุผลข้อ ๑ ที่ว่าเด็กที่ถูกควบคุมจะวิสัยทางสังคมมากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมมาก และเหตุผลข้อ ๔ ที่ว่าเด็กหญิงถูกควบคุมมากกว่าเด็กชาย จึงอาจสรุปได้ว่าเด็กหญิงจะมีวิสัยทางสังคมน้อยกว่าเด็กชาย ซึ่งการสรุปนี้แย้งกับการสรุปวิสัยทางสังคมจากเรื่องความรักดังกล่าวแล้ว อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาจากผลการวิจัยของ คางูจนา กวรสุภา (๒๕๑๖) ซึ่งศึกษาความรู้สึกรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และพบว่าเด็กหญิงมีความรู้สึกผิดชอบมากกว่าเด็กชาย และผลการศึกษาของ โจนส์ (Jones, 1954 : 781 - 832) ที่พบว่าเด็กชายจะฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิง ผู้วิจัยจึงเชื่อว่า "เด็กหญิงมีวิสัยทางสังคมมากกว่าเด็กชาย"

๑๘. ดินที่อยู่กับความชื้น

จากการศึกษาของ ยูเกอเรล (Ugurel, 1952 : 463 - 474) และ รีบอล (Rebal, 1963 : 311-321) พบว่าผู้หมาจากครอบครัวใหญ่จะมีความชื้นใต้อาบน้ำมากกว่าผู้หมาจากครอบครัวเล็ก ซึ่งถ้าพิจารณาจากขนาดของครอบครัวอาจกล่าวได้ว่า เด็กต่างจังหวัดซึ่งส่วนมากจะมาจากครอบครัวใหญ่กว่าในกรุงเทพฯ จะมีความชื้นใต้อาบน้ำมากกว่าเด็กในกรุงเทพฯ แต่ถ้าพิจารณาจากผลของการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ในกรุงเทพฯ น่าจะให้ความรักแก่ลูกมากกว่าแม่ในต่างจังหวัด และน่าจะและมีผลให้ "เด็กในกรุงเทพฯ มีความชื้นใต้อาบน้ำมากกว่าเด็กต่างจังหวัด" ด้วย เพราะผู้วิจัยเชื่อว่าอิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูน่าจะมากกว่าอิทธิพลจากขนาดของครอบครัว

๑๙. ดินที่อยู่กับวินัยทางสังคม

ถ้าพิจารณาจากสภาพความเป็นอยู่จะพบว่า คนในต่างจังหวัดมีความเป็นอยู่อย่างสบาย ไม่ต้องคำนึงถึงกฎเกณฑ์ของสังคมเท่าที่คนในเมือง อาจเป็นเพราะสภาพในชนบทที่ความเป็นอยู่อย่างง่าย ๆ จึงไม่ต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์อะไรมาก สิ่งเหล่านี้ทำให้คนเถยชินเป็นนิสัยเชื่อว่าบ้านเมืองจะเจริญขึ้นถ้าคนมีความเถยชินเหล่านี้เพียงอยู่ ผลจึงน่าจะออกมาในรูปที่ว่า คนในต่างจังหวัดไม่ก่อกำเนิดถึงกฎเกณฑ์ของสังคม ตรงกันข้ามกับสภาพในเมืองหรือในกรุงเทพฯ ที่สังคมมีความซับซ้อนซับซ้อนจึงจำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม สิ่งเหล่านี้เด็กจะก่อกบฏ ๆ เรียนรู้จากพ่อแม่จากสังคม และก่อกบฏ ๆ รับเข้าไว้ในตัวเด็ก นอกจากสภาพสังคมแล้วยังมีผลการวิจัยของ มาเลวส์กา และอิสซึสกี (Malewska and Iuszyński, 1970) ที่พบว่าเด็กในชนบทจะลัทธิขโมยมากกว่าเด็กในเมือง ซึ่งแสดงว่าสภาพทางเศรษฐกิจที่แร้นแค้นของคนในชนบทจะทำให้คนลัทธิขโมยถึงระเบียบหรือมาตรฐานของสังคม ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อวินัยทางสังคมของเด็กด้วย จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงเชื่อว่า "เด็กในกรุงเทพฯ มีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กต่างจังหวัด"

๒๐. ลำดับที่ของการเกิด กับความชื้น

จากผลงานวิจัยของ รีบอล (Rebal, 1963 : 311 - 321) พบว่าลูกคนที่ ๑ มีความชื้นใต้อาบน้ำมากกว่าลูกคนที่ ๒ และจากข้อสังเกตของ แอดเลอร์ (ประมวล ดิถีวิสัย, ๒๕๐๖ : ๓๕ - ๔๑) เกี่ยวกับลำดับที่ของการเกิดว่าจะมีอิทธิพลต่อเด็ก โดยเฉพาะลูกคนที่ ๑ มักจะเอาใจตัวเองกับชีวิตและมีความรับผิดชอบมากกว่าลูกคนที่ ๒ และลูกคนที่ ๓ แนวคิดของ แอดเลอร์ นี้จะเป็นจริง

สมบัติฐานในการวิจัย

การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก

๑. เด็กที่ได้รับความรักมาก มีความเชื่อใฝ่ใจมากกว่าเด็กที่ได้รับความรักน้อย
๒. เด็กที่ได้รับความรักมาก มีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กที่ได้รับความรักน้อย
๓. เด็กหญิงได้รับความรักจากแม่มากกว่าเด็กชาย
๔. เด็กในกรุงเทพฯ ได้รับความรักจากแม่มากกว่าเด็กต่างจังหวัด
๕. ลูกคนเล็กได้รับความรักจากแม่มากกว่าลูกคนโต และลูกคนรอง

การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

๖. เด็กที่ถูกควบคุมน้อย มีความเชื่อใฝ่ใจมากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมมาก
๗. เด็กที่ถูกควบคุมน้อย มีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมมาก
๘. เด็กหญิงถูกควบคุมมากกว่าเด็กชาย
๙. เด็กในต่างจังหวัดถูกควบคุมมากกว่าเด็กในกรุงเทพฯ
๑๐. ลูกคนโตถูกควบคุมมากกว่าลูกคนรอง และลูกคนเล็ก

การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักและควบคุม

๑๑. เด็กที่ได้รับความรักมากถูกควบคุมน้อย มีความเชื่อใฝ่ใจมากที่สุดคือมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมมาก กลุ่มที่ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมมาก และกลุ่มที่ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมน้อย
๑๒. เด็กที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมน้อย มีวินัยทางสังคมมากที่สุด ก็มากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมมาก ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมมาก ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมน้อย

ความเชื่อ การให้แรงเสริมของแม่ต่อความเชื่อใจของเด็ก และวินัยทางสังคม

๑๓. ความเชื่อใจกับพันธะทางบวกกับการให้แรงเสริมของแม่ต่อความเชื่อใจของเด็ก
๑๔. แม่ให้แรงเสริมในด้านความเชื่อใจต่อพวกน้องมากกว่าความเชื่อใจต่อผู้อื่น
๑๕. ความเชื่อใจต่อผู้อื่นสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยทางสังคม
๑๖. เด็กหญิงมีความเชื่อใจมากกว่าเด็กชาย
๑๗. เด็กหญิงมีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กชาย
๑๘. เด็กในกรุงเทพฯ ๖ ปีมีความเชื่อใจมากกว่าเด็กในต่างจังหวัด
๑๙. เด็กในกรุงเทพฯ ๖ มีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กต่างจังหวัด
๒๐. ลูกคนโต มีความเชื่อใจมากกว่าลูกคนรอง และลูกคนเล็ก
๒๑. ลูกคนโต มีวินัยทางสังคมมากกว่าลูกคนรอง และลูกคนเล็ก

สมมุติฐานทุกข้อ ผู้วิจัยตั้งนัยสำคัญทางสถิติในการทดสอบที่ระดับ .๐๕ ขึ้นไป

บทที่ ๒

การสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้สร้างและปรับปรุงแบบสอบถามสำหรับนักเรียนชั้น ป.๔. ปีที่ ๑ ทั้งต่อไปนี้

๑. สร้างแบบสอบถามวัดความเชื่อใจ
๒. สร้างแบบสอบถามวัดการให้ความรักของแม่
๓. สร้างแบบสอบถามวัดการควบคุมของแม่

๔. ปรับปรุงแบบสอบถามวินัยทางสังคมของ นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ

ในการสร้างแบบสอบถาม ๓ ฉบับแรก ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างดังต่อไปนี้

๑. ศึกษาทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบสอบถามที่จะสร้าง
๒. ศึกษาและวิเคราะห์แบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรที่จะสร้าง

๓. ศึกษาพฤติกรรมวิกฤติ (Critical Incident) ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างที่ถือว่าเข้าใจเกี่ยวกับตัวแปรแต่ละตัว คือ ความเชื่อใจ การให้ความรัก และการควบคุมของแม่

๔. สร้างคำนิยามปฏิบัติการ (Operational Definition) จากการวิเคราะห์เนื้อหาจาก ข้อ ๑ - ๓

๕. สร้างข้อความของแบบสอบถามจากคำนิยามปฏิบัติการ

๖. วิเคราะห์คุณภาพของแบบสอบถามโดย นำแบบสอบถามไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง เพื่อ

๖.๑ ทดสอบอำนาจจำแนก (Discrimination Power)

๖.๒ ทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability)

๖.๓ ทดสอบเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity)

การสร้างแบบสอบถามวัดความเชื่อใจ ได้ดำเนินการตามลำดับขั้นต่อไปนี้

๑. ศึกษาทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อใจ โดยเฉพาะทฤษฎีกลไกความแบบของสังคม (Social Conformity Theory)...(Berkowitz and Danials, 1963) ทฤษฎีและผลงานวิจัยของโรเซนธาน (Rosenhan, 1969) ตลอดจนทฤษฎีเกี่ยวกับการให้แรงเสริมต่อความเชื่อใจของอารอนฟรีด (Aronfreed, 1970)

๒. ศึกษาและวิเคราะห์แนวโน้มการสร้างแบบสอบถามของ แลรี่ (Larry, 1967) และของ เลมโบ (Lembo, 1967)

๓. ทำการถกเถียงวิพากษ์จากนิสิตปริญญาโทปีที่ ๒ สาขาจิตวิทยาการศึกษา และสาขาพัฒนาการศึกษา ปี ๒๕๑๖ จำนวน ๒๐ คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างพยายามนึกถึงสถานการณ์ซึ่งแสดงถึงความเชื่อใจของบุคคล

๔. สร้างกฏนิยามปฏิบัติการของความเชื่อใจจากการวิเคราะห์เนื้อหาที่ได้จากทฤษฎีต่าง ๆ เกี่ยวกับความเชื่อใจ ตลอดจนผลการวิจัยและพฤติกรรมวิพากษ์ อย่างไรก็ตามได้อาศัยกฏนิยามของโรเซนธานเป็นหลัก โดยพิจารณาการแยกแยะพฤติกรรมของการช่วยเหลือออกเป็นพฤติกรรมที่เนื่องมาจากแรงจูงใจ ๒ ประเภทคือ การช่วยเหลือเพื่อหวังผลตอบแทน และการช่วยเหลือโดยไม่หวังผลตอบแทน เป็นแนวโน้มในการแบ่งความเชื่อใจของเท็กไทป์ออกเป็น ๒ ประเภท คือ

— ความเชื่อใจต่อคนสนิทหรือคนรู้จักเป็นความเชื่อใจซึ่งต้องการผลตอบแทน

— ความเชื่อใจต่อคนที่ไม่รู้จักเป็นความเชื่อใจที่กระทำด้วยความดี เพื่อแสดงความรัก

นิชมโนทัศน์สังคม โดยไม่หวังผลตอบแทน

๕. สร้างข้อความของแบบสอบถามจากกฏนิยามปฏิบัติการ

๕.๑ เกณฑ์ในการเลือกพฤติกรรมและสถานการณ์ในการสร้างแบบสอบถาม

ผู้วิจัยเลือกสถานการณ์ที่จะใช้ในการสร้างแบบสอบถาม โดยคำนึงถึงองค์

ประกอบของความช่วยเหลือ ๓ องค์ประกอบ คือ

๕.๑๑ สถานการณ์ก่อให้เกิดความช่วยเหลือ ผู้วิจัยถือเกณฑ์ในการเลือก

สถานการณ์ดังต่อไปนี้

(๑) เลือกสถานการณ์ทั่วไปซึ่งจะเกิดแก่บุคคลส่วนมาก โดยที่บุคคลทั่วไปมีโอกาสจะแสดงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ได้หรือไม่ กัน เพื่อต้องการจะวัดคุณลักษณะของความเอื้อเฟื้อ (Trait Altruism) ภายในตัวบุคคล

(๒) เลือกสถานการณ์เฉพาะเพื่อวัดพฤติกรรมของความเอื้อเฟื้อที่จะแสดงออกในสถานการณ์เฉพาะ (Situational Altruism) โดยมีเหตุผลว่าในสถานการณ์แต่ละอย่างนั้นจะแสดงความเอื้อเฟื้อต่างกัน บุคคลหนึ่งอาจแสดงความเอื้อเฟื้อมากกว่าบุคคลอื่นในสถานการณ์หนึ่ง แต่อาจจะแสดงความเอื้อเฟื้อน้อยกว่าบุคคลอื่นในสถานการณ์อื่น ๆ อย่างไรก็ตามวิธีวัดว่าบุคคลที่มี Trait Altruism มาก นานะมี Situational Altruism มากด้วย

๕.๑๒ บุคลิกภาพของผู้ให้ความช่วยเหลือ ผู้วิจัยถือเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) ในการสร้างแบบสอบถามครั้งนี้ผู้วิจัยยึดถือข้อตกลงที่ว่าบุคลิกภาพตามต่าง ๆ ของผู้ให้ความช่วยเหลือได้รับการสุ่ม (Randomization) จากการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะทางบุคลิกภาพต่าง ๆ กัน อายุและระดับการศึกษาต่าง ๆ กัน ซึ่งได้แก่เด็กวัยชั้น ป.๑-๑๒ ปีที่ ๑ ดังนั้นตัวแปรทางค่าบุคลิกภาพของผู้ให้ความช่วยเหลือ ผู้วิจัยถือว่าได้รับการควบคุมด้วยวิธีการสุ่ม (Randomization) แล้ว

(๒) ตัวแปรที่เกี่ยวกับการลงทุน (Cost) ของผู้ให้ความช่วยเหลือเพื่อเป็นการควบคุมการลงทุน (Cost) ในการให้ความช่วยเหลือ ผู้วิจัยจึงเลือกสถานการณ์ที่เป็นการลงทุนช่วยกำลังกาย และความสามารถทั่ว ๆ ไป

๕.๑๓ บุคลิกภาพของผู้รับความช่วยเหลือ ผู้วิจัยเลือกสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือในวงแคบ และการช่วยเหลือบุคคลอื่นกว้างออกไป

- คนในวงแคบหรือพวกพ้องได้แก่ พ่อแม่ พี่น้อง เพื่อน ครู

- คนในวงกว้างได้แก่ บุคคลทั่วไปรู้จัก ซึ่งอาจมีทั้งเด็ก คนชรา คนพิการ

คนชรา และคนแปลกหน้า

ตอนที่ ๒ วัฏความเอื้อเฟื้อในสถานการณ์เฉพาะ (Situational Altruism) เป็นการ วัฏความเอื้อเฟื้อของบุคคลในบางสถานการณ์ ซึ่งพบว่าสามารถกระตุ้นให้คนแสดงความเอื้อเฟื้อออกมา ซึ่งสถานการณ์เฉพาะในที่นี้คือการวัฏการรับรู้ของบุคคลต่อกฎเกณฑ์ของสังคมที่เกี่ยวกับความเอื้อเฟื้อ

ตอนที่ ๓ วัฏพฤติกรรมจริงของความเอื้อเฟื้อ (Actual Behavior) เป็นการวัฏพฤติกรรม ที่บุคคลได้แสดงออกมารวม ๆ เมื่อเขาอยู่ในสถานการณ์ที่เอื้อต่อการที่เขาจะแสดงความเอื้อเฟื้อ

ตอนที่ ๔ วัฏการให้แรงเสริมของแนวความคิดความเอื้อเฟื้อของลูก โดยให้ลูกประเมินหรือถาม การว่าทุกครั้งที่เขาแสดงความเอื้อเฟื้อ แนวความคิดอย่างไรต่อการกระทำนั้น และแสดงความ พอใจมากน้อยเพียงใด การที่ให้ลูกประเมินระดับแรงเสริมของแม่นี้ ผู้วิจัยถือว่าโดยทั่วไปลูกมีโอกาส ใ้ได้อยู่ใกล้ชิดกับแม่และมีความสัมพันธ์กับแม่มาก เพราะได้มีการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับ แม่มาตั้งแต่เกิด

สถานการณ์เฉพาะที่ใช้วัฏความเอื้อเฟื้อในตอนที่ ๒, ๓ และ ๔ นี้ มี ๒ สถานการณ์ แต่ละสถานการณ์จะมีคำถามครบทุก ๓ ตอน นั่นคือสถานการณ์ ๑ สถานการณ์ฝ่ายมารจะวัฏความ เอื้อเฟื้อได้ ๓ ลักษณะ แต่ละตอนมีลักษณะคำถามและวิธีการตอบในตัวเองเดียวกัน

ตัวอย่างสถานการณ์และคำถาม

สถานการณ์ที่ ๑ เมื่อเห็นเด็กอื่นร้องไห้ สุวรรณภักจะเข้าไปปลอบ

คำถาม ๑. การกระทำของสุวรรณเหมาะสมควร (วัฏ Ideal Percieved norm) ..ตอนที่ ๒

๒. ท่านเคยทำอย่างที่สุวรรณทำไหม (วัฏ Actual Behavior) ..ตอนที่ ๓

๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่สุวรรณทำ แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง แม่แสดงอาการอย่างไร

(กรณีที่เด็กเคยปฏิบัติมาเกี่ยวกับสถานการณ์ที่นำมา) ..ตอนที่ ๔

๔. ถ้าท่านไม่เคยทำ แต่คิดจะทำอย่างสุวรรณ แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง แม่จะแสดง

อาการอย่างไร (ในกรณีที่เด็กไม่เคยปฏิบัติ เช่นเดียวกับสถานการณ์ที่นำมา) ..ตอนที่ ๔

แต่ละคำถามจะมีคำตอบให้เลือก ๓ ตัวเลือก เช่นเดียวกับคำตอบในตอนที่ ๑ สำหรับ คำถามข้อ ๓,๔ ให้เด็กเลือกตอบเพียงคำตอบเดียวตามความเป็นจริง

๕.๓ เกณฑ์ในการให้คะแนน

ให้คะแนนตามน้ำหนักที่เด็กตอบดังนี้

๑. คำตอบในช่องที่กำกับด้วยเลข ๑ - ๑ ให้คะแนนเป็น ๑ - ๑ คะแนนตามลำดับ

๒. การรวมคะแนนในแต่ละตอน แยกออกจากกันเพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ข้อมูล

๖. วิเคราะห์คุณภาพของแบบสอบถาม

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามวัดความเชื่อเพื่อไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้แก่ักเรียนชั้น ป.๖ศ. ปีที่ ๑ จำนวน ๑๗๖ คน เป็นนักเรียนจากวิทยาลัยเกษตรบุรี ๗๕ คน และวิทยาลัยเกษตรบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ๙๕ คน

๖.๑ การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแต่ละตอน (Subtest) โดยนำคะแนนมาเรียงลำดับจากจำนวนทั้งหมด ๑๗๖ คน แล้วเลือกกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ๒๕ เปอร์เซนต์ ได้กลุ่มละ ๔๓ คน นำคะแนนแต่ละข้อมาทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำโดยใช้ t - test ผู้วิจัยได้ตั้งเกณฑ์ว่าจะเลือกข้อความที่ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ขึ้นไป ซึ่งหลังจากการทดลองปรากฏว่า

ตอนที่ ๑ ข้อความที่อยู่ในเกณฑ์ ๒๔ ข้อ

ตอนที่ ๒ - ๔ ข้อความที่อยู่ในเกณฑ์ ๒๐ ข้อ

ค่า t ของแบบสอบถามรายข้อได้แสดงไว้ในภาคผนวก

๖.๒ การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability)

ผู้วิจัยเลือกข้อความของแบบสอบถามแต่ละตอน ซึ่งค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ขึ้นไป เพื่อนำไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยวิธีแบ่งครึ่ง (Split-half)..

(Garrett, 1958 : 339 - 340)

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปรากฏในตาราง ๑

ตาราง ๑ ค่าสถิติของแบบสอบถามวัดความเชื่อใจ

ตอนที่	N	$\bar{X}$	S	S ²	r _{tt}	SE _{Meas}
๑	๑๓๖	๑๔๔.๓๘๘๒	๒๑.๖๑๒๔	๔๖๗.๐๔๖๔	.๗๖	± ๑๐.๕๒๔๕
๒	๑๓๖	๑๑๔.๕๕๒๔	๒๐.๑๒๒๑	๔๐๔.๘๔๔๕	.๗๖	± ๑๐.๐๘๗๒
๓	๑๓๖	๙๘.๙๐๕๔	๒๐.๖๓๖๖	๔๒๕.๘๗๖๗	.๗๘	± ๙.๖๕๕๘
๔	๑๓๖	๑๐๔.๔๑๗๖	๑๓.๖๓๑๔	๑๘๕.๘๓๐๔	.๖๐	± ๘.๖๒๐๘
๑ - ๓	๑๓๖	๓๖๘.๕๕๒๐	๒๔.๕๕๓๐	๖๐๒.๘๖๔๐	.๗๗	± ๑๑.๗๖๐๐

จากค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแต่ละตอน และค่าความเชื่อมั่นรวมทั้งฉบับใหญ่ (๑ - ๓) ดังแสดงในตาราง ๑ นั้นถือว่าแบบสอบถามวัดความเชื่อใจมีความเชื่อมั่นเพียงพอสมควร

๖.๓ การศึกษาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสอบถาม (Construct Validity)

เนื่องจากความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสอบถามเป็นเรื่องที่จะต้องศึกษาและพิจารณาอย่างกว้างขวาง (Cronbach, 1970 : 142) ผู้วิจัยจึงพยายามใช้วิธีการหลายอย่างเพื่อศึกษาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่าแบบสอบถามวัดความเชื่อใจมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสูงจริง ๆ วิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ก็คือ

๑. วิธีหาความสัมพันธ์กับแบบสอบถามอื่น (Correlation with other test)... (Anastasi, 1968:114-115) ในที่นี้ผู้วิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบสอบถามวัดความเชื่อใจแต่ละคะแนนจากแบบสอบถามวัดความเกรงใจ ทั้งนี้เพราะจากการศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับความเชื่อใจพบว่า ความเชื่อใจประกอบมาอย่างรวมกับความเกรงใจ โดยเฉพาะองค์ประกอบที่เกี่ยวกับการเห็นแก่ผู้อื่น และองค์ประกอบทางไมตรีจิต ซึ่งประกอบเข้าด้วยกันสำคัญคือความเสียสละและเห็นแก่ส่วนรวม (วิริยะ วิเชียรโชติ, ๒๕๐๕ : ๒ - ๓)

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเพื่อ กับความเกรงใจ
ไคสกีสัมพันธ์ที่สหสัมพันธ์ซึ่งแสดงในตาราง ๒

ตาราง ๒ ก่าสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบสอบถามวัดความเชื่อเพื่อและความ
เกรงใจ

แบบสอบถาม	N	r
ความเชื่อเพื่อ ตอน ๑ - ความเกรงใจ	๘๒	.๒๑๕๐
ความเชื่อเพื่อ ตอน ๒ + ๓ - ความเกรงใจ	๘๒	.๑๓๑๓
ความเชื่อเพื่อรวม (ตอน ๑ + ๒ + ๓) - ความเกรงใจ	๘๒	.๒๑๐๐

จากตาราง ๒ ก่าสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเพื่อและความเกรงใจไม่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติ แต่ก็มีแนวโน้มว่าสัมพันธ์กันในทางบวก ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีที่กล่าวแล้วข้างต้น กล่าวคือ
ความเชื่อเพื่อกับความเกรงใจมีองค์ประกอบร่วมกันบางส่วนเท่านั้น ผลที่ได้นี้จึงน่าจะกล่าวได้ว่าจาก
การหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสอบถามความเชื่อเพื่อ โดยวิธีหาความสัมพันธ์กับความ
เกรงใจนั้น แสดงว่าแบบสอบถามวัดความเชื่อเพื่อมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสูงพอสมควร

๒. วิธี Known Group Technique (Anastasi, 1968 : 114 - 115) โดย
ทดสอบความแตกต่างของคะแนนความเชื่อเพื่อระหว่างกลุ่มที่เชื่อใจว่ามีความเชื่อเพื่อสูงและต่ำ ซึ่ง
ในที่นี้ใช้ t - test ทดสอบความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามความเชื่อเพื่อ ถ้าค่า
t มีนัยสำคัญทางสถิติก็แสดงว่าแบบสอบถามความเชื่อเพื่อมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

เกณฑ์และวิธีการที่ใช้ในการเลือกกลุ่มที่มีความเชื่อเพื่อสูงและต่ำ

(๑) ให้นักเรียนเลือกเพื่อนที่อยู่ในชั้นเดียวกันที่เขาคิดว่ามีความเชื่อเพื่อสูง และต่ำ
กลุ่มละ ๕ คน เรียงตามความเชื่อเพื่อสูงและต่ำ

(๒) เลือกกระดากำตอบที่ได้จากข้อที่ ๑ ของนักเรียนที่ได้รับเลือกแห่งละ ๕๐
เปอร์เซ็นต์ ของกลุ่มตัวอย่าง การเลือกกระดากำตอบใช้วิธีสุ่ม

๒.๑ ผู้ที่จะอยู่ในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ จะต้องเป็นคนเลือกอย่างน้อย ๑๐ เปอร์เซนต์

๒.๒ ผู้ที่ถูกเลือกในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำจะต้องไม่ซ้ำกัน ถ้าถูกเลือกซ้ำกันถือว่า
การเลือกนั้นไม่มีความเชื่อบนเพียงพอ

(๓) นำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามของผู้ที่ได้รับเลือกในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามเกณฑ์

ในข้อ ๒ มาทดสอบความแตกต่างโดยใช้ t - test (Guilford, 1965 : 136)

จากการเลือกผู้ที่มีความเอื้อเฟื้อสูงและต่ำโดยให้นักเรียนเป็นผู้ตัดสิน ปรากฏว่ามีจำนวนผู้ที่
ได้รับเลือกตามเกณฑ์กลุ่มละ ๒๓ คน และผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความเอื้อเฟื้อ
ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แสดงในตาราง ๓

ตาราง ๓ แสดงค่าความแตกต่างของคะแนนความเอื้อเฟื้อจากแบบสอบถามระหว่างกลุ่มสูง และ
กลุ่มต่ำที่ได้จากการเลือกของนักเรียนจากกลุ่มตัวอย่าง

ฉบับย่อย (Subtest)	กลุ่มสูง (N = 27)		กลุ่มต่ำ (N = 27)		t
	$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
๑	๑๕๖.๘๕๖	๓๐๕.๐๘๓	๑๔๑.๓๓๘	๕๑๑.๑๓๕	๒.๓๖๒**
๒	๑๒๕.๕๖๖	๑๒๑.๕๕๓	๑๒๐.๘๕๖	๔๒.๕๕๓	๑.๘๘๓*
๓	๑๐๘.๒๕๕	๑๓๕.๑๕๕	๕๘.๘๑๕	๓๕๖.๘๕๕	๒.๐๕๕**
๒ + ๓	๒๓๔.๐๓๓	๔๖๖.๐๓๓	๒๑๕.๖๗๖	๔๘๕.๓๕๕	๒.๔๘๓**
๔	๑๑๖.๒๕๖	๓๖.๖๐๑	๑๐๘.๖๖๗	๑๑๕.๓๐๕	๒.๘๓๓**

** $p < .๐๑$

* $p < .๐๕$

ผลการทดสอบความแตกต่างจากการวาง ๓ ปกติว่ากลุ่มที่มีความเชื่อเพื่อสูงและต่ำจากการทัศนคติของนักเรียนไทยจะแนบจากแบบสอบถามความเชื่อเพื่อทุกฉบับทั้งฉบับย่อยและฉบับรวมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕ ซึ่งผลเป็นไปทาง : ขงวิญาน ๕ 'องว่า'มม'วมมา ๕ ำงวักความเชื่อเพื่อให้สอดคล้องกับการประเมินของนักเรียน

ผลจากการศึกษาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยวิธี Known Group Technique และจากการศึกษาโดยวิธีแรกก็วิธีหาคความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่น จึงทำให้เชื่อมั่นได้ว่าแบบสอบถามความเชื่อเพื่อที่สร้างขึ้น มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสูง

การสร้างแบบสอบถามวัดการให้ความรักของแม่

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นทั้งกล่าวมาแล้วข้างต้น คือ

๑. ศึกษาทฤษฎีและผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการให้ความรักของแม่
๒. ศึกษาและวิเคราะห์แนวในการสร้างแบบสอบถามวัดการรับรู้ของเด็กในเรื่องการให้ความรักของแม่ของ แชนเฟอร์ (Schaefer, 1965 : 413 - 424) และแนวในการสร้างแบบสอบถามเรื่องการให้ความรักและการให้สถานภาพแก่ลูกของ บูเรียลโ (Foa, Urieal, 1968 : 1 - 28) -

๓. สร้างกำนิยามปฏิบัติการจากการวิเคราะห์เนื้อหาในข้อ ๑ - ๒ ดังนี้...การให้ความรักของแม่หมายถึงพฤติกรรมที่แม่แสดงต่อตัวลูกในท่านต่าง ๆ ๔ ท่าน ได้แก่

- ของลูกในแง่ดี (Positive Evaluation)
- ให้ลูกมีส่วนร่วมในการคิดและการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ (Sharing)
- แสดงความรักลูกออกมาให้เห็น (Expression of love)
- สนับสนุนและเข้าใจอารมณ์ของลูก (Emotional Support)

๔. สร้างข้อความในแบบสอบถามจากกำนิยามปฏิบัติการ

๔.๑ เกณฑ์ในการเลือกพฤติกรรมเกี่ยวกับการให้ความรักของแม่มีดังต่อไปนี้

- (๑) เลือกพฤติกรรมซึ่งมีขอบเขตอยู่ในลักษณะการให้ความรักทั้ง ๔ ด้าน
- (๒) การให้ความรักแต่ละด้านมีข้อความซึ่งเป็นตัวแทนของพฤติกรรมในเกณฑ์

ประมาณ ๑๐ - ๑๓ ข้อความ

๓: ข้อความที่ใช้มีลักษณะทั้งทางบวกและทางลบ เพื่อป้องกัน Halo Effect (Guildford, 1965) การวัดป้องกันความบกพร่องที่จะเกิดจากการวางใบังใจของผู้ตอบ ซึ่งไม่ให้พิจารณาข้อความใดก่อนแต่เปรียบกัน

๔.๒ ลักษณะของแบบสอบถาม

ตัวแบบสอบถามเป็นข้อความที่เกี่ยวกับพฤติกรรมหรือการกระทำของแม่ค้าลูกในแบบต่าง ๆ ๔ แบบ รวมทั้งหมด ๔๒ ข้อความ (ข้อ ๑ - ๔๒)

ในการตอบมีค่าตอบให้เลือกโดยใช้สเกล ๕ สเกล ตั้งแต่เคยทำเสมอ - ไม่เคยทำเลย แต่ละระดับมีตัวเลขกำกับดังนี้

- เคยทำเสมอ (๕)
- เคยทำบ่อย ๆ (๔)
- เคยทำปานกลาง (๓)
- เคยทำนาน ๆ ครั้ง (๒)
- ไม่เคยทำเลย (๑)

ข้อความที่มีลักษณะในทางลบได้แก่ ข้อ ๒, ๓, ๕, ๑๐, ๑๕, ๑๗, ๑๘, ๒๑, ๒๓

๒๔ และ ๒๕ รวม ๑๑ ข้อ

ตัวอย่างข้อความในแบบสอบถามและกระดาษคำตอบ

ข้อที่	๕	๔	๓	๒	๑
๑. แม่ก็จะทำในสิ่งที่ท่านชอบ					
๒. แม่ก็ชมเชยว่าท่านเป็นคนดี					
๓. แม่ชอบทำอาหารที่ท่านชอบให้ทานบ่อยๆ					
.....					
๔๒.....					

แบบสอบถามทั้งฉบับพร้อมทั้งกระดาษคำตอบได้แนบไว้ในภาคผนวก

๔.๓ เกณฑ์การให้คะแนน

- (๑) ข้อความในทางบวก ให้คะแนนตามความถี่ของการปฏิบัติ ๑ - ๕ ซึ่งเท่ากับตัวเลขที่กำกับไว้ในแต่ละช่องของกระดาษคำตอบ
- (๒) ข้อความทางลบ ให้คะแนนตรงกันข้ามคือ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ คะแนน แทนตัวเลข ๕, ๔, ๓, ๒, ๑ ตามลำดับซึ่งกำกับในแต่ละช่องของกระดาษคำตอบ

๕. วิเคราะห์คุณภาพของแบบสอบถาม

๕.๑ การหาความจำแนกของแบบสอบถาม

ในการหาความจำแนกของแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์รายข้อ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามวัดการให้ความรักของแม่ไปทดสอบสอบกับนักเรียนชั้น ม.กค. ปีที่ ๑ วิทยาลัยครูชุมบุรี จำนวน ๓๕ คน แล้วนำคะแนนที่ได้จากการทำกรมทุกข้อมาเรียงลำดับแล้วเลือกกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ กลุ่มละ ๒๓ เปอร์เซนต์ นำคะแนนของทั้งสองกลุ่มมาทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรายข้อ โดยใช้ t -test เพื่อเลือกข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง ซึ่งในที่นี้เลือกข้อความที่เป็นค่าอำนาจจำแนกสูง ซึ่งผู้วิจัยตั้งเกณฑ์ไว้ว่าจะเลือกข้อความซึ่งค่า t เป็นนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ขึ้นไป ปรากฏว่าได้ข้อความที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงตามเกณฑ์ ๓๔ ข้อ ค่า t ของแบบสอบถามได้แสดงไว้ในภาคผนวก

ข้อที่คัดออก ๔ ข้อ ได้แก่ ข้อ ๓, ๑๐, ๒๕ และ ๓๔

๕.๒ การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ผู้วิจัยหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยเลือกข้อความที่เป็นค่าอำนาจจำแนกสูง (ค่า t เป็นนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ขึ้นไป) มาหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยวิธีแบ่งครึ่ง (Split-half)...(Garrelt, 1958 : 339 - 340) ซึ่งการหาความเชื่อมั่นและค่าสถิติของแบบสอบถามวัดการให้ความรักของแม่ได้แสดงไว้ในตาราง ๔

ตาราง ๔ ค่าความเชื่อมั่นและค่าสถิติของแบบสอบถามวัดการให้ความรักของแม่

N	$\bar{X}$	S^2	S	r_{tt}	SE_{Meas}
๗๕	๑๒๒.๘๓๓	๖๖๗.๗๒๘	๒๕.๘๕๐	.๘๐๒	$\pm$ ๔.๐๘๓

ค่าความเชื่อมั่นที่แสดงในตาราง ๔ แสดงว่าแบบสอบถามวัดการให้ความรักของแม่มีความเชื่อมั่นสูง

การสร้างแบบสอบถามวัดการควบคุมของแม่

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นที่ได้อธิบายมาแล้ว คือ

๑. ศึกษาทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมของแม่
 ๒. ศึกษาและวิเคราะห์แนวโน้มในการสร้างแบบสอบถามวัดการรับรู้ของเด็กเกี่ยวกับการควบคุมของแม่ ซึ่ง แซฟเฟอร์ (Schafer, 1965 : 413 - 424) เป็นผู้สร้างขึ้น

๓. ศึกษาพฤติกรรมวิกฤต (Critical Incident) จากนิสิตปริญญาโทปีที่ ๑ สาขาจิตวิทยาสังคม ปีการศึกษา ๒๕๑๖ จำนวน ๑๔ คน โดยให้ยกสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมของแม่

๔. สร้างคำนิยามปฏิบัติการจากการวิเคราะห์เนื้อหาในข้อ ๑ - ๓ ดังนี้...การควบคุมของแม่ หมายถึงพฤติกรรมที่แม่แสดงต่อลูก โดยลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

- การก้าวร้าวเรื่องส่วนตัวของลูก (Intrusiveness)
- การยับยั้งการก้าวร้าวของลูก (Suppression of Aggression)
- การทำให้ลูกรู้สึกผิดเมื่อแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม (Control through guilt)
- การให้ลูกทำตามความต้องการของแม่ (Parental Direction)
- การใช้คำพูดที่ทำให้ลูกรู้สึกอายจากการเปรียบเทียบว่าลูกคนอื่นดีกว่าลูกของตัวเอง

๕. สร้างข้อความของแบบสอบถามจากคำนิยามปฏิบัติการ

๕.๑ เกณฑ์ในการ เลือกข้อความซึ่งแทนพฤติกรรมเกี่ยวกับการควบคุมแต่ละด้าน ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ คือ

๕.๑๑ พฤติกรรมที่เลือกมาอยู่ในขอบเขตของการควบคุมแต่ละด้าน

๕.๑๒ แต่ละด้านมีข้อความซึ่งเป็นตัวแทนของพฤติกรรมในเรื่องนั้นประมาณ

๑๐ - ๑๓ ข้อความ ซึ่งผู้สร้างและคณะ (นิสิตปริญญาโทปี ๑

สาขาจิตวิทยาสังคม ปีการศึกษา ๒๕๑๖) มีความเห็นร่วมกัน

๕.๑๓ ข้อความที่ใช้มีลักษณะในทางบวกแต่เพียงอย่างเดียว เนื่องจากผู้สร้าง

ได้รวมแบบสอบถามวัดการควบคุมของแม่ไว้ฉบับเดียวกับแบบสอบถาม

วัดการให้ความรักของแม่ ซึ่งมีข้อความในทางลบอยู่แล้ว และเพื่อ

ความสะดวกในการตรวจให้คะแนน

๕.๒ ลักษณะของแบบสอบถาม

ตัวแบบสอบถามประกอบด้วยข้อความ ๕๕ ข้อความ แบบสอบถามวัดการควบคุมของแม่ได้แบ่งไว้เป็นภาคผนวก รวมกับแบบสอบถามวัดการให้ความรักของแม่ ส่วนที่วัดการควบคุมของแม่ก็ข้อ ๘๓ - ๑๓๐

ในการตอบ ให้คำตอบให้เลือกโดยใช่สเกล ๕ สเกล แสดงถึงการใช้ในการปฏิบัติของแม่ ๕ ระดับ ซึ่งแทนด้วยตัวเลขดังนี้

เคยทำเสมอ (๕)

เคยทำบ่อย ๆ (๔)

เคยทำปานกลาง (๓)

เคยทำนาน ๆ ครั้ง (๒)

ไม่เคยทำเลย (๑)

ตัวอย่างข้อความและกระทู้คำถาม

๔๓. แขนงยุ่งเกี่ยวกับการจัดห้อง ว่างตัวของกาย
 ๔๔. แขนงจะให้ทานูกัวอย่างจากลูกคนอื่นเสมอ
 ๔๕. ในการคบเพื่อนทางเพศแวนะกองเห็นชอบด้วย

 ๑๐๐.

ข้อที่	๕	๔	๓	๒	๑
๔๓					
๔๔					
๔๕					
..					
๑๐๐					

๔.๓ เกณฑ์ในการให้คะแนน

ในการให้คะแนน ให้คะแนนตามระดับของความถี่ในการปฏิบัติ ดังแก่
 ๕ - ๑ คะแนน เท่ากับตัวเลขที่กำกับไว้ในแต่ละช่อง ของกระทู้คำถาม

๖. วิเคราะห์คุณภาพของแบบสอบถาม

๖.๑ การหาความจำแนกของแบบสอบถาม

หากหาความจำแนกของแบบสอบถามโดยการวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามวัดการควบคุมของแม่ไปทดลองออกให้กับนักเรียนชั้น ป.๓. ปีที่ ๑ วิทยาลัยครูธนบุรี จำนวน ๗๕ คน แล้วนำแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนน แล้วเลือกแบบสอบถาม ซึ่งผู้ควบคุมทำกรมทุกข้อเขาเรียงว่าดี แล้วเลือกกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกลุ่มละ ๒๗ เปอร์เซนต์ นอกจากนั้นก็นำคะแนนของทั้ง ๒ กลุ่มมาทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายข้อ โดยใช้ t -test เพื่อเลือกข้อความที่ค่าความจำแนกสูง (ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ขึ้นไป) ผลปรากฏว่าข้อความที่มีค่าความจำแนกสูงตามเกณฑ์ ๕๒ ข้อ ตัดออก ๖ ข้อ ค่า t ของแบบสอบถามรายข้อได้แสดงไว้ในภาคผนวก

๖.๒ การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability)

ในการหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้หาค่าความเชื่อมั่นที่ค่าความจำแนกสูง (ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ขึ้นไป) ไปหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยวิธีแบ่งครึ่ง (Split-half)...(Garrett, 1958 : 335 - 340) หาค่าความเชื่อมั่นและค่าสถิติของแบบสอบถาม ว่าการควบคุมของแม่แสดงไว้ในตารางที่ ๔

ตาราง ๕ ค่าสถิติของแบบสอบถามวัดการควบคุมของแม่

N	$\bar{X}$	S^2	S	r_{tt}	SE_{Meas}
๗๕	๑๓๙.๖๘๐	๑๐๖๙.๐๙๘	๓๒.๖๖๖	.๙๒๔	± ๘.๙๖๔

การวางเชื่อมั่นที่แสดงในตารางที่ ๕ แสดงว่าแบบสอบถามวัดการควบคุมของแม่ มีความเชื่อมั่นสูง

๖.๓ ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสอบถามวัดการให้ความรักและการควบคุมของแม่ (Construct Validity)

ในการสร้างแบบสอบถามวัดการให้ความรักและการควบคุมของแม่ ได้เลือกข้อความซึ่งเป็นตัวแทนของพฤติกรรมเกี่ยวกับการให้ความรักและการควบคุมของแม่แต่ละด้าน และไม่นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ปรากฏว่าแบบสอบถามทั้งสองฉบับนี้มีความยาวว่าแบบแรกข้อ และค่าความเชื่อมั่นสูงมาก แสดงว่าแบบสอบถามทั้งสองฉบับมีความคงที่ภายใน (Internal Consistency) สูง

เนื่องจากความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างจะต้องพิจารณาหลาย ๆ ด้าน ผู้วิจัยถือว่า การวิจัยครั้งนี้จะเป็นการศึกษาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสอบถามทั้งสองฉบับด้วย ซึ่งผู้วิจัยจะนำไปอภิปรายในตอนหลังจากการทดสอบสมมติฐานในการวิจัยว่าผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานมากน้อยเพียงใด

การปรับปรุงคุณภาพของแบบสอบถามวิสัยทางสังคม

แบบสอบถามวิสัยทางสังคมของ นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ ได้สร้างขึ้นเพื่อทดลองใช้ในการประชุม ASIAN SOLEP ที่สามพราน นครปฐม ระหว่างวันที่ ๒๑ - ๓๐ สิงหาคม ๒๕๑๕

๑. ลักษณะของแบบสอบถาม

๑.๑ เป็นสถานการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมที่แสดงถึงวิสัยทางสังคม ซึ่งมี ๖ องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับ

- ๑.๑๑ พฤติกรรมที่ปฏิบัติจริง (Actual Self)
- ๑.๑๒ พฤติกรรมตามมาตรฐาน Ideal (Ideal Self)
- ๑.๑๓ พฤติกรรมตามชื่อเสียงการ (Reputation)
- ๑.๑๔ พฤติกรรมคล้อยตามสังคม (Conformity)
- ๑.๑๕ พฤติกรรมตามมาตรฐานสังคม (Social Norm)
- ๑.๑๖ พฤติกรรมที่ปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก (Actual Behavior to Rule)
- ๑.๑๗ พฤติกรรมตามมาตรฐานสังคม ต่อกฎเกณฑ์ภายนอก (Social norm regarding to Rule)

๑.๒ แบบสอบถามวิจัยทางสังคมครอบคลุมทั้ง ๗ องค์ประกอบ โดยแบ่งออกเป็น

๓ ตอน

ตอนที่ ๑ วัดองค์ประกอบที่ ๑ และ ๒

ตอนที่ ๒ วัดองค์ประกอบที่ ๓ - ๕

ตอนที่ ๓ วัดองค์ประกอบที่ ๖ - ๗

แต่ละองค์ประกอบจะมีคำถาม ๑ ข้อเท่านั้น โดยใช้สถานการณ์ต่อเนื่องกันในแต่ละตอน
แต่คำถามแตกต่างกันไปตามองค์ประกอบทั้ง ๗ องค์ประกอบ จึงได้แบบสอบถามทั้งหมดมีจำนวนคำถาม

๗๐ ข้อ

๑.๓ ลักษณะของข้อความและการตอบ

วัดอย่างข้อความในแบบสอบถาม

ตอนที่ ๑ "รากรู้สึกแยกระหว่างตนเอง"

คำถามวัดองค์ประกอบที่ ๑ ๑. ทำอย่างไรที่รากรู้ทำอยู่ไหน

คำถามวัดองค์ประกอบที่ ๒ ๒. เหนว่สอใหม่ก็กร ๆ จะทำอย่างัที่รากรู้ทำ

ตอนที่ ๒ "ราตรีทิ้งเกมกระดานบนถนน"

คำถามข้อที่ประกอบที่ ๓...๓. ก่อให้เกิดความรู้สึกที่ว่าการทำอย่างราตรีบ่อยไหม

คำถามข้อที่ประกอบที่ ๔...๔. เมื่อรู้ว่าเขาก็อย่างนี้แล้วทำไมไม่ยอมแก้ไข

คำถามข้อที่ประกอบที่ ๕...๕. ก่อนที่รู้จักกันก็คิดว่าเหมาะสมไหมที่หาจะทำอย่างที่ราตรีทำ

ตอนที่ ๓ "มีป้ายบอกว่าถ้าใครทิ้งของเกลื่อนกลาดจะถูกปรับ"

คำถามข้อที่ประกอบที่ ๖...๖. การทำมองไปเห็นแล้วทิ้งหรือเปล่า

คำถามข้อที่ประกอบที่ ๗...๗. ก่อนที่รู้จักกันก็คิดว่าเหมาะสมไหมที่หาจะทำลงไป

ตัวอย่างคำตอบ มีคำตอบให้เลือกโดยอิสระ ๕ ข้อถึง ๗ ข้อถึงระดับมากน้อย

ในการคิดและการกระทำของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อที่	๕	๔	๓	๒	๑
๑.					
๒.					
๓.					
๔.					
๕.					

๕. - เกือบตลอดเวลา (เหมาะสมมาก)

๔. - บ่อย ๆ (เหมาะสม)

๓. - บางครั้งบางคราว (ไม่แน่ใจ)

๒. - นานๆครั้ง (อาจจะไม่เหมาะสม)

๑. - เกือบไม่เลย (ไม่เหมาะสมเลย)

๑.๔ เสนอในการให้คะแนน ตรวจสอบให้คะแนนตามกำหนดของตัวเลือกร้อย ๑-๕ ซึ่งตรงข้ามกับตัวเลขที่กำหนดไว้ในแต่ละช่องของตัวเลือก

๒. การวิเคราะห์และปรับปรุงคุณภาพของแบบสอบถาม

๒.๑ หากท่านเห็นว่าแบบของแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ทำแบบสอบถามวิธีทางสังเกตแล้วมาปรับปรุงให้เหมาะสม

สำหรับนักเรียนชั้น ป.๔ มีที่ ๑ และให้วิเคราะห์ทางสถิติของแบบสอบถาม จักรายละเอียดต่อไป

ถ้าแบบสอบถามวินัยทางสังคมไปทดลองสอบเด็กเรียนชั้น ป.๓ ปีที่ ๑ ที่
วิทยาลัยครูธนบุรี ให้แบบสอบถามนี้แจกทำกรบกข้อ จำนวน ๕๓ ฉบับ นำคะแนนที่ได้จากแบบ
สอบถามมาเรียงลำดับ แล้วเลือกกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำกลุ่มละ ๒๗ เปอร์เซนต์ แล้วทดสอบความ
แตกต่างของค่าเฉลี่ยรายข้อ โดยใช้ t - test เพื่อเลือกข้อความที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง
ซึ่งค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ขึ้นไป ปรากฏว่าข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงความ
เกณฑ์ ๖๖ ข้อ ค่า t ของแบบสอบถามรายข้อได้แสดงไว้ในภาคผนวก

๒.๒ หากความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability)

ผู้วิจัยหากความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยเลือกข้อความที่มีค่าอำนาจจำแนก
สูง (ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ขึ้นไป) มาหากความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วย
วิธีแบ่งครึ่ง (Split-half)... (Garrett, 1958 : 339-340) ซึ่งค่าความเชื่อมั่นและค่าสถิติ
ของแบบสอบถามวินัยทางสังคมปรากฏในการาง ๖

การาง ๖ หากความเชื่อมั่นและค่าสถิติของแบบสอบถามวินัยทางสังคม

N	$\bar{X}$	S^2	S	$1+t$	SP_{Meas}
๕๓	๒๖๑.๕๔๖	๑๒๐๐.๘๖๕	๓๔.๕๔๑	.๕๓๖	± ๔.๘๒๓

ผลจากการางพบว่าแบบสอบถามวินัยทางสังคมมีความเชื่อมั่นสูงมาก

๒.๓ หากความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสอบถาม (Construct Validity)

ผู้วิจัยศึกษาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสอบถาม โดยวิธี Known
Group Technique (Anastasi, 1968 : 114 - 115) กล่าวคือ

ทดสอบความแตกต่างของคะแนนวินัยทางสังคมจากแบบสอบถามระหว่างกลุ่ม
ที่มีวินัยทางสังคมสูงและต่ำ ซึ่งได้จากการถักจีบของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง ๕๓ คน ถ้าค่า t
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ขึ้นไป แสดงว่าแบบสอบถามวินัยทางสังคมมีความเที่ยงตรงเชิง
โครงสร้าง ในการทดสอบความแตกต่างได้อาศัยหลักเกณฑ์และค่าในการถักจีบ

๑. หลักเกณฑ์และวิธีการในการเลือกกลุ่มที่มีวินัยทางสังคมสูงและต่ำ

๑.๑ ให้นักเลือกเพื่อนที่อยู่ในชั้นเดียวกัน ซึ่งถือว่าเป็นวินัยทางสังคมสูงและต่ำ กลุ่มละ

๔ คน ตามลำดับ

๑.๒ นำกระดาษกำกอบจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ๔๓ คน มาพิจารณาการเลือกผู้ที่มีวินัยทางสังคมสูงและต่ำ

๑.๓ ผู้ที่อยู่ในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ จะต้องได้รับเลือกอย่างน้อย ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ของผู้เลือกทั้งหมด

๑.๔ ผู้ที่ถูกเลือกอยู่ในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำจะต้องไม่ซ้ำกัน เพื่อให้การเลือกนี้มีความเชื่อมั่นเพียงพอ

๒. นำคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากแบบสอบถามของกลุ่มสูง ๑๓ คน และกลุ่มต่ำ ๑๐ คน มาทดสอบความแตกต่างโดยใช้ t - test ผลของการทดสอบปรากฏในตาราง ๘

ตาราง ๘ แสดงค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนวินัยทางสังคมของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำที่ได้จากการตัดสินของนักเรียน

	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มสูง	๑๓	๒๔๑.๘๘๖	๔๑๐.๑๔๐	๓.๑๔๓ **
กลุ่มต่ำ	๑๐	๒๔๘.๑๘๒	๔๗๕.๗๖๔	

** $p < .01$

จากตาราง ๘ ปรากฏว่าค่า t เป็นนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แสดงว่าแบบสอบถามที่สามารถวัดวินัยทางสังคมของนักเรียนได้สอดคล้องกับการตัดสินของนักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลนี้จะทำให้เชื่อมั่นได้ว่าแบบสอบถามวินัยทางสังคมมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสูงพอสมควร

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้กระทำกับนักเรียนชั้น ป.๔.๕ ปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๑๖ ในกรุงเทพฯ ๓ แห่ง และต่างจังหวัด ๒ แห่ง จำนวนนักเรียนที่ใช้ในการวิจัย ๔๕๐ คน เป็นชาย ๒๒๐ คน หญิง ๒๓๐ คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ต้องการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม (Random Sampling) ได้ เพราะความไม่สะดวกหลายประการ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ ด้านกำลังคน การรวบรวมและช่วงเวลาในการดำเนินการวิจัย ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้จึงเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบ Purposive Selection (Cochran, 1970 : 7) โดยอาศัยเกณฑ์ต่อไปนี้

๑. เลือกวิทยาลัยครูที่จะเป็นตัวแทนของเด็กในกรุงเทพฯ ๓ และต่างจังหวัด ซึ่งเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ ๓ หวังว่าครบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ แล้ว จำนวน ๓ แห่ง
๒. เลือกวิทยาลัยครู ซึ่งจะเป็ตัวแทนของเด็กต่างจังหวัดเพิ่มเติมอีก ๒ แห่ง ตามสัดส่วนของวิทยาลัยครูต่างจังหวัด ซึ่งมีมากกว่าในกรุงเทพฯ ๓
๓. วิทยาลัยครูที่จะเลือกต้องมีลักษณะใกล้เคียงกัน ก็อยู่ในระดับกลาง มีนักเรียนจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมทั้ง ๓ ระดับ
๔. ทางโรงเรียนไม่ได้อบรมนักเรียนโดยใจฉลการเรียนเป็นเกณฑ์ แต่ละห้องในระดับชั้นเดียวกันจะมีนักเรียนเก่งอ่อนคนละกัน
๕. จำนวนนักเรียนชายหญิงในแต่ละห้องควรมีจำนวนใกล้เคียงกัน
๖. ทางโรงเรียนให้ความร่วมมือในการวิจัย

จากแหล่งต่าง ๆ ทั้งกล่าว ผู้วิจัยก็ว่ากลุ่มตัวอย่างที่เลือกได้ จะเป็นตัวแทนของนักศึกษาชั้น ป.กศ. ปีที่ ๑ ซึ่งมีฐานะเป็นชนชั้นกลางและชั้นกลางค่อนข้างต่ำ ซึ่งอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดได้พอสมควร

ผลของการพิจารณาโดยอาศัยเกณฑ์ดังกล่าว ปรากฏว่าได้จำนวนนักศึกษาที่ใช้ในการวิจัยจำนวน ๔๕๐ คน ซึ่งแยกรายละเอียดของกลุ่มตัวอย่างได้ดังในตาราง ๔ และ ๕

ตาราง ๔ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย แยกตามสถานศึกษาและเพศ

สถานศึกษา	ชาย	หญิง	รวม
วิทยาลัยครูวันทเกษม	๓๐	๔๕	๗๕
วิทยาลัยครูชุมบุรี	๕๗	๔๓	๑๐๐
วิทยาลัยครูบ้านเสด็จเจ้าพระยา	๔๗	๔๘	๙๕
วิทยาลัยครูนครปฐม	๔๔	๔๐	๘๔
วิทยาลัยครูเทพสตรี	๔๒	๕๐	๙๒
รวม	๒๒๐	๒๓๐	๔๕๐

ตาราง ๕ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย แยกตามถิ่นที่อยู่ (ตามภูมิลำเนาเดิม ก่อนเข้าเรียน
ป.กศ.) เพศ และลำดับที่ของการเกิด

ถิ่นที่อยู่	เพศ	ลำดับที่ของการเกิด			รวม
		คนโต	คนกลาง	คนเล็ก	
กรุงเทพฯ	ชาย	๑๐	๑๕	๕	๓๐
	หญิง	๘	๒๖	๘	๔๒
	รวม	๑๘	๔๑	๑๓	๗๒
ต่างจังหวัด	ชาย	๕๑	๑๑๑	๒๔	๑๘๖
	หญิง	๕๒	๑๐๒	๓๔	๑๘๘
	รวม	๑๐๓	๒๑๓	๖๒	๓๗๘
รวม	ชาย	๖๑	๑๒๖	๓๓	๒๒๐
	หญิง	๖๐	๑๒๘	๔๒	๒๓๐
	รวม	๑๒๑	๒๕๔	๗๕	๔๕๐

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่แบบสอบถาม ๔ ฉบับ คือ

๑. แบบสอบถามวัดการให้ความรักของแม่
๒. แบบสอบถามวัดการควบคุมของแม่
๓. แบบสอบถามวัดความเอาใจใส่
๔. แบบสอบถามวัดวินัยทางสังคม

รายละเอียดของแบบสอบถามทั้ง ๔ ฉบับ ได้กล่าวไว้แล้วในตอนที่ ๒

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จำเป็นการถามลำดับขั้น และดำเนินถึงสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

๑. นำแบบสอบถามไปทำการสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่เลือก
๒. ให้นักเรียนที่เลือกถามคำถามที่ถามมา ดัง ๆ ทำแบบสอบถามตามลำดับก่อนหลังดังนี้
 - ๒.๑ แบบสอบถามวิธีการให้ความรักของแม่
 - ๒.๒ แบบสอบถามวิธีการควบคุมของแม่
 - ๒.๓ แบบสอบถามความเอื้อเฟื้อ
 - ๒.๔ แบบสอบถามวินัยทางสังคม
๓. ให้นักเรียนอ่านคำสั่งและคำอธิบายวิธีทำแบบสอบถาม และอธิบายเพิ่มเติมจนเข้าใจว่าทุกคนเข้าใจแล้ว จึงให้เริ่มทำ โดยให้ทำติดต่อกันไปจนครบทุกฉบับ

๑

ลำดับขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้

๑. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ คือ
 - การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก
 - การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม
 - การให้แรงเสริมของแม่ต่อความเอื้อเฟื้อ
 - ความเอื้อเฟื้อ
 - วินัยทางสังคม

ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งกล่าวไว้ Product Moment Correlation (McNemar, 1969 : 125)

๒. ทดสอบความแตกต่างของความเอื้อเฟื้อ และวินัยทางสังคม ระหว่างเด็กที่ได้รับการให้ความรัก และเด็กที่ถูกควบคุมต่างกันโดยใช้ t - test (McNemar, 1969 : 113 - 115)

๓. ทดสอบความแตกต่างของ
 - การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก
 - การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม

- ความเชื่อ
- วินัยทางสังคม

ของเด็กชายกับเด็กหญิง และของเด็กในกรุงเทพฯ กับเด็กในต่างจังหวัด โดยใช้ t - test (McLemar, 1969 : 113 - 115)

๔. ทดสอบความแตกต่างของ

- การยอมรับเชิงสัญลักษณ์ความรัก
- การยอมรับเชิงสัญลักษณ์ความงาม
- ความเชื่อ
- วินัยทางสังคม

ในกลุ่มลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็ก โดยใช้ F - test (Lindquist, 1953 : 54-66)

๕. ทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างของค่าความสัมพันธ์ (r) ระหว่างการให้แรงเสริมของแม่กับความเชื่อหรือพฤติกรรมของลูก และค่าความสัมพันธ์ (r) ระหว่างการให้แรงเสริมของแม่กับความเชื่อหรือพฤติกรรมของลูก โดยใช้ t - test สำหรับทดสอบนัยสำคัญของ r แบบ Non-independent r 's ของโฮเทลลิง (Hotelling, 1940)

๖. ทดสอบความแตกต่างของความเชื่อและวินัยทางสังคมของเด็กในกลุ่มต่าง ๆ โดยใช้ F - test (Lindquist, 1953 : 54 - 66) ได้แก่กลุ่มที่

- ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมมาก
- ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมน้อย
- ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมมาก
- ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมน้อย

๗. ใช้ The Newman - Keul Method (Winer, 1962 : 101 - 103)

ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มในข้อ ๖ หลังจากวิเคราะห์ โดยใช้ I - test แล้วค่า F เป็นัยสำคัญทางสถิติ

๘. ใช้ Multiple Range Test แบบที่ใช้สำหรับทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน (Kramor, 1956 : 307-310) ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มในข้อ ๖ ถ้าวัดจากการวิเคราะห์ โดยใช้ F -test ในข้อ ๖ ค่า F เป็นัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก และแบบควบคุม
ความเอื้อเฟื้อ และวินัยทางสังคม

บทคัดย่อ

ของ

วารินทร์ ม่วงสุวรรณ

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต แขนงจิตวิทยาการศึกษา
ควมรวมมือของสถาบันระหว่างชาติ
สำหรับการทศวรรษเรื่องเด็ก

มีนาคม ๒๕๑๓

ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก และแบบควบคุม
ความเชื่อเพื่อ และวินัยทางสังคม

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ ๔ ประการ คือ (๑) เพื่อศึกษาว่า การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักและควบคุม มีผลต่อความเชื่อเพื่อและวินัยทางสังคมเพียงใด (๒) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเพื่อ และการให้แรงเสริมของเมตตาคือความเชื่อเพื่อของลูก และความเชื่อเพื่อกับวินัยทางสังคม (๓) เพื่อศึกษาว่าเพศ ถิ่นที่อยู่และลำดับที่เกิดมีผลต่อตัวแปรต่าง ๆ อย่างไรบ้าง (๔) เพื่อสร้างแบบสอบถามวัดการให้ความรักและการควบคุมของแม่ แบบสอบถามวัดความเชื่อเพื่อ และเพื่อปรับปรุงแบบสอบถามวินัยทางสังคม การวิจัยนี้ทำกับนักเรียนชั้น ป.๓ ปีที่ ๑ ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด จำนวน ๔๕๐ คน เป็นชาย ๒๒๐ คน หญิง ๒๓๐ คน

ผลการวิจัยเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูลูกและความเชื่อเพื่อพบว่า กลุ่มที่ได้รับความรักมาก มีความเชื่อเพื่อมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรักน้อย ทั้งความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องและความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่น ส่วนกลุ่มที่ถูกควบคุมมากก็ปรากฏว่ามีความเชื่อเพื่อทั้งสองประเภทมากกว่ากลุ่มที่ถูกควบคุมน้อย เมื่อตรวจสอบการให้ความรักและการควบคุมรวมกัน ปรากฏว่ากลุ่มที่ได้รับความรักมาก - ควบคุมมาก และกลุ่มที่ได้รับความรักมาก - ควบคุมน้อย มีความเชื่อเพื่อมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรักน้อย - ควบคุมน้อย และกลุ่มที่ได้รับความรักมาก - ควบคุมมาก ได้รับความรักมาก - ควบคุมน้อย มีความเชื่อเพื่อและวินัยทางสังคมในทางกัน นอกจากนี้ยังพบว่า การให้ความรักสัมพันธ์อย่างสูงในทางบวกกับความเชื่อเพื่อ แต่การควบคุมกับความเชื่อเพื่อพบว่า สัมพันธ์กันทางบวกเฉพาะกลุ่มต่างจังหวัด กลุ่มชาย และกลุ่มลูกคนโตเท่านั้น

ในกรณีวินัยทางสังคม กลุ่มที่ได้รับความรักมาก มีวินัยทางสังคมรวม และวินัยทางสังคมบางด้าน มากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรักน้อย แต่กลุ่มที่ถูกควบคุมน้อย มีวินัยทางสังคมทุกด้านมากกว่ากลุ่มที่ถูกควบคุมมาก เมื่อพิจารณาการให้ความรักและการควบคุมรวมกัน พบว่า กลุ่มที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมน้อยมีวินัยทางสังคมมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรักน้อยถูกควบคุมมากเท่านั้น เมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการให้ความรักและวินัยทางสังคม พบว่าในกลุ่มลูกคนเล็กเท่านั้น ที่ความสัมพันธ์

เป็นพวกกับวินัยทางสังคมหลายคน แต่ในกลุ่มอื่นพบความสัมพันธ์เพียงบางคนเท่านั้น ส่วนการควบคุมพบความสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมบางคน และในบางกลุ่มเท่านั้น โดยเฉพาะกลุ่มทางจังหวัดสัมพันธ์กับวินัยทางสังคมตามพฤติกรรมคล้อยตามสังคม และสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมเกือบทุกคนในกลุ่มลูกคนเล็ก

ในส่วนที่เกี่ยวกับการให้แรงเสริมของแม่ พบว่า สัมพันธ์อย่างสูงกับความเชื่อเพื่อของลูกทั้งความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องและผู้อื่นทุกกลุ่ม ยกเว้นกลุ่มหญิงกรุงเทพฯ และกลุ่มหญิงคนเล็ก ที่การให้แรงเสริมของแม่สัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่น แต่ไม่สัมพันธ์กับความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้อง นอกจากนี้ยังพบว่าแม่ให้แรงเสริมเรื่องความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องมากกว่าความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่น ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มทางจังหวัด แต่ในกลุ่มหญิงกรุงเทพฯ และกลุ่มหญิงคนเล็กเท่านั้น ที่พบว่าแม่ให้แรงเสริมเรื่องความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่นมากกว่าความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้อง

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเพื่อและวินัยทางสังคม พบว่าลักษณะทั้งสองไม่สัมพันธ์กัน ในการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศ พบว่าส่วนใหญ่ผู้หญิงได้รับความรักมากกว่าผู้ชาย ยกเว้นในกลุ่มลูกคนเล็ก และยังพบอีกว่า ผู้หญิงมีความเชื่อเพื่อมากกว่าผู้ชาย

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างถิ่นที่อยู่ พบว่าการให้ความรัก การควบคุมของแม่ และวินัยทางสังคมของลูกกลุ่มกรุงเทพฯ และทางจังหวัดไม่ต่างกัน นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มทางจังหวัดมีความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องมากกว่ากลุ่มกรุงเทพฯ แต่ทั้งสองกลุ่มมีความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่นไม่ต่างกัน เกี่ยวกับลำดับที่ของการเกิด พบว่ากลุ่มลูกคนโต กลุ่มลูกคนรอง และกลุ่มลูกคนเล็กได้รับความรัก และถูกควบคุมไม่ต่างกันทั้งยังมีความเชื่อเพื่อ และวินัยทางสังคม ไม่ต่างกันด้วย

สำหรับแบบสอบถามการให้ความรักและการควบคุมของแม่ แบบสอบถามความเชื่อเพื่อ และแบบสอบถามวินัยทางสังคม ต่างก็มีค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสูง

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยในประเทศไทยที่พบว่า ความเกรงใจซึ่งมีองค์ประกอบบางอย่างรวมกับความเชื่อเพื่อ สัมพันธ์ทางบวกกับการให้ความรักความอบอุ่น.

MATERNAL LOVE AND CONTROL IN RELATION TO CHILDREN'S
ALTRUISM AND SOCIAL DISCIPLINE

ABSTRACT

BY

WARIN MUANGSUWON

Presented in Partial Fulfilment of the Requirements
for the Master of Education Degree (Educational Psychology)
at the College of Education
in Collaboration with
the Bangkok Institute for Child Study

March 1974

Maternal Love and Control in Relation to Children's Altruism and Social Discipline

The main purposes of this study were four folds : (1) to study the influence of children's attitudes toward maternal love and control upon children's altruism and social discipline ; (2) to investigate the relationships between children's altruism and mothers' reinforcement of altruistic behavior, and between altruism and social discipline ; (3) to examine children's altruism, social discipline according to sexes, birth orders and urban - rural localities; (4) to construct three sets of questionnaires - "Attitudes toward Maternal Love," "Attitudes towards Maternal Control", "Altruism," and to adopt and improve "Social Discipline Questionnaire." This research was conducted to teacher students in five teacher training colleges in Bangkok and provinces. The sample size was 450.

The analysis of data revealed that the better or the more loved group had more altruism than the less loved group in both types of altruism the in-group and the out-group. The more controlled group also had both types of altruism more than the less controlled group.

When the effects of the attitudes towards maternal love and control were treated together, the group which perceived themselves as being given more love but less control were more altruistic than the other two groups who perceived themselves as being given less loved regardless of being more or less controlled. In addition to the above

findings, significant positive relationships were found between receiving maternal love and altruism in all groups, but receiving maternal control and altruism were positively related only in the two rural groups : the males and the eldest children.

For social discipline, the more loved group had larger total mean score and larger mean scores of some aspects of social discipline than the less loved group. But the less controlled group had more social discipline in every aspect than the more controlled group.

When the effects of the attitudes toward maternal love and control were treated together, it was discovered that the more loved and less controlled group had more social discipline than the less loved and more controlled group. Interestingly, significant relationships in a positive direction were found between giving love and almost all the components of social discipline only for the last-child group. For other groups, only certain aspects of social discipline were related to receiving maternal love. One of the most revealing findings in this respect were the significant relationships in the negative direction between receiving maternal control and conformity component of social discipline, which was found only in the rural groups. Receiving maternal control was negatively related to almost all the components of social discipline for the last-child group.

Mother's reinforcement were found to be highly significantly related to both types of altruism : the in-group and the out-group, for all groups. Nevertheless, the urban females and the females who were the last-child group, mother's reinforcement was positively associated with out-group altruism, but not related to the in-group altruism. In

addition, in the later two groups, it was reported that the mothers reinforced out-group altruism more than the in-group altruism.

No significant relationship was found between altruism and social discipline. Female groups were given more love and at the same time were controlled more than the male groups. There were two exception : one was the last-child group in which the male and female were equally loved the other was the youngest and the urban groups in which the male and female were equally controlled.

When the urban and rural comparisons were made, maternal love and control, social discipline were not statistically different ; but the rural group had higher in-group altruism than the urban group. No significant different was found for out-group altruism.

All the questionnaires used in this study had high value of discrimination power, high reliability, and relatively high validity values.

Most of the findings in this study were consistent with other studies in Thailand, for example, "Krengchai" was highly related in a positive direction with mothers' warmth, and negatively related to severity of punishment and restrictiveness, etc. Furthermore, it was found that one of the components of "Krengchai" was kindness. From these relationships, it could be derived that altruism was similar to "Krengchai."

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่จะเสนอต่อไปนี้เป็นผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับและวิธีการที่กล่าวไว้ในบทที่ ๓ ในครั้งนี้จะเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลร่วมกับแปลความหมายตามลำดับดังนี้

๑. การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก กับตัวแปรต่าง ๆ ได้แก่

— ความเชื่อใจ

— วินัยทางสังคม

— เพศ ถิ่นที่อยู่และลำดับที่ของการเกิด

๒. การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม กับตัวแปรต่าง ๆ เช่นเดียวกับข้อ ๑

๓. การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก และควบคุม (พิจารณาาร่วมกัน) กับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับ

ความเชื่อใจและวินัยทางสังคม

๔. ความเชื่อใจกับตัวแปรต่าง ๆ ได้แก่

— การให้แรงเสริมของแมตความเชื่อใจของลูก

— วินัยทางสังคม

— เพศ ถิ่นที่อยู่ และลำดับที่ของการเกิด

๕. วินัยทางสังคมกับตัวแปรต่าง ๆ ได้แก่

— เพศ

— ถิ่นที่อยู่

— ลำดับที่ของการเกิด

๑. ศึกษาการยอมรับเสียงคุณแบบให้ความรักกับตัวแปรต่อไปนี้

- ความเอื้อเฟื้อ
- วินัยทางสังคม
- โฟร์
- ถิ่นที่อยู่
- คำศัพท์ของการเกิด

๑.๑ การยอมรับเสียงคุณแบบให้ความรัก กับความเอื้อเฟื้อ การเสนอขออนุญาตต่อไปนี้ เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า "เด็กที่ได้รับความรักมาก มีความเอื้อเฟื้อมากกว่าเด็กที่ได้รับความรักน้อย"

ในที่นี้จะเสนอขออนุญาตเป็น ๒ ตอน คือ

๑.๑๑ เปรียบเทียบความเอื้อเฟื้อของเด็กที่ได้รับความรักมากและน้อย

๑.๑๒ หาความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเสียงคุณแบบให้ความรัก กับความเอื้อเฟื้อ

๑.๑๑ เปรียบเทียบความเอื้อเฟื้อของเด็กที่ได้รับความรักต่างกัน

ตาราง ๑๐ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความเอื้อเฟื้อของเด็กที่ได้รับความรักมาก และน้อย

(N กลุ่มมาก = N กลุ่มน้อย = ๑๒๐)

ระดับการให้ความรัก	ความเอื้อเฟื้อ	$\bar{X}$	S.D.	t
มาก	ตอนต้น	๒๕๓.๕๕๓	๒๓.๕๕๘	*** ๕.๖๕๖
น้อย		๒๓๒.๕๕๒	๔๑.๑๔๐	
มาก	ตอนกลาง	๑๒๕.๘๘๕	๓๕.๒๑๖	*** ๔.๕๑๓
น้อย		๑๑๒.๖๗๕	๓๗.๑๔๕	
มาก	รวม	๓๘๒.๕๕๖	๓๕.๘๘๕	*** ๔.๕๓๕
น้อย		๓๔๐.๘๘๓	๔๕.๖๘๐	

*** $p < .001$

ผลจากตาราง ๑๐ ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ หมายความว่า เด็กที่ได้รับความรักมากจะมีความเอื้อเฟื้อทั้ง ๒ ชนิด คือ ความเอื้อเฟื้อตอนต้น และความเอื้อเฟื้อตอนกลาง และความเอื้อเฟื้อรวมมากกว่าเด็กที่ได้รับความรักน้อย ผลที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า "เด็กที่ได้รับความรักมาก มีความเอื้อเฟื้อมากกว่าเด็กที่ได้รับความรักน้อย"

ตาราง ๑๑ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักกับความไว้วางใจ
แยกทางเด็กที่อยู่ในและนอก

ถิ่นที่อยู่	เพศ	N	ตัวแปร	ความไว้วางใจ		
				ก่อน	หลัง	รวม
กรุงเทพ ฯ	ชาย	๓๐	การให้ความรัก	.๓๔๙*	.๔๖๔**	.๔๒๓**
	หญิง	๔๖		.๒๕๓	.๒๓๔	.๓๐๓*
	รวม	๗๖		.๒๙๔**	.๓๖๖**	.๓๖๔**
ต่างจังหวัด	ชาย	๑๙๐	การให้ความรัก	.๒๖๙*	.๓๐๔**	.๓๖๔**
	หญิง	๑๔๔		.๒๗๕*	.๑๓๙	.๓๒๒**
	รวม	๓๓๔		.๒๖๕**	.๒๔๑**	.๓๒๑**
รวมทั้งกรุงเทพ ฯ และต่างจังหวัด	ชาย	๒๒๐	การให้ความรัก	.๒๖๐**	.๓๔๕**	.๓๓๓**
	หญิง	๒๓๐		.๒๗๕**	.๑๖๔*	.๓๒๐**
	รวม	๔๕๐		.๒๖๓**	.๒๕๙**	.๓๑๕**

** $p < .๐๑$

* $p < .๐๕$

ผลจากตาราง ๑๑ เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพ ฯ ปรากฏว่า

๑. ในกลุ่มเด็กชาย การยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์กับความไว้วางใจ
ทุกตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และ .๐๑ ตามลำดับ

๒. ในกลุ่มเด็กหญิง การยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับความ
ไว้วางใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๓. ในกลุ่มเด็กชายหญิง การยอมรับเสียงทูลลูกแม่มให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับความ
 เชื่องเพื่อทุกตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างในต่างจังหวัด

๑. ในกลุ่มรวมชายหญิง และกลุ่มเด็กชาย การยอมรับเสียงทูลลูกแม่มให้ความรัก
 สัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่องเพื่อทุกตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕

๒. ในกลุ่มเด็กหญิง ปรากฏว่าการยอมรับเสียงทูลลูกแม่มให้ความรักสัมพันธ์ทางบวก
 กับความเชื่อเพื่อผู้อื่น และความเชื่องเพื่อรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แต่ไม่พบ
 ความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเสียงทูลลูกแม่มให้ความรักกับความเชื่องเพื่อครอบครัว

เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างรวมในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด

๓. ในกลุ่มเด็กชาย กลุ่มเด็กหญิง และกลุ่มรวมชายหญิง การยอมรับเสียงทูลลูกแม่ม
 ให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่องเพื่อทุกตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕

ผลการวิเคราะห์โดยส่วนรวม การสัมพันธ์กับบางตัวถึงแม้จะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
 แต่ก็แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของความสัมพันธ์ในทางบวก และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมจากกล่าวได้
 ว่า เมื่อแยกตามถิ่นที่อยู่ และเพศ การยอมรับเสียงทูลลูกแม่มให้ความรัก และความเชื่องเพื่อผู้อื่น
 สัมพันธ์กันในทางบวก

ตาราง ๑๒ การสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูแบบให้ความรัก กับความเชื่อใจ
แยกตามลำดับของการเกิด

เพศ	ลำดับของการเกิด	N	ตัวแปร	ความเชื่อใจ		
				ก่อน	หลัง	รวม
ชาย	ลูกคนโต	๖๑	การให้ความรัก	.๒๖๔**	.๑๔๓	.๒๕๔**
	ลูกคนรอง	๑๖๖		.๒๔๐**	.๓๔๔**	.๔๔๔**
	ลูกคนเล็ก	๓๓		.๒๔๐	.๔๔๒**	.๓๓๖*
หญิง	ลูกคนโต	๖๑	การให้ความรัก	.๓๓๔**	.๓๓๓**	.๓๔๔**
	ลูกคนรอง	๑๖๔		.๒๑๖**	.๒๖๓**	.๓๑๔**
	ลูกคนเล็ก	๔๒		.๒๕๐	.๒๔๓*	.๒๖๔
รวมชายหญิง	ลูกคนโต	๑๖๑	การให้ความรัก	.๓๑๓**	.๓๒๑**	.๓๓๔**
	ลูกคนรอง	๒๔๔		.๓๓๔**	.๒๔๔**	.๓๑๑**
	ลูกคนเล็ก	๗๕		.๑๔๒	.๒๑๔**	.๒๕๔**

** $p < .๐๑$

* $p < .๐๕$

ผลจากตาราง ๑๒ เมื่อแยกวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูแบบให้ความรักกับความเชื่อใจ ตามลำดับของการเกิดปรากฏว่า

ในกลุ่มรวมชายหญิง

๑. สำหรับลูกคนโตและลูกคนรอง ความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูแบบให้ความรัก สัมพันธ์กับความเชื่อใจทุกตัวแปร และมีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒. สำหรับลูกคนเล็ก ความสัมพันธ์ระหว่างการอมบเลี้ยงดูแม่ให้ความรัก กับความ
 ใจดีใจต่อพวกพ้อง และความใจดีใจรวม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ แต่ความใจดีใจ
 ๑๖ ผู้อื่นไปมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในกลุ่มเด็กชาย

๑. เด็กชายที่เป็นลูกคนโต การอมบเลี้ยงดูแม่ให้ความรักสัมพันธ์ในทางบวกอย่าง
 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ กับความใจดีใจต่อผู้อื่น และความใจดีใจรวม แต่ไม่มีนัยสำคัญ
 ทางสถิติกับความใจดีใจต่อพวกพ้อง

๒. เด็กชายที่เป็นลูกคนรอง การอมบเลี้ยงดูแม่ให้ความรัก สัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ
 ทางสถิติที่ระดับ .๐๐ กับความใจดีใจต่อทุกตัว

๓. เด็กชายที่เป็นลูกคนเล็ก การอมบเลี้ยงดูแม่ให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกอย่าง
 มีนัยสำคัญทางสถิติกับความใจดีใจต่อพวกพ้อง และความใจดีใจรวม แต่ไม่สัมพันธ์กับความใจดีใจ
 ๑๖ ต่อผู้อื่น

ในกลุ่มเด็กหญิง

๑. เด็กหญิงที่เป็นลูกคนโต และลูกคนรอง การอมบเลี้ยงดูแม่ให้ความรักสัมพันธ์
 กับความใจดีใจต่อทุกตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐

๒. เด็กหญิงที่เป็นลูกคนเล็ก การอมบเลี้ยงดูแม่ให้ความรักสัมพันธ์ในทางลบกับ
 ความใจดีใจต่อพวกพ้อง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนความใจดีใจต่อผู้อื่น และ
 ความใจดีใจรวม มีแนวโน้มในทางบวก แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ลักษณะของความสัมพันธ์ที่เป็น
 ลบนี้ต่างกับกลุ่มอื่นทุกกลุ่ม ที่ปรากฏว่าความสัมพันธ์เป็นบวก

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยแยกตามลำดับการเกิด โดยผ่านรวมอาจ
 กล่าวได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างการให้ความรัก และความใจดีใจสัมพันธ์กันเป็นบวก ยกเว้น
 ในกลุ่มลูกหญิงคนเล็ก ที่พบความสัมพันธ์ระหว่างการให้ความรักกับ ความใจดีใจต่อพวกพ้อง
 เป็นลบ

๑.๒ การอมบเลี้ยงดูแม่ให้ความรักและวิสัยทางสังคม

เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ว่า เด็กที่ได้รับการรักมากมีวิสัยทางสังคมมากกว่าเด็กที่ไ้
 รับความรักน้อย

ในที่นี้จะเสนอข้อมูลเป็น ๒ ตอน

๑.๒๑ เปรียบเทียบวินัย ทางสังคมของเด็กที่ได้รับความรักมากและน้อย

๑.๒๒ หากความสัมพันธ์ ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบใดความรัก กับวินัย ทางสังคม

๑.๒๑ เปรียบเทียบวินัยทางสังคมของเด็กที่ได้รับความรักมากและน้อย

ตาราง ๑๓ ค่า t ของวินัยทางสังคม ระหว่างเด็กที่ได้รับความรักมากและน้อย (กลุ่มมาก = N กลุ่มน้อย = ๑๒๐)

ระดับการให้ความรัก	วินัยทางสังคม	$\bar{X}$	S.D	t
มาก น้อย	S_1	๒๖.๓๘๕ ๒๕.๔๔๔	๓.๒๗๓ ๓.๒๕๑	๒.๐๔๐ *
มาก น้อย	S_2	๒๗.๓๑๑ ๒๖.๕๙๖	๓.๒๒๕ ๓.๖๘๐	๑.๖๐๗
มาก น้อย	S_3	๓๓.๘๕๗ ๓๖.๔๘๓	๔.๕๐๒ ๘.๒๔๔	๑.๑๕๓
มาก น้อย	S_4	๔๓.๔๓๗ ๔๑.๖๐๐	๖.๑๒๗ ๖.๖๘๑	๒.๖๑๖ *
มาก น้อย	S_5	๔๖.๑๘๕ ๔๔.๐๙๖	๕.๕๓๔ ๖.๔๒๓	๒.๖๗๖ **
มาก น้อย	S_6	๔๔.๓๙๕ ๔๒.๙๕๖	๖.๒๔๗ ๖.๒๙๐	๒.๐๓๑ *
มาก น้อย	S_7	๔๔.๒๙๔ ๔๒.๖๖๗	๗.๗๘๓ ๗.๖๐๗	๑.๖๓๔
มาก น้อย	S_t	๒๗๑.๕๔๖ ๒๔๕.๑๖๗	๓๒.๙๒๔ ๓๐.๘๙๖	๒.๕๕๗ **

** $p < .๐๑$

* $p < .๐๕$

$S_1 - S_t$ ความหมาย ๗๐

- S_1 - วินัยทางสังคมด้านพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง (Actual Self)
 S_2 - วินัยทางสังคมด้านพฤติกรรมตามมาตรฐานตน (Ideal Self)
 S_3 - วินัยทางสังคมด้านพฤติกรรมตามชื่อเสียงตน (Reputation)
 S_4 - วินัยทางสังคมด้านพฤติกรรมกล้อยตามสังคม (Conformity)
 S_5 - วินัยทางสังคมด้านพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคม (Social Norm)
 S_6 - วินัยทางสังคมด้านพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก
 (Actual Behavior to Rule)
 S_7 - วินัยทางสังคมด้านพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอก
 (Social Norm Regarding to Rule)
 S_t - วินัยทางสังกรวม

ผลจากการวิจัย ๑๓ ประการว่า ถ้า t ของการเปรียบเทียบวินัยทางสังกรวม มี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แสดงว่าเด็กที่ได้รับการรักษาจะมีวินัยทางสังกรวมมากกว่าเด็ก
 ที่ได้รับการรักษาน้อย นอกจากนี้ยังปรากฏว่าวินัยทางสังคมด้านที่ ๑ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง
 วินัยทางสังคมด้านที่ ๔ คือพฤติกรรมกล้อยตามสังคม วินัยทางสังคมด้านที่ ๕ คือพฤติกรรมตาม
 มาตรฐานสังคม และวินัยทางสังคมด้านที่ ๖ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอกนี้ ถ้า t มี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕, .๐๕, .๐๑ และ .๐๕ ตามลำดับ จึงมีหลักฐานพอที่จะเชื่อได้
 ว่าเด็กที่ได้รับการรักษามีวินัยทางสังคมด้านต่าง ๆ ดังกล่าวมากกว่าเด็กที่ได้รับการรักษาน้อย

จากผลการวิเคราะห์เนื้อหาการกาะแนรของวินัยทางสังกอบจากกล่าวไว้ว่าผลนี้เป็นไปตาม
 สมมุติฐาน แต่เมื่อพิจารณาวินัยทางสังคมในแต่ละด้านอาจกล่าวได้ว่าผลนี้สอดคล้องกับสมมุติฐานเพียง
 บางด้านเท่านั้น

๑.๒๒ ความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคม ไม่ให้
เห็นความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และวินัยทางสังคมชัดเจนขึ้น ว่ามีความ
สัมพันธ์กันเล็กน้อยเพียงใด และเป็นไปในลักษณะใด ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร
ทั้งสอง โดยแยกตามถิ่นที่อยู่ และเพศ (ผลในการาง ๙) และแยกตามลำดับที่ของการเกิด
(ผลในการาง ๑๔)

ตาราง ๙ การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก กับวินัยทางสังคม
แยกตามถิ่นที่อยู่ เพศ และกลุ่มรวม

ถิ่นที่อยู่	เพศ	N	ตัวแปร	วินัยทางสังคม							
				S ₁	S ₂	S ₃	S ₄	S ₅	S ₆	S ₇	S ₈
กรุงเทพฯ	ชาย	๓๐	การให้ ความรัก	.๐๔๓	.๐๔๑	.๐๓๖	.๑๑๑	.๐๐๓	.๐๖๖	.๑๕๐	.๐๙๔
	หญิง	๔๖		-.๐๔๖	-.๐๕๓	.๑๔๔	.๐๕๑	.๑๖๔	.๐๒๔	.๒๔๔	.๑๕๔
	รวม	๗๖		.๐๒๗	-.๐๓๐	.๐๙๖	.๐๘๔	.๐๘๖	.๐๔๖	.๒๓๓	.๑๒๔
ต่างจังหวัด	ชาย	๑๔๐	การให้ ความรัก	.๑๔๖	.๓๒๓*	-.๐๒๔	.๐๔๓	.๑๔๓*	.๑๔๔	.๐๔๖	.๑๓๔
	หญิง	๑๔๔		.๐๔๖	.๐๒๔	.๑๑๑	.๑๐๓	.๐๔๔	.๐๓๐	-.๐๑๖	.๑๐๑
	รวม	๒๘๔		.๑๒๔	.๐๔๐	.๐๔๓	.๑๑๔	.๑๓๑	.๑๑๑	.๐๔๔	.๑๒๔
รวมทั้ง กรุงเทพฯและ ต่างจังหวัด	ชาย	๒๒๐	การให้ ความรัก	.๑๒๔	.๑๐๔	.๐๓๔	.๐๔๓	.๑๔๔	.๓๑๒**	.๑๐๑	.๑๒๓
	หญิง	๒๓๐		.๐๒๑	.๐๑๓	.๑๑๔	.๐๔๖	.๐๕๔	.๐๒๓	.๐๓๔	.๑๑๑
	รวม	๔๕๐		.๑๐๓	.๐๓๖	.๐๔๔	.๑๐๖	.๑๒๑	.๐๔๑	.๐๔๓	.๑๒๖

** p < .๐๑

*p < .๐๕

S₁ - S₈

จากหน้า ๗๐

ผลจากการวาง ๔ เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างแยกตามถิ่นที่อยู่
ในกรุงเทพฯ ปรากฏว่า

๑. ในกลุ่มรวมชายหญิงพบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก
กับวินัยทางสังคมค่าที่ ๘ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอกซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นไม่พบความสัมพันธ์ทั้งในกลุ่มเด็กชาย และกลุ่มเด็กหญิง

ในต่างจังหวัด ปรากฏว่า

๒. ในกลุ่มเด็กชายพบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก กับ
วินัยทางสังคมค่าที่ ๒ คือ พฤติกรรมตามมาตรฐานตน ($r = .323$ $P < .01$) และวินัย
ทางสังคมค่าที่ ๖ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ($r = .193$ $P < .05$) แต่ไม่
พบความสัมพันธ์ทั้งในกลุ่มเด็กหญิงและกลุ่มรวม

ในกลุ่มรวมกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด

๓. ในกลุ่มเด็กชาย พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับ
วินัยทางสังคม ค่าที่ ๖ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .๐๑ นอกนั้นไม่พบความสัมพันธ์ทั้งในกลุ่มเด็กหญิง และกลุ่มรวม

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ในตาราง ๔ โดยส่วนรวม ถ้าดูความสัมพันธ์ระหว่าง
การยอมรับเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และวินัยทางสังคมโดยส่วนรวมปรากฏว่าค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์
ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเลย และเมื่อพิจารณาแยกวินัยทางสังคมออกเป็น ๘ ด้าน ค่าสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์ก็มีนัยสำคัญเพียงบางกลุ่มเท่านั้น

ตาราง ๑๕ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก กับวิถีทางสังคม
แยกตามลำดับที่ของการเกิด

เพศ	ลำดับที่ของการเกิด	N	ตัวแปร	วิถีทางสังคม							
				S ₁	S ₂	S ₃	S ₄	S ₅	S ₆	S ₇	S ₈
ชาย	ลูกคนโต	๒๑	การให้	.๒๑๘*	.๐๘๑	-.๐๐๑	.๑๕๓	.๑๖๘	.๒๔๓	.๑๘๕	.๑๔๑
	ลูกคนรอง	๑๒๖	ความรัก	.๐๑๘	-.๐๑๖	-.๑๑๓	-.๐๕๘	.๑๑๖	-.๐๕๓	.๐๒๓	-.๐๑๖
	ลูกคนเล็ก	๓๓		.๓๔๓*	.๓๑๖*	.๑๖๖	.๔๐๔*	.๒๓๖	.๔๐๐*	.๒๕๖	.๓๙๕*
หญิง	ลูกคนโต	๒๐	การให้	.๐๓๕	.๐๕๖	.๑๖๕	.๑๘๓	.๐๙๖	.๐๕๕	-.๐๑๗	.๐๘๑
	ลูกคนรอง	๑๒๘	ความรัก	-.๐๘๗	-.๐๓๙	.๑๐๕	.๐๘๗	.๐๑๕	-.๐๒๓	.๐๓๕	.๑๐๓
	ลูกคนเล็ก	๔๖		.๒๐๐	.๐๕๕	.๐๓๖	.๒๔๑	.๓๑๕*	.๑๕๓	.๐๕๗	.๒๑๕
รวม	ลูกคนโต	๑๒๑	การให้	.๑๕๑	.๑๖๖*	.๐๕๗	.๑๖๐	.๑๕๖	.๑๕๖*	.๑๓๕	.๑๖๓
ชาย	ลูกคนรอง	๒๕๕	ความรัก	.๐๕๕	-.๐๑๕	.๐๐๗	.๐๑๕	.๐๖๕	-.๐๒๔	.๐๓๕	.๐๖๓
หญิง	ลูกคนเล็ก	๗๕		.๒๓๐*	.๒๖๖*	.๐๘๕	.๓๓๓**	.๒๕๖**	.๓๑๕*	.๑๕๖	.๓๐๕

** $p < .๐๑$ * $p < .๐๕$ S₁ - S_t

ดูจากหน้า ๗๐

จากตาราง ๑๕ เพื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งแยกตามลำดับที่ของการเกิด ปรากฏว่า
ในกลุ่มเด็กชาย

๑. กลุ่มที่เป็นลูกคนโต พบว่า การยอมรับเลี้ยงดูแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับวิถีทางสังคมด้านที่ ๑ (พฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒. กลุ่มที่เป็นลูกคนรอง ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแม่กับให้ความรักกับวินัยทางสังคม

๓. กลุ่มที่เป็นลูกคนเล็ก พบว่า การอบรมเลี้ยงดูลูกแม่ให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยทางสังคม จำนวนที่ ๑, ๒, ๔, ๖ และวินัยทางสังคมรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ในกลุ่มลูกหญิง ทั้งที่เป็นลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็ก ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแม่ให้ความรักกับวินัยทางสังคม ยกเว้นกลุ่มลูกคนเล็กหญิงที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูลูกแม่ให้ความรักสัมพันธ์กับวินัยทางสังคมจำนวนที่ ๕

ในกลุ่มรวมชายหญิง

๑. กลุ่มที่เป็นลูกคนโต พบว่า การอบรมเลี้ยงดูลูกแม่ให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยทางสังคมจำนวนที่ ๒ (พฤติกรรมทางกายภาพตามถนน) และวินัยทางสังคมจำนวนที่ ๖ (พฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒. กลุ่มที่เป็นลูกคนรอง ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแม่กับให้ความรักกับวินัยทางสังคม

๓. กลุ่มที่เป็นลูกคนเล็ก พบว่า การอบรมเลี้ยงดูลูกแม่ให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยทางสังคม จำนวนที่ ๑, ๒, และวินัยทางสังคมจำนวนที่ ๔, ๕, ๖ และรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และ .๐๑ ตามลำดับ

เพื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ในตาราง ๑๕ โดยส่วนรวมปรากฏว่า ถ้าสัมพันธ์ที่สุดสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแม่ให้ความรัก และวินัยทางสังคม มีนัยสำคัญมากกว่าการวิเคราะห์โดยแยกตามถิ่นที่อยู่ และเพศ ดังในตาราง ๑๔ ซึ่งแสดงความสัมพันธ์ดังกล่าวจะเกี่ยวข้องกับลำดับที่การเกิดด้วย เพราะในตาราง ๑๕ ความสัมพันธ์ระหว่างการให้ความรักและวินัยทางสังคมในลูกคนเล็กผู้ชาย มีนัยสำคัญทางสถิติถึง ๕ ตำแหน่ง และในกลุ่มรวมชายหญิงก็ปรากฏว่าลูกคนเล็กทั้งสองเพศมีนัยสำคัญถึง ๖ ตำแหน่ง และเป็นเท่านี้เองแสดงว่าในกลุ่มผู้หญิงแยกตามลำดับที่การเกิด การให้ความรัก และวินัยทางสังคม ไม่สัมพันธ์กันเลย

๑.๓ การยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรัก เปรียบเทียบระหว่างเพศ

๑.๓.๑ เปรียบเทียบความแตกต่างของการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรัก ระหว่าง
เด็กชายและเด็กหญิง เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ว่า "เด็กหญิงได้รับความรักมากกว่าเด็กชาย"

ตาราง ๑๖ ค่า t จากการเปรียบเทียบการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรัก ที่มอบให้เด็กชายและ
เด็กหญิงแยกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เพศ	n	$\bar{X}$	S.D	t
กรุงเทพฯ	หญิง	๔๖	๑๒๔.๔๒๙	๑๕.๖๘๕	๑.๗๑๓*
	ชาย	๓๐	๑๑๕.๔๓๓	๒๓.๓๖๒	
ต่างจังหวัด	หญิง	๑๘๘	๑๓๒.๔๘๙	๒๐.๕๘๕	๓.๑๘๙**
	ชาย	๑๕๐	๑๒๕.๕๖๑	๑๙.๔๓๕	
รวมกรุงเทพฯและ ต่างจังหวัด	หญิง	๒๓๔	๑๓๑.๗๕๘	๒๐.๕๘๓	๓.๕๑๔***
	ชาย	๒๖๐	๑๒๕.๐๓๖	๒๐.๑๔๑	

*** $p < .00๑$

** $p < .๐๑$

* $p < .๐๕$

ผลจากตาราง ๑๖ เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างแยกถิ่นที่อยู่ปรากฏว่า

กลุ่มกรุงเทพฯ ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

กลุ่มต่างจังหวัด ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

กลุ่มรวมทั้งกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

ผลการวิเคราะห์ทำให้ผู้หลักฐานเฝ้าระวังเชื่อได้ว่า "เด็กหญิงได้รับความรักมากกว่าเด็กชาย"

ซึ่งผลเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้ง

เฝ้าระวังว่าผลนี้จะเป็นจริงหรือไม่ ถ้าแยกพิจารณาตามลำดับที่ของการเกิด ผู้วิจัย
จึงวิเคราะห์เปรียบเทียบการให้ความรักของแม่ต่อลูกชาย และลูกสาวในแต่ละระดับที่ของการเกิด
ผลการวิเคราะห์ปรากฏในตาราง ๑๗

ตาราง ๑๗ ค่า t เปรียบเทียบการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักต่อเด็กชายและเด็กหญิง แยกตามลำดับของการเกิด

ลำดับของการเกิด	เพศ	N	$\bar{X}$	S.D	t
ลูกคนโต	หญิง	๒๐	๑๓๖.๗๘๓	๑๗.๕๔๖	๓.๕๐๙**
	ชาย	๒๑	๑๒๔.๑๔๗	๒๑.๖๘๕	
ลูกคนรอง	หญิง	๑๒๔	๑๓๐.๖๐๒	๒๑.๕๔๐	๒.๑๒๐*
	ชาย	๑๒๖	๑๒๕.๓๕๗	๑๕.๓๘๖	
ลูกคนเล็ก	หญิง	๕๒	๑๒๔.๐๔๔	๑๘.๖๑๗	.๖๐๐
	ชาย	๓๓	๑๒๕.๓๖๔	๑๕.๕๗๓	

** $p < .๐๑$ * $p < .๐๕$

๑ ผลจากตาราง ๑๗ เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่าง แยกตามลำดับของการเกิด ผลปรากฏว่า

ในลูกคนโต ค่า t เป็นนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ในลูกคนรอง ค่า t เป็นนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ในลูกคนเล็ก ค่า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลจึงกล่าวหาว่ากันว่า ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นลูกคนโตและลูกคนรองเด็กหญิงได้รับความรักมากกว่าเด็กชาย ยกเว้นในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นลูกคนเล็กเท่านั้น ที่เด็กหญิงได้รับความรักพอ ๆ กับเด็กชาย

ผลจากตาราง ๑๖, ๑๗ นี้แสดงให้เห็นว่าเด็กหญิงได้รับความรักมากกว่าเด็กชายทุกกลุ่ม ซึ่งผลเป็นไปตามสมมุติฐาน ยกเว้นในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นลูกคนเล็กเท่านั้น

๑.๘ การอธิบายเชิงคุณภาพเกี่ยวกับความรัก เปรียบเทียบระหว่างเด็กที่อยู่ใน

การเสนอข้อมูลต่อไปนี้เป็นการเปรียบเทียบการอธิบายเชิงคุณภาพเกี่ยวกับความรักระหว่าง
เด็กในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ว่า "เด็กในกรุงเทพฯ ให้ความสำคัญรัก
มากกว่าเด็กต่างจังหวัด"

ตาราง ๑๘ ค่า t จากการเปรียบเทียบการอธิบายเชิงคุณภาพเกี่ยวกับความรักของแม่ในกรุงเทพฯ
และต่างจังหวัด โดยแยกเด็กชาย เด็กหญิง และกลุ่มรวม

เพศ	เด็กที่อยู่ใน	N	$\bar{X}$	S.D	t
ชาย	กรุงเทพฯ	๓๐	๑๑๕.๕๓๓	๒๓.๓๖๖	-๑.๑๔๔๔
	ต่างจังหวัด	๑๕๐	๑๒๕.๕๖๑	๑๕.๔๓๕	
หญิง	กรุงเทพฯ	๔๖	๑๒๔.๕๖๔	๑๕.๖๔๔	-๑.๑๑๔๔
	ต่างจังหวัด	๑๔๔	๑๓๖.๕๔๔	๒๐.๕๔๔	
รวมชายหญิง	กรุงเทพฯ	๗๖	๑๒๔.๖๔๑	๒๐.๕๔๕	-๑.๖๖๔
	ต่างจังหวัด	๓๙๔	๑๒๕.๑๔๔	๒๐.๖๔๓	

ผลจากตาราง ๑๘ ปรากฏว่า ค่า t ไม่ค่อยสำคัญทางสถิติทุกกลุ่มทั้งในกลุ่มเด็กชาย
เด็กหญิง และกลุ่มรวม ซึ่งผลไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ซึ่งแสดงว่าเด็กในกรุงเทพฯ และเด็ก
ต่างจังหวัด ให้ความสำคัญรักจากแม่ไม่แตกต่างกัน

๑.๘ การอบรมเลี้ยงดูลูกแม่ให้ความรัก เปรียบเทียบระหว่างลำดับที่ของการเกิด

เพื่อทราบว่าการให้ความรักของแม่ต่อลูกที่มีลำดับที่การเกิดต่างกัน จะต่างกันหรือไม่ ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการอบรมเลี้ยงดูแม่ให้ความรักของแม่ต่อลูกที่มีลำดับที่การเกิดต่างกัน เพื่อดูโดยส่วนรวมว่าต่างกันหรือไม่ ทั้งนี้เป็นการทดสอบสมมติฐานที่ว่า

"ลูกแม่เล็ก ได้รับความรักมากกว่าลูกคนโต และลูกคนรอง" ผลการวิเคราะห์ปรากฏในตาราง ๑๘

ตาราง ๑๘ ถ้า F เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูลูกแม่ให้ความรัก ระหว่างลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็ก

Source of Variation	df	SS	MS	F
Between	๒	๓๑๓.๖๔๓	๓๔๘.๓๖๕	๑.๘๕๔
Within	๔๔๓	๑๕๐๐๘๘.๖๔๓	๔๒๕.๒๔๕	
Total	๔๔๕	๑๕๐๔๐๒.๐๐๐		

$$F_{.95} (2,447) = 2.99$$

ผลจากตาราง ๑๘ ปรากฏว่า ถ้า F ไม่มีความสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่า เด็กที่เป็นลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูแม่ให้ความรักไม่ต่างกัน

๒. ฝึก การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับตัวแปรต่อไปนี้

- ความไว้วางใจ
- วินัยทางสังคม
- เคารพ
- อึดทน
- ลำบากของการเกิด

๒.๑ การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมกับการไว้วางใจ

การเสนอข้อสรุปต่อไปนี้ว่า "เด็กที่ถูกควบคุมมาก
ก็ไว้วางใจมากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมมาก"

ในที่นี้จะเสนอข้อสรุปเป็น ๒ ตอน

๒.๑๑ เปรียบเทียบความไว้วางใจของเด็กที่ถูกควบคุมมากกับน้อย

๒.๑๒ หากความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมกับการไว้วางใจ

๒.๑๑ เปรียบเทียบความไว้วางใจของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

ทางกัน

ตาราง ๒๐ ค่า t ของความเอื้อเฟื้อสองประเภทของเด็กที่ถูกควบคุมมาก และน้อย จากกลุ่ม
ตัวอย่างรวม (N กลุ่มมาก = N กลุ่มน้อย = ๑๒๐)

ระดับการควบคุม	ความเอื้อเฟื้อ	$\bar{X}$	S.D	t
มาก น้อย	ต่อผู้อื่น	๑๒๑.๕๕๒ ๑๑๓.๖๕๒	๑๖.๕๘๔ ๑๗.๒๖๔	๓.๓๐๖ **
มาก น้อย	ต่อพวกพ้อง	๒๔๓.๔๕๒ ๒๓๓.๖๑๗	๒๘.๑๑๓ ๔๑.๗๕๒	๓.๑๑๔ **
มาก น้อย	รวม	๓๖๖.๗๓๓ ๓๔๖.๓๘๓	๓๘.๕๕๔ ๕๗.๒๘๐	๔.๕๕๖ ***

*** $p < .000$

** $p < .00$

ผลจากตาราง ๒๐ ปรากฏว่าค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ สำหรับความ
เอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น และความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และที่ระดับ .๐๐๑ สำหรับความเอื้อเฟื้อรวม
ผลนี้หมายความว่า เด็กที่ถูกควบคุมมากมีความเอื้อเฟื้อทุกประเภท คือความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น
ความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และความเอื้อเฟื้อรวม มากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมน้อย โดยเฉลี่ยได้
อย่างน้อย ๔๔ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งผลนี้ค้านกับสมมุติฐานที่ว่า "เด็กที่ถูกควบคุมน้อยมีความเอื้อเฟื้อ
มากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมมาก"

๒.๗ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม กับความเชื่อใจ

ตาราง ๒๐ ค่าประสิทธิสัมพัทธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม กับความเชื่อใจ
แยกตามถิ่นที่อยู่ และเพศ

ถิ่นที่อยู่	เพศ	N	ตัวแปร	ความเชื่อใจ		
				ก่อน	หลัง	รวม
กรุงเทพฯ	ชาย	๓๐	การควบคุม	.๒๓๒	.๓๐๑	.๑๕๔
	หญิง	๔๒		.๐๒๒	.๐๕๔	.๒๐๐
	รวม	๗๒		.๑๑๔	.๑๗๖	.๒๐๖ *
ต่างจังหวัด	ชาย	๑๕๑	การควบคุม	.๑๑๖	.๒๔๕ **	.๒๓๔ **
	หญิง	๑๔๔		.๐๕๓	-.๐๔๑	.๑๑๓
	รวม	๓๐๕		.๐๘๖	.๑๒๓	.๒๐๐ *
รวมกรุงเทพฯ ต่างจังหวัด	ชาย	๒๒๑	การควบคุม	.๑๒๔	.๒๖๑ **	.๒๓๑ **
	หญิง	๒๓๑		.๐๘๑	-.๒๒๔	.๑๔๐
	รวม	๔๕๐		.๐๕๓	.๑๑๐	.๒๐๔ *

** $p < .๐๑$

* $p < .๐๕$

ผลจากการวาง ๒๖ เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างแยกตามถิ่นที่อยู่ ปรากฏว่า

๑. กลุ่มรวมชายหญิงในกรุงเทพฯ การยอมรับเสียงทูลลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อเพื่อรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แต่ไม่สัมพันธ์กับความเชื่อเพื่อถว้พวกพ้อง และความเชื่อเพื่อผู้อื่น แต่เมื่อแยกกลุ่มชาย หญิง ปรากฏว่าการสหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติโดย จึงไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะกล่าวว่า "การควบคุมและความเชื่อเพื่ออวัยวะกัน"

๒. กลุ่มรวมชายหญิงในต่างจังหวัด เมื่อพิจารณาจากกลุ่มรวมชายหญิงแล้ว ปรากฏว่า การควบคุมสัมพันธ์กับความเชื่อเพื่อรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แต่ไม่สัมพันธ์กับความเชื่อเพื่อถว้พวกพ้อง และเชื่อเพื่อผู้อื่น แต่เมื่อแยกกลุ่มชายหญิงปรากฏว่ากลุ่มเด็กชาย การยอมรับเสียงทูลลูกแบบควบคุมสัมพันธ์กับความเชื่อเพื่อถว้พวกพ้อง และความเชื่อเพื่อรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ แต่ไม่สัมพันธ์กับความเชื่อเพื่อผู้อื่น ส่วนในกลุ่มเด็กหญิง การยอมรับเสียงทูลลูกแบบควบคุมไม่สัมพันธ์กับความเชื่อใดเลย

๓. กลุ่มรวมกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด เมื่อพิจารณาจากทั้งประเทศ โดยยังไม่แยกเพศ ปรากฏว่าการยอมรับเสียงทูลลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อเพื่อรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แต่เมื่อแยกพิจารณาจากกลุ่มชายหญิงก็พบว่า การยอมรับเสียงทูลลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อเพื่อถว้พวกพ้อง และความเชื่อเพื่อรวม และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ แต่ไม่พบความสัมพันธ์ถึงกล่าวในหมู่เด็กหญิง

เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมแล้ว จะเห็นว่าการยอมรับเสียงทูลลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อเพื่อรวมมากที่สุด และสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อเพื่อถว้พวกพ้องรองลงมา แต่ไม่สัมพันธ์กับความเชื่อเพื่อผู้อื่นในทุกกลุ่มตัวอย่าง

เพื่อให้เห็นลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเสียงทูลลูกแบบควบคุม และความเชื่อเพื่อใคร่จะเอื้อยกลักซึ่งยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองโดยแยกตามลำดับที่ของการเกิด และเพศ ดังปรากฏในตาราง ๒๒

ตาราง ๒๒ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม กับความไว้วางใจ
แยกตามลำดับที่ของการเกิด

เพศ	ลำดับที่การเกิด	N	ตัวแปร	ความไว้วางใจ		
				ก่อน/หลัง	ก่อน/หลัง	รวม
ชาย	ลูกคนโต	๒๑	การควบคุม	.๓๘**	.๓๐*	.๓๑*
	ลูกคนรอง	๑๒๒		.๑๔	.๒๑*	.๒๒*
	ลูกคนเล็ก	๓๓		-.๐๒	.๔๐**	.๑๔
หญิง	ลูกคนโต	๖๐	การควบคุม	-.๐๒	-.๐๒	.๑๑
	ลูกคนรอง	๑๒๔		.๐๖	.๑๔	.๑๑
	ลูกคนเล็ก	๔๒		.๐๔	-.๒๑	.๒๒
รวมชายหญิง	ลูกคนโต	๑๒๑	การควบคุม	.๑๓*	.๑๔*	.๒๕*
	ลูกคนรอง	๒๕๔		.๑๔	.๑๒	.๑๔
	ลูกคนเล็ก	๗๕		.๑๑	.๐๖	.๒๐*

** $p < .๐๑$

* $p < .๐๕$

ผลจากตาราง ๒๒ เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม กับ
วิธีทางสังคมแยกตามลำดับที่ของการเกิด โดยส่วนรวม ปรากฏว่าส่วนใหญ่แล้วความสัมพันธ์เป็นไป
ในทางบวก และมีความสำคัญทางสถิติเฉพาะในกลุ่มเด็กชาย และกลุ่มรวมชายหญิงเท่านั้น ซึ่งมีราย
ละเอียดดังต่อไปนี้

ในกลุ่มเด็กชาย พบว่า

๑. กลุ่มลูกคนโต การอบรมเลี้ยงดูถูกแบบควบคุมสัมพันธภาพมากกับความเฝ้าเพื่อ
ทุกประเภท และมีัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕
๒. กลุ่มลูกคนรอง การอบรมเลี้ยงดูถูกแบบควบคุมสัมพันธภาพมากกับความเฝ้าเพื่อ
ต่อเวลาก่อน และความเฝ้าเฝ้ารวม และมีัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
๓. กลุ่มลูกคนเล็ก การอบรมเลี้ยงดูถูกแบบควบคุมสัมพันธภาพมากกับความเฝ้าเพื่อ
ต่อเวลาก่อนและมีัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๑

ในกลุ่มเด็กหญิง ไม่พบความสัมพันธ์ทั้งกล่าวในทุกกลุ่มตามลำดับของการเกิด

ในกลุ่มรวมชายหญิง พบว่า

๑. ในลูกคนโต การอบรมเลี้ยงดูถูกแบบควบคุมสัมพันธภาพมากกับความเฝ้าเพื่อ
ทุกประเภท และมีัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และ .๐๑
๒. ในลูกคนรอง และลูกคนเล็ก พบว่าการอบรมเลี้ยงดูถูกแบบควบคุมสัมพันธภาพ
มากกับความเฝ้าเฝ้ารวม มีัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒.๒ การอบรมเลี้ยงดูถูกแบบควบคุมกับวิสัยทางสังคม

การเสนอข้อมูลต่อไปนี้เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ว่า "เด็กที่ถูกควบคุมน้อย มีวิสัยทาง
สังคมมากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมมาก"

ในที่นี้จะเสนอข้อมูลเป็น ๒ ตอน

๒.๒๑ เปรียบเทียบวิสัยทางสังคมของเด็กที่ถูกควบคุมมากกับน้อย

๒.๒๒ ศึกษความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม กับวิสัยทางสังคม

๒.๒๑ เปรียบเทียบวินัยทางสังคมของเด็กที่ถูกควบคุมมากและน้อย

ตาราง ๒๓ ค่า t ของวินัยทางสังคมของเด็กที่ถูกควบคุมน้อยและมากจากกลุ่มตัวอย่างรวม
(N กลุ่มมาก = N กลุ่มน้อย = ๑๒๐)

ระดับการควบคุม	วินัยทางสังคม	$\bar{X}$	S.D	t
น้อย	S_1	๒๖.๘๑๓	๒.๔๖๐	๓.๔๔๖***
มาก		๒๕.๓๔๒	๓.๕๑๓	
น้อย	S_2	๒๓.๙๔๒	๒.๓๖๕	๓.๑๐๕**
มาก		๒๖.๓๘๓	๔.๑๖๐	
น้อย	S_3	๓๓.๕๖๓	๔.๒๓๔	๑.๘๓๒*
มาก		๓๕.๘๕๐	๕.๒๑๕	
น้อย	S_4	๔๔.๑๒๔	๔.๑๓๑	๓.๕๘๐***
มาก		๔๑.๑๑๓	๓.๑๕๓	
น้อย	S_5	๔๖.๒๓๓	๔.๒๕๕	๒.๒๑๔*
มาก		๔๔.๖๒๕	๖.๖๕๘	
น้อย	S_6	๔๕.๒๐๘	๔.๒๖๖	๓.๘๑๖***
มาก		๔๑.๑๒๕	๓.๙๕๕	
น้อย	S_7	๔๔.๕๐๘	๖.๑๖๐	๒.๙๓๕**
มาก		๔๒.๒๓๓	๘.๓๖๘	
น้อย	S_t	๒๓๓.๑๓๓	๑๕.๐๓๒	๓.๕๔๙***
มาก		๒๕๘.๕๓๓	๔๐.๘๖๐	

*** $p < .000$ ** $p < .00$

$S_1 - S_t$ ดูจากพหุ ๓๐

ผลจากตาราง ๒๓ ปรากฏว่า ถ้า t ทุกตัวมีัยสำคัญทางสถิติ และป็นัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ สำหรับวิสัยทางสังคมด้านที่ ๓ คือพฤติกรรมทางชื่อเสียงตน และด้านที่ ๕ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคม เป็นนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ สำหรับวิสัยทางสังคมด้านที่ ๒ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานตน และวิสัยทางสังคมด้านที่ ๗ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อคุณเกดต์ภายนอก

สำหรับวิสัยทางสังคมด้านอื่น ๆ ความแตกต่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๐๐ ผลการวิเคราะห์นี้ทำให้มีหลักฐานเพียงพอที่จะเชื่อได้ว่า "เด็กที่ถูกควบคุมน้อย มีวิสัยทางสังคมทั้ง ๗ ด้าน และวิสัยทางสังคมรวมมากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมมาก" ผลนี้เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

เพื่อให้เห็นลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม และวิสัยทางสังคมให้ชัดเจน และละเอียดลึกซึ้งขึ้น ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรทั้งสอง ดังปรากฏผลในตาราง ๒๔

๒.๒๒ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมกับวิสัยทางสังคม

เพื่อให้เห็นลักษณะของความสัมพันธระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม และวิสัยทางสังคมให้ชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองโดยแยกตามเด็กที่อยู่ในเพศ ทั้งผลในตาราง ๒๔ และแยกตามลำดับที่ถึงผลในตาราง ๒๕

ตาราง ๕ การวัดประสิทธิผลสัมพันธระหว่างการยอมรับเสียงทูลลูกแม่มกุ่ม กับวินัยทางสังคม
แยกตามถิ่นที่อยู่ เพศ และกลุ่มรวม

ถิ่นที่อยู่	เพศ	N	ตัวแปร	วินัยทางสังคม							
				S ₁	S ₂	S ₃	S ₄	S ₅	S ₆	S ₇	S _t
กรุงเทพฯ	ชาย	๓๐	ความกุ่ม	-.๑๘๕	-.๐๓๑	.๐๖๕	-.๐๓๓	-.๐๕๓	-.๑๕๖	.๐๓๓	-.๑๖๖
	หญิง	๕๖		-.๒๖๕*	-.๐๕๒	.๑๓๕	-.๐๓๕	-.๐๓๖	-.๑๕๖	-.๐๖๕	-.๑๖๖
	รวม	๘๖		-.๑๘๕*	-.๐๓๖	.๐๙๙	-.๐๓๓	-.๐๕๓	-.๑๕๖*	.๐๓๓	-.๑๖๖
ต่างจังหวัด	ชาย	๑๑๐	ความกุ่ม	-.๑๓๐	-.๑๖๕	-.๑๐๐	-.๑๘๕*	-.๐๓๓	-.๑๕๖*	-.๑๕๖*	-.๑๖๖*
	หญิง	๑๘๘		-.๑๕๐	-.๐๕๕	-.๑๔๔	-.๑๕๕*	-.๐๕๐	-.๐๕๕	-.๐๕๖	-.๑๖๕
	รวม	๓๐๘		-.๑๖๕	-.๐๕๑	-.๑๖๑	-.๑๖๕*	-.๐๕๓	-.๑๖๖	-.๐๖๑	-.๑๓๕
รวมกรุงเทพฯ ต่างจังหวัด	ชาย	๒๒๐	ความกุ่ม	-.๑๖๓	-.๑๑๓	-.๑๐๓	-.๑๘๐*	-.๐๕๓	-.๑๖๑*	-.๑๕๖	-.๑๖๕*
	หญิง	๒๓๐		-.๑๕๖*	-.๐๕๐	-.๐๕๖	-.๑๕๕	-.๐๕๖	-.๑๑๖	-.๐๕๐	-.๑๖๓
	รวม	๔๕๐		-.๑๓๕	-.๐๕๕	-.๐๕๑	-.๑๕๖	-.๐๕๕	-.๑๓๕	-.๐๕๓	-.๑๓๕

* $p < .๐๕$

S₁ - S_t ดูจากหน้า ๗๐

จากตาราง ๕ เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมแล้ว การวัดสัมพันธภาพแนวโน้มในทางลบ โดยเฉพาะในกลุ่มรวม การยอมรับเสียงทูลลูกแม่มกุ่มสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมรวม ในกลุ่มชายเท่านั้น โดยเฉพาะกลุ่มชายรวม และกลุ่มชายต่างจังหวัด ซึ่งหมายความว่า ถ้าเด็กถูกควบคุมมาก เด็กจะมีวินัยทางสังคมน้อย

เมื่อพิจารณาลักษณะของความสัมพันธ์แยกย่อยในแต่ละกลุ่มปรากฏว่า

ในกลุ่มกรุงเทพฯ

๑. กลุ่มเด็กหญิงในกรุงเทพฯ การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมด้านที่ ๑ คือพฤติกรรมที่ปฏิบัติจริง และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แต่ไม่สัมพันธ์กับวินัยทางสังคมด้านอื่น ๆ

๒. กลุ่มรวมชายหญิงในกรุงเทพฯ การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมด้านที่ ๑ คือพฤติกรรมที่ปฏิบัติจริง และวินัยทางสังคมด้านที่ ๒ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ถ้าสหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ในกลุ่มต่างจังหวัด

๑. ในกรุงเทพฯ เปรียบว่า การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมด้านที่ ๔ คือพฤติกรรมคล้อยตามสังคม วินัยทางสังคมด้านที่ ๒ พฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก วินัยทางสังคมด้านที่ ๗ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอก และวินัยทางสังคมรวม ถ้าสหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒. ในกลุ่มหญิงต่างจังหวัด พบว่าการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมด้านที่ ๔ คือ พฤติกรรมคล้อยตามสังคม ถ้าสหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๓. ในกลุ่มรวมชายหญิงในต่างจังหวัด ก็พบว่าการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมด้านที่ ๔ คือ พฤติกรรมคล้อยตามสังคม ถ้าสหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ เช่นกัน

ในกลุ่มรวมกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด โดยเฉพาะกลุ่มชายการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมด้านที่ ๔ คือ พฤติกรรมคล้อยตามสังคม วินัยทางสังคมด้านที่ ๒ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก และวินัยทางสังคมรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แต่ในกลุ่มเด็กหญิงการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมเฉพาะด้านที่ ๑ คือพฤติกรรมที่ปฏิบัติจริง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ เท่านั้น

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมต่าง ๆ ที่มีนัยสำคัญ ปรากฏว่าการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมด้านที่ ๔ คือ พฤติกรรมคล้อยตามสังคมมากที่สุด ความสัมพันธ์สอดคล้องกับทั้งในกลุ่มเด็กชายและหญิงในต่างจังหวัด ซึ่งหมายความว่า เด็กต่างจังหวัดที่ถูกเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก จะยังมีวินัยทางสังคมด้านทำตามความคิดของตนเองน้อย เมื่อพิจารณาตามกลุ่มต่าง ๆ ปรากฏว่าในกลุ่มเด็กชายต่างจังหวัด การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมสัมพันธ์ในทางตรงข้ามกับวินัยทางสังคมด้านต่าง ๆ มากที่สุดถึง ๔ ด้าน

ตาราง ๒๕ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมแยกตามลำดับที่ของการเกิด

เพศ	ลำดับที่ของการเกิด	N	ตัวแปร	วินัยทางสังคม							
				S_1	S_2	S_3	S_4	S_5	S_6	S_7	S_t
ชาย	ลูกคนโต	๖๑	ควบคุม	-.๑๔๖-.๐๒๙-.๑๙๙-.๑๔๙-.๑๕๐-.๐๕๙-.๒๒๙ [*] -.๑๔๔							
	ลูกคนรอง	๑๒๖		-.๐๙๙-.๐๙๓-.๐๔๑-.๑๕๔-.๐๖๔-.๒๐๕ [*] -.๐๙๙-.๑๖๓							
	ลูกคนเล็ก	๓๓		-.๒๔๖-.๓๑๙ [*] -.๐๐๙-.๒๕๙-.๒๓๓-.๔๔๑ [*] -.๒๐๙-.๒๓๔							
	รวมชาย										
หญิง	ลูกคนโต	๖๐	ควบคุม	-.๐๖๔-.๐๕๕-.๒๒๑-.๑๓๖-.๐๐๙-.๑๙๙-.๐๓๔-.๑๔๔							
	ลูกคนรอง	๑๒๔		-.๒๕๖ ^{**} -.๐๙๒-.๐๓๙-.๑๔๕-.๑๖๖-.๐๖๔-.๐๐๑-.๐๙๓							
	ลูกคนเล็ก	๔๖		-.๑๕๐-.๐๖๖-.๒๙๖ [*] -.๒๒๔-.๑๙๙-.๑๔๔-.๒๙๙ [*] -.๒๕๖							
	รวมหญิง										
รวม	ลูกคนโต	๑๒๑	ควบคุม	-.๐๙๑-.๐๒๔-.๑๔๙ [*] -.๑๔๓-.๐๕๒-.๐๙๕-.๑๑๙-.๑๕๔							
ชาย	ลูกคนรอง	๒๕๔		-.๑๕๐-.๐๘๔-.๐๖๑-.๑๓๕-.๐๕๙-.๑๑๔-.๐๖๖-.๐๘๖							
หญิง	ลูกคนเล็ก	๙๕		-.๑๙๑-.๑๙๙ [*] -.๑๖๖-.๒๒๙ [*] -.๐๓๖-.๒๙๙ [*] -.๒๑๙ [*] -.๒๖๓ [*]							

* $p < .๐๑$

* $p < .๐๕$

$S_1 - S_t$ จากหน้า ๙๐

ผลจากตาราง ๒๕ เมื่อพิจารณาในกลุ่มชายหญิงแยกตามลำดับที่ของการเกิดก็พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมเป็นไปในทางลบ แต่มีนัยสำคัญทางสถิติ กับวินัยทางสังคมบางด้านเท่านั้น ซึ่งเมื่อพิจารณาให้ละเอียดจะพบว่า

ในกลุ่มชาย

๑. การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ กับวินัยทางสังคมด้านที่ ๗ คือพฤติกรรมมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ในลูกคนโต และวินัยทางสังคมด้านที่ ๖ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอกในลูกคนรอง

๒. การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และ .๐๐ กับวินัยทางสังคมด้านที่ ๒ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานตน และวินัยทางสังคมด้านที่ ๖

ในกลุ่มลูกคนเล็ก

ในกลุ่มหญิง

๑. ในกลุ่มลูกคนโต การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมไม่สัมพันธ์กับวินัยทางสังคม

๒. การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ กับวินัยทางสังคมด้านที่ ๑ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงในกลุ่มลูกคนรอง

๓. ในกลุ่มลูกคนเล็ก การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมด้านที่ ๓ คือพฤติกรรมตามข้อเสียตน และด้านที่ ๗ คือพฤติกรรมมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอก กาสัมพันธ์ทั้งสองมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ในกลุ่มรวมชายหญิง

๑. ในกลุ่มลูกคนโต การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมด้านที่ ๓ คือพฤติกรรมตามข้อเสียตน และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒. ในกลุ่มลูกคนรอง ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมทุกด้าน

๓. ในกลุ่มลูกคนเล็ก การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมด้านที่ ๒ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานตน วินัยทางสังคมด้านที่ ๔ คือ พฤติกรรมคล้อยตามสังคม วินัยทางสังคมด้านที่ ๖ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก และวินัยทางสังคมด้านที่ ๗ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอก

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ โดยแยกตามลำดับที่ของการเกิดนี้ จะเห็นว่าในกลุ่มลูกคนเล็ก การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมด้านต่าง ๆ ๔ ด้าน ในลูกคนโตพบว่าความสัมพันธ์เพียงด้านเดียว แต่ในลูกคนรองไม่พบความสัมพันธ์เลย

๒.๓ การอบรมเลี้ยงดูรูปแบบความกุ่ม เปรียบเทียบระหว่าง เพศ

เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า "เด็กหญิง ถูกควบคุมมากกว่าเด็กชาย" ผู้วิจัย จึงวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบความกุ่มระหว่างกลุ่มชายและกลุ่มหญิง ผลการวิเคราะห์ปรากฏในตาราง ๒๒

ตาราง ๒๒ ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบความกุ่มของกลุ่มหญิงและกลุ่มชาย แยกตามถิ่นที่อยู่

ถิ่นที่อยู่	เพศ	N	$\bar{X}$	S.D	t
กรุงเทพฯ	หญิง	๕๒	๑๘๕.๕๒๘	๓๓.๘๓๙	.๕๘๕
	ชาย	๓๐	๑๕๑.๐๖๗	๓๑.๘๘๓	
ต่างจังหวัด	หญิง	๑๘๘	๑๕๓.๕๕๐	๒๗.๘๗๑	๓.๐๘๙**
	ชาย	๑๕๐	๑๕๔.๘๐๐	๒๗.๕๕๒	
รวมกรุงเทพฯ ต่างจังหวัด	หญิง	๒๓๐	๑๕๒.๑๙๑	๒๙.๒๐๓	๒.๘๘๓**
	ชาย	๒๒๐	๑๕๔.๓๗๓	๒๘.๑๑๘	

** P < .๐๑

จากตาราง ๒๒ เมื่อพิจารณาจากกลุ่มในกรุงเทพฯ ปรากฏว่า กลุ่มหญิงต่างจังหวัด ถูกควบคุมมากกว่ากลุ่มชาย จึงทำให้กลุ่มหญิงรวม ถูกควบคุมมากกว่ากลุ่มชายด้วย (ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑) แต่ในกลุ่มหญิงในกรุงเทพฯ ถูกควบคุมไปต่างจากกลุ่มชาย

ผลที่ได้จึง เป็นไปตามสมมุติฐานเฉพาะกลุ่มต่างจังหวัด ซึ่งทำให้กลุ่ม รวมต่างก็ช่วย เพื่อให้ทราบว่าผลที่ได้จะเป็นจริงหรือไม่เมื่อแยกพิจารณาตามลำดับของการ เกิด ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ เปรียบเทียบการยอมรับเชิงคุณลักษณะควบคุมต่อ เด็กชายและ เด็กหญิงแยกตามลำดับของการ เกิดใน

ตาราง ๒๗

ตาราง ๒๗ ค่า t ที่ได้จากการ เปรียบเทียบการยอมรับเชิงคุณลักษณะควบคุมของกลุ่มหญิง และ กลุ่มชาย แยกตามลำดับของการ เกิด

ลำดับของการเกิด	เพศ	N	$\bar{X}$	S.D	t
ลูกคนโต	หญิง	๒๐	๑๕๗.๒๑๗	๓๖.๑๒๖	๒.๑๕๓*
	ชาย	๒๑	๑๕๖.๐๓๓	๒๕.๗๐๖	
ลูกคนรอง	หญิง	๑๖๔	๑๔๕.๕๖๑	๕๓.๓๕๑	๑.๕๐๒*
	ชาย	๑๖๖	๑๔๓.๐๖๓	๒๕.๓๖๖	
ลูกคนเล็ก	หญิง	๔๖	๑๕๑.๘๑๐	๒๗.๘๓๔	.๘๖๑
	ชาย	๓๓	๑๕๖.๓๐๓	๒๗.๒๓๔	

* $P < .05$

ผลจากการวาง ๒๗ เมื่อพิจารณาตามลำดับของการเกิด ปรากฏว่าในกลุ่มลูกคนโต และลูกคนรอง ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ .๐๕ ทั้ง ๒ กลุ่ม ยกเว้นในกลุ่มลูกคนเล็ก ค่า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิเคราะห์พบว่า “กลุ่มหญิงลูกคนโต และลูกคนรอง ถูกควบคุมมากกว่าชาย แต่กลุ่มหญิงซึ่งเป็นลูกคนเล็กถูกควบคุมพอ ๆ กับกลุ่มชายซึ่งเป็นลูกคนเล็ก” ผลนี้จึง เป็นไปตามสมมุติฐาน เฉพาะในกลุ่มลูกคนโต และลูกคนรอง เท่านั้น

๒.๔๐ การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม เปรียบเทียบระหว่างถิ่นที่อยู่

การเสนอขอผลต่อไป เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ว่า "เด็กต่างจังหวัด ถูกควบคุมมากกว่าเด็กในกรุงเทพฯ" : ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมของแม่ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง ๒๔

ตาราง ๒๔ ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมของกลุ่มต่างจังหวัดและกรุงเทพมหานคร โดยแยกกลุ่มชาย กลุ่มหญิง และกลุ่มรวม

เพศ	ถิ่นที่อยู่	N	$\bar{X}$	S.D	t
ชาย	ต่างจังหวัด	๑๔๐	๑๔๔.๘๐๐	๒๗.๔๕๖	๑.๕๐๙
	กรุงเทพฯ	๓๐	๑๔๑.๖๖๗	๓๑.๘๘๓	
หญิง	ต่างจังหวัด	๑๕๘	๑๕๓.๕๔๐	๒๗.๘๗๑	๑.๓๖๗
	กรุงเทพฯ	๔๖	๑๔๕.๘๖๙	๓๓.๘๓๙	
รวมชายหญิง	ต่างจังหวัด	๓๙๘	๑๔๙.๑๗๒	๒๘.๐๐๙	๑.๒๐๗
	กรุงเทพฯ	๗๖	๑๔๐.๑๕๓	๓๓.๑๐๕	

จากตาราง ๒๔ ปรากฏว่าค่า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในกลุ่มชาย กลุ่มหญิง และกลุ่มรวมชายหญิง ผลหมายว่าเด็กต่างจังหวัด และเด็กในกรุงเทพฯ ถูกควบคุมไม่ต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานในการวิจัย ทำให้ต้องยอมรับสมมุติฐานไว้นัยสำคัญที่ว่า "เด็กต่างจังหวัด ถูกควบคุมน้อยกว่าเด็กในกรุงเทพฯ"

๒.๕ การอบรมเลี้ยงดูรูปแบบความรุนแรงเปรียบเทียบระหว่างลำดับที่ของการเกิด

การเสนอสมมติฐานเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า "ลูกคนที่โตถูกดุด่าทรมานมากกว่าลูกคนรอง และลูกคนเล็ก" ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบความรุนแรงของแม่ออก เพื่อดูโดยส่วนรวมว่า เด็กในลำดับที่การเกิดต่างกัน จะถูกความรุนแรงต่างกันหรือไม่ ผลปรากฏในตาราง ๒๕

ตาราง ๒๕ ค่า F นี้ได้จากการเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูแบบความรุนแรงของลูกคนที่โต ลูกคนรอง และลูกคนเล็ก จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

Source of variation	df	SS	MS	F
Between group	๒	๒๑๓๔.๓๖๖	๑๐๘๓.๑๘๓	๑.๒๕๖๓
Error	๔๔๓	๓๙๔๓๘๘.๔๐๐	๘๙๐.๕๕๓	
Total	๔๔๕	๓๙๖๕๒๒.๗๖๐		

$$F (๒, ๔๔๓) = ๒.๕๕$$

๕๕

ค่า F จากตาราง ๒๕ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าลูกคนที่โต ลูกคนรอง และลูกคนเล็ก ไม่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบความรุนแรงไม่แตกต่างกัน

๓. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักกับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

การวิเคราะห์ในตอนต้นนั้นเป็นการศึกษาว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม จะสัมพันธ์กับตัวแปรทางบุคลิกภาพ อันใดแก่ ความเชื่อเพื่อ วินัยทางสังคม และตัวแปรอื่นอย่างไร แต่เนื่องจากการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และการ อบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม ต่างก็เป็นตัวแปรพื้นฐานของขบวนการสังคมประติ ที่จะกำหนดบุคลิกภาพ การต่าง ๆ ของเด็ก เพื่อที่จะให้ทราบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และควบคุมจะไป ด้วยกันหรือไม่ และการอบรมเลี้ยงดูทั้งสองแบบจะมีผลอย่างไรต่อความเชื่อเพื่อ และวินัยทางสังคม ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้

๓.๑ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และ แบบ ควบคุม โดยแยกตามถิ่นที่อยู่ (ผลในตาราง ๓๐) และแยกตามลำดับที่ของการเกิด (ผลในตาราง ๓๑)

๓.๒ วิเคราะห์ความแปรปรวนของความเชื่อเพื่อ และวินัยทางสังคมว่ากลุ่มที่

- ได้รับความรักมาก-ควบคุมมาก
- ได้รับความรักมาก-ควบคุมน้อย
- ได้รับความรักน้อย-ควบคุมมาก
- ได้รับความรักน้อย-ควบคุมน้อย

ผลในตาราง ๓๒

ตาราง ๓๐ การสัมพันธ์สัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรัก และการยอมรับเลี้ยงลูกแบบควบคุม แยกตามถิ่นที่อยู่ และเพศ

ถิ่นที่อยู่	เพศ	N	r
กรุงเทพ ฯ	ชาย	๓๐	๐.๐๖๕
	หญิง	๔๒	๐.๑๐๓
	รวม	๗๒	๐.๐๘๕
ต่างจังหวัด	ชาย	๑๕๐	๐.๐๘๓
	หญิง	๑๘๘	๐.๐๓๐
	รวม	๓๓๘	๐.๑๐๒
รวม	ชาย	๒๒๐	๐.๐๘๓
	หญิง	๒๓๐	๐.๐๘๕
	ชาย - หญิง	๔๕๐	๐.๑๐๖

ผลจากตาราง ๓๐ เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพ ฯ ต่างจังหวัด และกลุ่มรวมกรุงเทพ ฯ - ต่างจังหวัด ปรากฏว่า การยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักไม่มีความสัมพันธ์กับการยอมรับเลี้ยงลูกแบบควบคุม ทั้งในกลุ่มเด็กหญิง เด็กชาย และกลุ่มรวม

ตาราง ๓๑ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูคนแม่ให้ความรัก และการยอมรับเลี้ยงดูคนแม่ทวนใจ แยกตามลำดับที่ของการเกิด

เพศ	ลำดับที่การเกิด	N	r
ชาย	ลูกคนโต	๖๑	๐.๐๕๕
	ลูกคนรอง	๖๖	๐.๑๖๐
	ลูกคนเล็ก	๓๓	๐.๐๖๘
หญิง	ลูกคนโต	๖๐	๐.๐๔๓
	ลูกคนรอง	๖๔	๐.๐๖๘
	ลูกคนเล็ก	๘๒	๐.๒๘๖*
รวมชาย หญิง	ลูกคนโต	๑๒๑	๐.๑๐๓
	ลูกคนรอง	๒๕๔	๐.๐๘๘
	ลูกคนเล็ก	๑๑๕	๐.๑๗๑

* $p < .05$

ผลจากการวาง ๓๑ เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างชาย หญิง และกลุ่มรวม ปรากฏว่าการยอมรับเลี้ยงดูคนแม่ให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับการยอมรับเลี้ยงดูคนแม่ทวนใจและมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๕ ในกลุ่มหญิง ซึ่งเป็นลูกคนเล็กเท่านั้น กลุ่มอื่นไม่พบความสัมพันธ์

จากผลในตารางที่ ๓๐ และ ๓๑ จึงสรุปได้ว่าการยอมรับเลี้ยงดูคนแม่ให้ความรัก และทวนใจ ไม่สัมพันธ์กัน ทั้งในกลุ่มที่แยกตามถิ่นที่อยู่ เพศ และลำดับที่ของการเกิดกลุ่มลูกหญิงคนเล็กเท่านั้น

ตาราง ๓๖ ค่า F ที่ได้จากการเปรียบเทียบความเอื้อเฟื้อของกลุ่มที่ได้รับความรักมาก - ความภูมิใจ ความรักมาก - ความภูมิใจ ความรักน้อย - ความภูมิใจ และความรักน้อย - ความภูมิใจ

Altruism (ความเอื้อเฟื้อ)	Source of Variation	df	SS	MS	F
ผู้ ตอบ	Between group	๓	๖๕๕๐.๐๐๐	๒๑๘๖.๖๖๖	** ๓.๘๖๔
	Error	๑๒๔	๓๕๓๐๗.๐๐๐	๒๘๔.๘๓๖	
	Total	๑๒๗	๔๑๘๕๗.๐๐๐		
ตอบพวกพ้อง	Between group	๓	๒๕๕๓๘.๐๐๐	๘๕๑๒.๖๖๖	** ๕.๖๓๓
	Error	๑๒๔	๑๘๕๕๖๖.๐๐๐	๑๕๐๐.๐๗๘	
	Total	๑๒๗	๒๑๑๑๐๔.๐๐๐		
รวม	Between group	๓	๗๒๕๗๐.๐๐๐	๒๔๑๙๐.๐๐๐	** ๑๓.๕๘๒
	Error	๑๒๔	๒๒๗๙๘๐.๐๐๐	๑๘๓๙.๐๓๓	
	Total	๑๒๗	๓๐๐๕๕๐.๐๐๐		

** $p < .001$

F (๓, ๑๒๔) = ๓.๘๖๔

ผลจากตาราง ๓๖ ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ ทุกตัว แสดงว่าความเอื้อเฟื้อของเด็กในกลุ่มรักมาก - ความภูมิใจ รักมาก - ความภูมิใจ รักน้อย - ความภูมิใจ และรักน้อย - ความภูมิใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ๘๕ เปอร์เซ็นต์ และเพื่อให้ทราบว่าในแต่ละกลุ่มที่กล่าวมา กลุ่มไหนมีความเอื้อเฟื้อมากที่สุดหรือน้อยที่สุด หรือไม่ ผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในแต่ละกลุ่มด้วยวิธี Newman Kuels ดังผลในตาราง ๓๗

ตาราง ๓๓ ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความเชื่อใจใน ๔ กลุ่ม คือ
 ความรักมาก - ความกลัวมาก ความรักมาก - ความกลัวน้อย ความรักน้อย - ความกลัว
 มาก และความรักน้อย - ความกลัวน้อย

	กลุ่ม	รักน้อย - ความกลัวน้อย N=42(1)	รักน้อย - ความกลัวมาก N=29(2)	รักมาก - ความกลัวน้อย N=27(3)	รักมาก - ความกลัวมาก N=34(4)	
ความเชื่อใจ ต่อผู้อื่น	คะแนนเฉลี่ย	๑๐๕.๓๐๕๕	๑๑๘.๔๔๘๖	๑๒๔.๑๔๘๑	๑๒๖.๕๒๕๔	
	๑	๑๐๕.๓๐๕๕	—	๕.๑๓๘๓ *	๑๘.๘๓๘๒ **	
	๒	๑๑๘.๔๔๘๖		๕.๖๕๕๕	๘.๕๒๕๔	
	๓	๑๒๔.๑๔๘๑			๒.๔๔๘๖	
	$\frac{M_{SW}}{n}$	$q_{.๕๕}(r, ๑๒๘)$	๓.๖๔	๔.๑๒	๔.๘๐	
	$\frac{M_{SW}}{n}$	$q_{.๕๕}(r, ๑๒๘)$	๑๐.๖๖๕๕	๑๒.๐๗๖๘	๑๒.๘๔๗๖	
	$\frac{M_{SW}}{n}$	$q_{.๕๕}(r, ๑๒๘)$	๒.๓๓	๓.๓๑	๓.๖๓	
	$\frac{M_{SW}}{n}$	$q_{.๕๕}(r, ๑๒๘)$	๔.๑๑๕๔	๕.๗๐๖๖	๑๐.๖๔๐๖	
	ความเชื่อใจ ต่อพวกพ้อง	กลุ่ม	๑	๒	๓	๔
		คะแนนเฉลี่ย	๒๒๖.๖๖๖	๒๓๕.๘๕๖๕	๒๔๔.๖๖๖๖	๒๔๕.๐๓๖๖
๑		๒๒๖.๖๖๖	๑๓.๒๒๕๕	๒๗.๙๖๓๐ **	๓๓.๐๓๖๖ **	
๒		๒๓๕.๘๕๖๕		๑๘.๗๓๓๑	๑๕.๘๐๖๓	
๓		๒๔๔.๖๖๖๖			๕.๐๗๖๖	
$\frac{M_{SW}}{n}$		$q_{.๕๕}(r, ๑๒๘)$	๓.๖๔	๔.๑๒	๔.๘๐	
$\frac{M_{SW}}{n}$		$q_{.๕๕}(r, ๑๒๘)$	๒๔.๕๘๐๔	๒๗.๙๐๘๖	๒๙.๕๕๑๗	
$\frac{M_{SW}}{n}$		$q_{.๕๕}(r, ๑๒๘)$	๒.๓๓	๓.๓๑	๓.๖๓	
$\frac{M_{SW}}{n}$		$q_{.๕๕}(r, ๑๒๘)$	๑๘.๖๒๕๓	๒๒.๖๒๑๐	๒๔.๔๑๗๖	

ตาราง ๓๓ (ต่อ)

	กลุ่ม	วิธี	รักษาน้อย - ควบคุมน้อย (N=42(1))	รักษาน้อย - ควบคุมมาก N=29(2)	รักษามาก - ควบคุมน้อย N=27(3)	รักษามาก - ควบคุมมาก N=34(4)
ความเชื่อเพื่อ รวม	๑	คะแนนเฉลี่ย	๓๖๖.๐๐๐	๓๕๘.๓๓๓	๓๓๘.๓๓๓	๓๔๑.๒๓๖
		๓๖๖.๐๐๐๐		๓๖.๓๓๓*	๕๖.๓๓๓*	๕๕.๒๓๖*
		๓๕๘.๓๓๓			๑๕.๕๕๕	๔๖.๕๕๕
		๓๓๘.๓๓๓				๖.๕๕๕
รวม			.๕๕(r, ๑๖๔)	๓.๖๔	๕.๑๖	๕.๕๐
		$\sqrt{M_{SW}/n}$	.๕๕(r, ๑๖๔)	๒๗.๑๑๑	๓๐.๖๖๖	๓๖.๓๓๓
			.๕๕(r, ๑๖๔)	๖.๓๓	๓.๓๓	๓.๖๖
		$\sqrt{M_{SW}/n}$	.๕๕(r, ๑๖๔)	๒๐.๖๖๖	๒๕.๖๖๖	๒๗.๐๐๐

** p / .๐๑

* p < .๐๕

ผลจากตาราง ๓๓

๑. ในการเปรียบเทียบความเชื่อเพื่อต่อต้าน ปรากฏว่ากลุ่มที่ได้รับรักษาน้อย ควบคุมน้อย (๑) มีความเชื่อเพื่อต่อต้านน้อยที่สุด น้อยกว่ากลุ่มที่ได้รับรักษาน้อย ควบคุมมาก (๒) ($p < .๐๑$) กลุ่มที่ได้รับรักษามาก ควบคุมน้อย (๓) ($p < .๐๑$) และ กลุ่มที่ได้รับรักษามาก ควบคุมมาก (๔) ($p < .๐๑$) แต่ใน ๓ กลุ่มหลังมีความเชื่อเพื่อต่อต้านไม่แตกต่างกัน

๒. ในการเปรียบเทียบความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง ปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับความรักน้อย-ถูกควบคุมน้อย (๑) มีความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๒ กลุ่ม ก็คือกลุ่มที่ได้รับความรักมาก-ถูกควบคุมน้อย (๓) และได้รับความรักมาก-ถูกควบคุมมาก (๔) -อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ และกลุ่มที่ได้รับความรักน้อยถูกควบคุมน้อย (๑) นั้นมีความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องไม่ต่างจากกลุ่มที่ได้รับความรักน้อยถูกควบคุมมาก (๖)

สำหรับกลุ่มที่ได้รับความรักน้อย-ถูกควบคุมมาก (๖) ได้รับความรักมาก-ถูกควบคุมน้อย (๓) และได้รับความรักมาก-ถูกควบคุมมาก (๔) มีความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องไม่แตกต่างกัน

๓. ในการเปรียบเทียบความเอื้อเฟื้อรวมได้ผลเช่นเดียวกันกับการเปรียบเทียบความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง นั่นคือ กลุ่มที่ได้รับความรักน้อย-ถูกควบคุมน้อย (๑) มีความเอื้อเฟื้อน้อยที่สุด หรือน้อยกว่า ๓ กลุ่มที่เหลือ ซึ่งได้แก่กลุ่มที่ได้รับความรักน้อย-ถูกควบคุมมาก (๖) ได้รับความรักมาก-ถูกควบคุมน้อย (๓) และกลุ่มที่ได้รับความรักมาก-ถูกควบคุมมาก (๔) ซึ่งทั้ง ๓ กลุ่มที่กล่าวมาแล้วมีความเอื้อเฟื้อรวมไม่ต่างกัน

อาจสรุปได้ว่า กลุ่มรักมาก-ถูกควบคุมมาก มีความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องและเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นมากกว่ากลุ่มอื่น ส่วนกลุ่มที่มีความรักน้อยถูกควบคุมน้อย มีความเอื้อเฟื้อต่อทุกประเภทต่ำสุด

ตาราง ๓๔ (ต่อ)

วินัยทางสังคม	Source of Variance	df.	SS	MS	F
S_6	Between group	๓	๓๐๙.๒๐๐	๑๐๓.๐๖๖	๒.๖๖๔
	Error	๑๒๔	๔๕๕๔.๓๐๐	๓๖.๐๗๘	
	Total	๑๒๗	๔๘๖๓.๕๐๐		
S_7	Between group	๓	๓๑๓.๒๐๐	๑๐๔.๔๐๐	๑.๙๖๙
	Error	๑๒๔	๙๙๓๕.๕๐๐	๖๐.๓๕๗	
	Total	๑๒๗	๑๐๒๔๘.๗๐๐		
S_t	Between group	๓	๙๑๓๓.๐๐๐	๓๐๔๓.๖๖๖	๒.๖๓๐
	Error	๑๒๔	๑๓๖๔๕๒.๐๐๐	๑๐๖๖.๐๓๑	
	Total	๑๒๗	๑๔๕๕๘๕.๐๐๐		

$$p / .๐๕ \quad F_{๔,๕} (๓, ๑๒๔) = ๒.๖๐ \quad S_1 - S_t \text{ ถูกกำหนด } ๗๐$$

นอกจากตาราง ๓๔ ถ้า t ไม่เข้าข่ายสำคัญทางสถิติทุกตัว ยกเว้นวินัยทางสังคมด้านที่ ๒ ก็พอพิจารณาตามมาตรฐานตน เท่านั้นที่ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ดังนั้นในการวิเคราะห์ความแปรปรวนของวินัยทางสังคมของแต่ละด้านใน ๔ กลุ่ม ก็คือ กลุ่มที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมมาก ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมน้อย ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมมาก และได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมน้อย ถ้าพิจารณาโดยส่วนรวมแล้วไม่ต่างกัน

และเพื่อให้ทราบความแตกต่างของแต่ละกลุ่มว่าจะต่างกันหรือไม่ ผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มด้วยวิธี Multiple Range Test (Kramer, 1956 : 309 - 310) ดังผลในตาราง ๓๕

ตาราง ๓๔ ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของวินัยทางสังคมในแต่ละกลุ่มที่ได้รับ
ความรักน้อย-ถูกควบคุมน้อย (๑) ได้รับความรักน้อย-ถูกควบคุมมาก (๒) ไ้
รับความรักมาก-ถูกควบคุมน้อย (๓) ได้รับความรักมาก-ถูกควบคุมมาก

วินัยทางสังคม	กลุ่มที่	๒	๔	๑	๓
งานที่ ๑ พฤติกรรม ที่จะปฏิบัติจริง	กึ่งเนนเฉลี่ย	๒๔.๘๖๒๑	๒๕.๗๙๔๑	๒๖.๒๖๑๙	๒๖.๙๒๕๙
	๒	๒๔.๘๖๒๑	.๙๕๒๒๐	๑.๓๙๙๘	๒.๐๖๓๘*
	๔	๒๕.๗๙๔๑		.๖๖๗๘	๑.๑๓๑๘
	๑	๒๖.๒๖๑๙			.๖๖๔๐
วินัยทางสังคม	กลุ่มที่	๒	๔	๑	๓
งานที่ ๒ พฤติกรรม ตามมาตรฐานตน	กึ่งเนนเฉลี่ย	๒๕.๕๑๓๒	๒๗.๑๔๗๑	๒๗.๔๕๒๔	๒๘.๑๘๖๒
	๒	๒๕.๕๑๓๒	๑.๖๒๙๙	๑.๙๓๕๒	๒.๖๖๘๐*
	๔	๒๗.๑๔๗๑		.๓๐๕๓	๑.๐๓๘๑
	๑	๒๗.๔๕๒๔			.๗๓๒๘
วินัยทางสังคม	กลุ่มที่	๑	๒	๔	๓
งานที่ ๓ พฤติกรรม ตามข้อเสียตน	กึ่งเนนเฉลี่ย	๓๖.๓๐๙๕	๓๗.๔๔๘๓	๓๗.๕๖๙๔	๔๐.๒๙๖๓
	๑	๓๖.๓๐๙๕	๑.๑๓๘๘	๑.๒๑๙๙	๓.๙๘๖๘
	๒	๓๗.๔๔๘๓		.๐๘๑๑	๒.๘๔๘๐
	๔	๓๗.๕๖๙๔			๒.๖๔๓๔

ตาราง ๓๕ (ต่อ)

วินัยทางสังคม	กลุ่มที่	๒	๔	๑	๓	
ด้านที่ ๕ พฤติกรรม กล้อยคามสังคม		คะแนนเฉลี่ย	๔๐.๗๙๓๑	๔๒.๔๙๐๖	๔๒.๖๔๒๙	๔๔.๔๐๗๔
	๒	๔๐.๗๙๓๑		๑.๖๗๙๕	๑.๕๔๔๔	๓.๖๑๔๓ *
	๓	๔๒.๔๙๐๖			๑.๑๗๒๓	๑.๙๓๒๔
	๑	๔๒.๖๔๒๙				๑.๕๒๗๗
วินัยทางสังคม	กลุ่มที่	๒	๑	๔	๓	
ด้านที่ ๕ พฤติกรรม ตามมาตรฐานสังคม		คะแนนเฉลี่ย	๔๓.๕๖๒๑	๔๔.๒๖๑๙	๔๕.๐๕๔๔	๔๖.๕๕๕๙
	๒	๔๓.๕๖๒๑		๑.๓๙๔๔	๑.๑๙๖๗	๓.๐๒๖๔
	๑	๔๔.๒๖๑๙			๑.๙๙๖๙	๒.๖๒๗๐
	๔	๔๕.๐๕๔๔				๑.๕๓๐๑
วินัยทางสังคม	กลุ่มที่	๒	๓	๔	๑	
ด้านที่ ๖ พฤติกรรม ที่จะปฏิบัติจริงต่อ กฎเกณฑ์ภายนอก		คะแนนเฉลี่ย	๔๑.๖๔๙๗	๔๓.๔๔๑๒	๔๓.๙๐๔๔	๔๖.๓๓๓๓
	๒	๔๑.๖๔๙๗		๑.๙๙๑๕	๒.๒๑๕๑	๔.๖๓๖๖ **
	๔	๔๓.๔๔๑๒			๑.๖๓๖๖	๒.๕๙๓๑
	๑	๔๓.๙๐๔๔				๒.๓๓๓๓
วินัยทางสังคม	กลุ่มที่	๒	๓	๔	๑	
ด้านที่ ๗ พฤติกรรม ตามมาตรฐานสังคม กฎเกณฑ์ภายนอก		คะแนนเฉลี่ย	๔๐.๕๖๒๑	๔๓.๐๗๔๑	๔๔.๖๗๖๕	๔๔.๖๙๐๙
	๒	๔๐.๕๖๒๑		๒.๒๑๒๐	๓.๕๑๔๔	๓.๕๒๔๔
	๓	๔๓.๐๗๔๑			๑.๖๐๒๔	๑.๖๑๖๔
	๔	๔๔.๖๗๖๕				๑.๐๑๔๐

ตาราง ๓๕ (ต่อ)

วินัยทางสังคม	กลุ่มที่	๒	๑	๔	๓
		คะแนนเฉลี่ย			
		๒๕๕.๘๘๖๕	๒๕๕.๕๔๗๖	๒๖๘.๐๒๙๔	๒๗๘.๒๙๖๖
รวม	๒	๒๕๕.๘๘๖๕	๙.๕๖๑๑	๑๒.๐๐๖๙	๒๒.๓๐๙๗*
	๑	๒๖๕.๕๔๗๖		๒.๕๘๑๔	๑๖.๙๔๘๖
	๔	๒๖๘.๐๒๙๔			๑๐.๖๖๖๘

** p < .๐๐

* p < .๐๕

๑. กลุ่มที่ได้รับความรักน้อย-ควบคุมน้อย
๒. กลุ่มที่ได้รับความรักน้อย ควบคุมมาก
๓. กลุ่มที่ได้รับความรักมาก-ควบคุมน้อย
๔. กลุ่มที่ได้รับความรักมาก-ควบคุมมาก

ผลจากตาราง ๓๕ ถ้าพิจารณาแนวโน้มจะพบว่า กลุ่มที่ได้รับความรักมากถูกควบคุมน้อย มีวินัยทางสังคมด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะด้านที่ ๑ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง ($p < .๐๕$) ด้านที่ ๒ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานตน ด้านที่ ๔ คือพฤติกรรมลดละตามสังคม ด้านที่ ๖ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ($p < .๐๐$) และวินัยทางสังคมรวม ($p < .๐๕$) มากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้กลุ่มที่ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมน้อย พบว่ามีวินัยทางสังคมด้านที่ ๒ มากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมมากด้วย ($p < .๐๕$) แต่ในกลุ่มอื่นไม่พบความแตกต่างที่กล่าว

อาจสรุปได้ว่า กลุ่มรักมากควบคุมน้อยมีวินัยทางสังคมในหลาย ๆ ด้านมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ส่วนกลุ่มที่ได้รับความรักน้อยควบคุมมาก มีวินัยทางสังคมต่ำสุด

๓. ความเอื้อเฟื้อกับตัวแปรต่าง ๆ ได้แก่

- การให้แรงเสริมของแมตอคความเอื้อเฟื้อของลูก
- เปรียบเทียบการให้แรงเสริมของแม่เรื่องความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นของลูก
- วินัยทางสังคม
- เพศ
- ถิ่นที่อยู่
- ลำดับที่ของการเกิด

๓.๑ ความเอื้อเฟื้อกับการให้แรงเสริมของแมตอคความเอื้อเฟื้อของลูก

การเสนอขอมลต่อไปเพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ว่า "ความเอื้อเฟื้อสัมพันธ์ทางบวกกับการให้แรงเสริมของแมตอคความเอื้อเฟื้อของลูก"

เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างความเอื้อเฟื้อกับการให้แรงเสริมของแมตอคความเอื้อเฟื้อของลูก ได้ชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองแยกตามถิ่นที่อยู่ และเพศ ดังแสดงในตาราง ๓๖ และแยกตามลำดับที่ของการเกิดในตาราง ๓๗

ตาราง ๓๖ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเอื้อเฟื้อและแรงเสริมของแม่ออกความเอื้อเฟื้อ
ของลูก แยกตามถิ่นที่อยู่ และเพศ

ถิ่นที่อยู่	เพศ	N	ตัวแปร	ความเอื้อเฟื้อ		
				ก่อนนอน	ตอนพวกรพอง	รวม
กรุงเทพ ฯ	ชาย	๓๐	แรงเสริม	.๕๕๐**	.๕๕๖**	.๖๓๓**
	หญิง	๔๖		.๔๓๓**	.๑๑๑	.๑๕๖
	รวม	๗๖		.๔๔๕**	.๓๓๔**	.๔๐๐**
ต่างจังหวัด	ชาย	๑๔๐	แรงเสริม	.๓๖๔**	.๔๔๓**	.๔๔๕**
	หญิง	๑๘๘		.๖๘๓**	.๕๐๖**	.๕๙๕**
	รวม	๓๒๘		.๓๑๖**	.๕๖๕**	.๕๖๕**
รวมกรุงเทพ ฯ ต่างจังหวัด	รวม	๔๔๐	แรงเสริม	.๓๓๖**	.๔๓๔**	.๔๐๑**

** $p < .๐๑$

ผลจากตาราง ๓๖ เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพ ฯ และต่างจังหวัด และ
กลุ่มรวม พบว่า ความเอื้อเฟื้อทุกตัวสัมพันธ์ทางบวกกับแรงเสริมของแม่ออกความเอื้อเฟื้อของลูก
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๑ ทุกกลุ่ม นอกจากกลุ่มเด็กหญิงในกรุงเทพ ฯ ที่ไม่พบความ
สัมพันธ์ของแรงเสริมของแม่กับความเอื้อเฟื้อตอนพวกรพอง และความเอื้อเฟื้อรวม อย่างไรก็ตาม
เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวม กล่าวได้ว่าการให้แรงเสริมของแม่ออกความเอื้อเฟื้อของลูก กับความ
เอื้อเฟื้อในเด็กมีความสัมพันธ์กันในทางบวก ซึ่งผลนี้เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง ๓๓ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเอื้อเฟื้อและแรงเสริมของแม่ต่อความเอื้อเฟื้อของลูก แยกตามลำดับที่ของการเกิดและกลุ่มรวม

เพศ	ลำดับที่ของการเกิด	N	ตัวแปร	ความเอื้อเฟื้อ		
				ตอนก่อน	ตอนพ่วง	รวม
ชาย	ลูกคนโต	๖๑	แรงเสริม	.๓๑๘**	.๔๘๖**	.๔๑๑**
	ลูกคนรอง	๑๖๖		.๓๘๑**	.๕๑๖**	.๔๖๕**
	ลูกคนเล็ก	๓๓		.๓๐๘**	.๔๕๕**	.๔๓๓**
	รวมชาย	๒๒๐		.๓๔๔*	.๔๙๑**	.๔๒๖**
หญิง	ลูกคนโต	๖๐	แรงเสริม	.๓๑๑**	.๕๑๑**	.๔๑๑**
	ลูกคนรอง	๑๖๘		.๒๙๐**	.๔๖๓**	.๔๑๕**
	ลูกคนเล็ก	๔๖		.๔๖๔**	-.๐๖๐	.๓๔๔**
	รวมหญิง	๒๓๐		.๓๐๕**	.๓๓๘**	.๔๔๕**
รวม	ลูกคนโต	๑๒๑	แรงเสริม	.๓๐๑**	.๔๗๓**	.๔๔๐**
	ลูกคนรอง	๒๕๔		.๓๔๓**	.๔๔๓**	.๔๓๖**
	ลูกคนเล็ก	๗๕		.๓๖๐**	.๒๖๕*	.๔๑๑**
รวมชาย หญิง		๔๕๐	แรงเสริม	.๓๓๖**	.๔๓๘**	.๔๐๑**

** $p < .01$

* $p < .05$

ผลจากตาราง ๓๓ เมื่อพิจารณาในกลุ่มตัวอย่างซึ่งแยกตามลำดับที่ของการเกิด ปรากฏว่าการให้แรงเสริมของแม่สัมพันธ์ทางบวกกับความเอื้อเฟื้อทุกประเภทของเด็กในทุกกลุ่มตัวอย่าง และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕ ยกเว้นในกลุ่มหญิงที่เป็นลูกคนเล็กเท่านั้น ที่ไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าวกับความเอื้อเฟื้อตอนพ่วง ผลจากตาราง ๓๖, ๓๗ ทำให้มีหลักฐานพอที่จะเชื่อใจว่าการให้แรงเสริมของแม่สัมพันธ์ทางบวกกับความเอื้อเฟื้อของลูก ซึ่งผลเป็นไปตามสมมติฐาน

๓.๒ เปรียบเทียบการให้แรงเสริมของแมตความเอื้อเพื่อต่อพวกพ้อง และความเอื้อเพื่อตนเองของลูก เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า "แม่ให้แรงเสริมต่อความเอื้อเพื่อต่อพวกพ้องมากกว่าความเอื้อเพื่อตนเองของลูก"

ในการวิเคราะห์ผลผู้วิจัยวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะดังกล่าวโดยแยกวิเคราะห์ตามถิ่นที่อยู่และเพศ (ผลในตาราง ๓๘) และตามลำดับที่การเกิด (ผลในตาราง ๓๙)

ตาราง ๓๘ ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบการให้แรงเสริมของแมตความเอื้อเพื่อต่อพวกพ้อง (r_{1-2}) และการให้แรงเสริมของแมตความเอื้อเพื่อตนเอง (r_{1-3}) แยกตามถิ่นที่อยู่และเพศ
(1 = แรงเสริม, 2 = เอื้อต่อพวกพ้อง 3 = เอื้อเพื่อตนเอง)

ถิ่นที่อยู่	เพศ	N	r_{1-2}	r_{1-3}	r_{2-3}	t
กรุงเทพฯ	ชาย	๓๐	.๕๔๖	.๕๕๐	.๕๑๖	-๐.๐๓๘
	หญิง	๕๒	.๑๓๑	.๕๓๗	.๓๒๒	-๑.๘๒๕*
	รวม	๘๒	.๓๓๙	.๕๔๕	.๔๐๒	-๑.๓๘๕
ต่างจังหวัด	ชาย	๑๙๐	.๔๘๓	.๓๒๙	.๓๙๙	๒.๒๔๗*
	หญิง	๑๘๘	.๐๐๒	.๒๘๓	.๐๖๒	๑.๓๕๑
	รวม	๓๗๘	.๐๖๙	.๓๑๖	.๒๓๐	๒.๘๔๘**
รวมกรุงเทพฯ ต่างจังหวัด	ชาย	๒๒๐	.๕๙๑	.๓๙๔	.๓๙๙	๒.๓๐๗*
	หญิง	๒๓๐	.๓๓๘	.๓๐๕	.๑๒๐	๑.๔๑๕
	รวม	๔๕๐	.๔๖๘	.๓๓๒	.๒๘๐	๒.๑๔๑*

** $p < .01$

* $p < .05$

ผลจากการวาง ๓๘ เมื่อพิจารณาทุกกลุ่มรวม ๔๕๐ คน ปรากฏว่า ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าแรงเสริมของแม่ต่อความเชื่อเพื่อขอพวกพ้อง มากกว่าความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่นของลูกโดยเชื่อมั่นได้ ๕๕ เปอร์เซนต์

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละกลุ่มแยกตามถิ่นที่อยู่ และเพศ ปรากฏว่า

๑. ในกรุงเทพฯ กลุ่มหญิง ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งหมายความว่า แม่ให้แรงเสริมลูกเรื่องความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่นมากกว่า ความเชื่อเพื่อขอพวกพ้อง ผลนี้เชื่อมั่นได้ ๕๕ เปอร์เซนต์ สำหรับในกลุ่มชาย และกลุ่มรวม ซึ่งค่า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าแม่ให้แรงเสริมเรื่องความเชื่อเพื่อขอพวกพ้อง และความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่นไม่ต่างกัน

๒. ในต่างจังหวัด กลุ่มชายและกลุ่มรวมชายหญิง ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และ .๐๐ ตามลำดับ แสดงว่าแม่ให้แรงเสริมเรื่องความเชื่อเพื่อขอพวกพ้องมากกว่าความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่น โดยเชื่อมั่นได้ ๕๕ และ ๕๕ เปอร์เซนต์ตามลำดับ

๓. ในกลุ่มรวมทั้งกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด กลุ่มชายและกลุ่มรวม ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ หมายความว่าแม่ให้แรงเสริมเรื่องความเชื่อเพื่อขอพวกพ้องมากกว่าความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่นของลูกโดยเชื่อมั่นได้ ๕๕ เปอร์เซนต์

จากผลในตาราง ๓๘ เป็นที่สังเกตเห็นว่าในกลุ่มหญิงกรุงเทพฯ แรงเสริมของแม่สัมพันธ์กับความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่นมากกว่าความเชื่อเพื่อขอพวกพ้อง แต่ในกลุ่มชายต่างจังหวัดแรงเสริมของแม่สัมพันธ์ความเชื่อเพื่อขอพวกพ้อง มากกว่าความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่น ซึ่งผลนี้ตรงกันข้าม เพื่อให้เห็นลักษณะของความสัมพันธ์จึงกล่าวชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์โดยแยกตามลำดับที่การเกิด ผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง ๓๙

ตาราง ๓๕ ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบ การให้แรงเสริมของแม่อุทิศความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง (r_{1-2}) และการให้แรงเสริมของแม่อุทิศความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น (r_{1-3}) แยกตามลำดับที่ของการเกิดและเพศ

(1 = แรงเสริม, 2 = เอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง 3 = เอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น)

เพศ	ลำดับที่ของการเกิด	N	r_{1-2}	r_{1-3}	r_{2-3}	t
ชาย	ลูกคนโต	๖๑	.๕๔๖	.๓๑๘	.๖๘๕	๑.๓๗๓
	ลูกคนรอง	๑๒๖	.๕๑๑	.๓๘๑	.๓๖๒	๑.๕๓๑
	ลูกคนเล็ก	๓๓	.๕๕๕	.๓๐๘	.๒๖๒	๐.๗๔๘
หญิง	ลูกคนโต	๖๐	.๕๑๑	.๓๑๑	.๕๐๓	๑.๒๒๐
	ลูกคนรอง	๑๒๘	.๔๒๗	.๒๕๐	.๐๗๑	๑.๒๕๗
	ลูกคนเล็ก	๔๒	-.๐๖๐	.๔๒๘	.๐๕๒	-๒.๔๖๕**
รวมชายหญิง	ลูกคนโต	๑๒๑	.๕๓๓	.๓๐๑	.๖๑๕	๑.๔๒๗*
	ลูกคนรอง	๒๕๔	.๔๘๗	.๓๘๓	.๒๓๘	๒.๑๔๖*
	ลูกคนเล็ก	๗๕	.๒๒๕	.๓๗๐	.๑๕๔	-๑.๐๑๕

** $p < .01$

* $p < .05$

ผลจากตาราง ๓๕ ในกลุ่มชาย ค่า t ไม่มีัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าแม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นไม่ต่างกัน แต่ในกลุ่มลูกชายหญิงคนเล็ก แม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นมากกว่าความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง เพราะค่า t เป็นลบ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

เมื่อพิจารณาจากกลุ่มชายหญิงพบว่าในกลุ่มลูกคนโตและลูกคนรอง ค่า t เป็นบวก มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าแม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องมากกว่าความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น ทั้งสองกลุ่ม

๓.๓ ความเชื่อเกี่ยวกับวินัยทางสังคม

เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า "ความเชื่อเพื่อควบคุมผู้ได้รับพรทางมากกับวินัยทางสังคม" ผู้วิจัยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับวินัยทางสังคมทางต่าง ๆ โดยแยกตามเพศ (ผลในตาราง ๔๐) และถิ่นที่อยู่ (ผลในตาราง ๔๑)

ตาราง ๔๐ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเพื่อและวินัยทางสังคม ในกลุ่มชาย กลุ่มหญิง และกลุ่มรวม

เพศ	N	ความเชื่อเพื่อ	วินัยทางสังคม						
			S ₁	S ₂	S ₃	S ₄	S ₅	S ₆	S ₇
ชาย	๒๒๐	ควบคุมผู้	-.๐๔๔	-.๐๑๒	-.๑๒๕	-.๐๒๔	-.๐๕๐	-.๐๒๕	-.๐๑๕
		ควบคุมพวกพ้อง	-.๐๓๐	-.๐๐๔	-.๑๑๐	-.๐๕๐	-.๐๑๓	-.๐๔๕	-.๑๑๔
		รวม	-.๐๖๓	-.๐๐๒	-.๑๑๕	-.๐๒๔	-.๐๐๑	-.๐๕๔	-.๑๑๐
หญิง	๒๓๐	ควบคุมผู้	.๐๖๖	.๑๐๑	.๑๓๕	.๑๒๕	.๐๓๕	.๐๓๓	.๐๓๗
		ควบคุมพวกพ้อง	.๐๓๒	.๐๐๔	.๐๔๕	.๐๓๒	-.๐๓๕	-.๐๔๓	-.๑๑๖
		รวม	.๐๔๐	.๐๔๐	.๐๓๒	.๑๐๖	.๐๖๕	.๐๒๖	.๐๔๑
รวม	๔๕๐	ควบคุมผู้	.๐๐๔	.๐๕๒	-.๐๐๔	.๐๔๔	.๐๔๔	.๐๓๓	.๐๑๐
		ควบคุมพวกพ้อง	.๐๐๑	.๐๑๓	-.๐๒๖	.๐๓๒	-.๐๐๕	-.๐๐๔	-.๐๒๑
		รวม	-.๐๐๒	.๐๒๓	-.๐๒๕	.๐๕๑	.๐๔๒	-.๐๐๑	-.๐๐๔

S₁ - S₇ ดูจากหน้า ๔๐

ผลจากตาราง ๔๐ เมื่อพิจารณาในกลุ่มชาย หญิง และกลุ่มรวมชายหญิง ปรากฏว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเพื่อเกี่ยวกับวินัยทางสังคม ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเลย ซึ่งแสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างความเชื่อเพื่อเกี่ยวกับวินัยทางสังคมในทุกกลุ่มตัวอย่าง ดังนั้นจึงต้องยอมรับสมมติฐานโรบัยสำคัญที่ว่า "ความเชื่อเพื่อไม่สัมพันธ์กับวินัยทางสังคม" ซึ่งผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานในการวิจัย

ตาราง ๔๑ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเพื่อและวินัยทางสังคม แยกตามถิ่นที่อยู่ และ เพศ

ถิ่นที่อยู่	เพศ	N	ความเชื่อเพื่อ	วินัยทางสังคม								
				S ₁	S ₂	S ₃	S ₄	S ₅	S ₆	S ₇	S _t	
กรุงเทพมหานคร	ชาย	๓๐	ก่อน	.๐๕๕	-.๐๕๓	-.๒๐๑	-.๐๑๔	-.๐๑๓	.๐๒๕	.๒๐๓	.๐๓๒	
			พอ	.๑๓๕	-.๑๖๑	-.๐๖๘	-.๑๘๑	-.๒๒๒	-.๑๕๓	-.๑๐๕	-.๒๕๑*	
			รวม	-.๑๑๔	-.๐๕๒	-.๕๑๐	-.๐๕๒	-.๑๓๕	-.๐๘๐	.๐๓๓	.๑๖๓	
	หญิง	๕๒	ก่อน	.๑๕๕	.๐๕๓	.๑๖๒	.๑๘๖	.๐๓๕	.๑๐๒	.๑๑๕	.๑๘๐	
			พอ	.๐๓๑	.๐๖๖	-.๐๕๕	-.๐๐๖	.๐๑๐	.๑๐๘	.๑๒๐	.๒๓๕*	
			รวม	-.๐๒๕	.๐๒๕	.๐๑๑	.๐๖๒	.๐๕๐	.๐๓๖	.๑๖๒	.๒๕๓	
	รวม	๘๒	ก่อน	.๐๕๓	.๐๕๕	.๐๐๕	.๑๐๒	.๐๘๒	.๐๖๕	.๑๖๐	.๑๑๒	
			พอ	-.๐๓๖	-.๐๕๐	-.๒๓๕	-.๐๖๓	-.๑๐๑	.๐๒๕	.๑๐๐	.๐๕๕	
			รวม	-.๐๕๕	-.๐๑๕	-.๑๖๓	-.๐๐๓	-.๐๕๕	.๐๐๖	.๑๒๒	.๐๖๕	
	ต่าง- จังหวัด	ชาย	๑๕๐	ก่อน	-.๐๕๓	.๐๑๐	-.๑๒๓	-.๐๒๕	.๐๔๔	.๐๒๕	-.๐๕๑	-.๐๕๐
				พอ	-.๐๕๕	.๐๓๒	-.๐๕๐	-.๐๑๒	.๐๕๕	-.๐๖๕	-.๐๑๕	-.๐๕๖
				รวม	-.๐๕๓	.๐๑๐	-.๐๖๓	-.๐๐๓	.๐๓๐	-.๐๕๒	-.๑๓๕	-.๐๓๑
หญิง		๑๘๘	ก่อน	.๐๕๑	.๑๐๘	.๑๕๐	.๑๒๐	.๐๓๖	.๐๒๕	.๐๒๕	.๑๑๓	
			พอ	-.๐๕๑	-.๐๑๕	.๑๐๐	.๑๐๘	-.๐๖๖	.๐๕๕	.๐๕๑	.๐๓๕	
			รวม	.๐๖๕	.๐๕๒	.๑๐๐	.๑๓๕	.๐๓๖	.๐๕๐	.๐๖๓	.๑๑๕	
รวม	๓๓๘	ก่อน	.๐๐๘	.๐๕๒	-.๐๐๘	.๐๕๕	.๐๕๕	.๐๓๓	.๐๑๐	.๐๕๐		
		พอ	.๐๐๑	.๐๑๓	-.๐๒๖	.๐๓๒	-.๐๐๕	-.๐๐๕	-.๐๒๑	-.๐๒๕		
		รวม	-.๐๐๒	.๐๒๓	-.๐๒๕	.๐๕๑	.๐๕๒	-.๐๐๑	-.๐๐๕	.๐๓๕		

** p < .01

* p < .05

S₁ - S_t จากหน้า ๗๐

ผลจากการวาง ๔๐ ปรากฏว่าในกลุ่มชายกรุงเทพฯ ความเชื่อเพื่อพ่อพวักพองสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕ กับวิถีทางตั้งแกนที่ ๓ คือพฤติกรรมข้อเสียตน และวินัยทางสังคมรวมตามลำดับ ส่วนความเชื่อเพื่อแม่รวม ก็สัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมที่ ๓ แต่ในกลุ่มหญิงกรุงเทพฯ ปรากฏว่าความเชื่อเพื่อพวักพอง สัมพันธ์ทางบวก กับวินัยทางสังคม โดยมีความสัมพันธ์ทางสถิติที่ระดับ .๐๕ เมื่อแปลงให้ตรงข้ามกับในกลุ่มชาย ที่พบว่าความสัมพันธ์เป็นลบ อย่างไรก็ตามในกลุ่มอื่น ๆ ปรากฏว่าความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเลย เมื่อพิจารณาจากผลในการวาง ๔๐ และ ๔๑ จึงอาจกล่าวได้ว่าโดยส่วนรวม ความเชื่อเพื่อไม่สัมพันธ์กับวินัยทางสังคม ยกเว้นในกลุ่มชายกรุงเทพฯ และหญิงกรุงเทพฯ

๓.๔ ความเชื่อเพื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศ

เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า "เด็กหญิงมีความเชื่อเพื่อมากกว่าเด็กชาย" ผู้วิจัยวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความเชื่อเพื่อในกลุ่มชาย และกลุ่มหญิง โดยแยกตามถิ่นที่อยู่ (ผลในการวาง ๔๒) และแยกตามลำดับที่ของการเกิด (ผลในการวาง ๔๓)

ตาราง ๔๒ ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบความเชื่อเพื่อของกลุ่มชายและกลุ่มหญิงแยกตามถิ่นที่อยู่

ความเชื่อเพื่อ	เพศ	กรุงเทพฯ			ต่างจังหวัด			รวมกรุงเทพฯ ต่างจังหวัด		
		(หญิง ๔๖ ชาย ๓๐)			(หญิง ๑๘๘ ชาย ๑๕๐)			(หญิง ๒๓๐ ชาย ๒๓๐)		
		$\bar{X}$	S.D.	t	$\bar{X}$	S.D.	t	$\bar{X}$	S.D.	t
ต่อผู้ตน	หญิง	๑๑๓.๕๓๖	๑๖.๑๕๓	.๒๖๐	๑๒๐.๓๓๕	๒๒.๒๕๕	๑.๒๒๕	๑๒๐.๒๓๕	๒๑.๓๒๓	๑.๑๐๐
	ชาย	๑๑๓.๑๐๐	๑๔.๓๓๖		๑๑๓.๖๔๔	๒๔.๔๔๔		๑๑๓.๖๐๔	๒๔.๕๔๔	
ต่อพวักพอง	หญิง	๒๔๑.๕๓๖	๒๒.๕๖๐	* ๑.๕๓๕	๒๔๑.๕๓๖	๓๐.๓๕๕	*** ๔.๕๔๔	๒๔๕.๓๔๓	๓๓.๒๔๒	*** ๕.๐๒๔
	ชาย	๒๒๒.๕๖๓	๑๑.๔๕๑		๒๓๕.๔๔๔	๓๒.๕๕๖		๒๒๓.๓๔๓	๓๔.๒๒๔	
รวม	หญิง	๓๕๖.๔๑๐	๕๑.๒๓๓	* ๓.๓๓๕	๓๕๖.๓๑๔	๓๔.๐๑๔	* ๒.๕๕๕	๓๖๕.๖๓๐	๔๑.๑๒๓	** ๓.๖๕๕
	ชาย	๓๓๕.๕๓๓	๕๕.๓๔๔		๓๕๐.๒๔๔	๑๑.๑๕๑		๓๔๕.๓๔๕	๕๑.๓๔๖	

p < .001

**
p < .01

*
p < .05

ผลจากการวาง ๘๒ ผลจากการวิเคราะห์โดยใช้ t - test ปรากฏว่า

๑. ในกลุ่มกรุงเทพฯ ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ด้านความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้อง ซึ่งหมายความว่าหญิงกรุงเทพฯ มีความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องมากกว่าชาย โดยเชื่อมั่นได้ ๕๕ เปอร์เซ็นต์

๒. ในกลุ่มต่างจังหวัด ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ สำหรับความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้อง และความเชื่อเพื่อรวม จึงมีหลักฐานที่จะเชื่อได้ว่าหญิงมีความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้อง และความเชื่อเพื่อรวมมากกว่าชาย

๓. เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวมกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ปรากฏว่าค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ และ .๐๑ ตามลำดับ สำหรับความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้อง และความเชื่อเพื่อรวม จึงมีหลักฐานเพียงพอที่จะเชื่อได้ว่าหญิงมีความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้อง และเชื่อเพื่อรวม มากกว่าชาย

๔. เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้งหมดจึงสรุปได้ว่าหญิงมีความเชื่อเพื่อมากกว่าชาย โดยเฉพาะความเชื่อเพื่อรวมและความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้อง ซึ่งผลนี้เป็นไปตามสมมุติฐาน

ตาราง ๔๓ ค่า t ที่ได้จากเปรียบเทียบความเชื่อเพื่อของกลุ่มหญิงและกลุ่มชาย แยกตามลำดับของการเกิด

ความเชื่อเพื่อ	เพศ	ลูกคนโต			ลูกคนรอง			ลูกคนเล็ก		
		(หญิง ๒๐ ชาย ๒๑)			(หญิง ๑๒๒ ชาย ๑๒๕)			(หญิง ๔๒ ชาย ๓๓)		
		$\bar{X}$	S.D.	t	$\bar{X}$	S.D.	t	$\bar{X}$	S.D.	t
ต่อผู้เฒ่า	หญิง	๑๒๐.๐๕๐	๑๔.๓๗๓	๑.๕๕๔	๑๒๑.๘๕๔	๒๓.๔๓๔	๐.๐๒๓	๑๑๕.๔๔๔	๑๕.๐๒๔	๐.๓๔๔
	ชาย	๑๑๔.๗๕๔	๑๕.๓๔๐		๑๒๐.๒๗๔	๓๔.๐๘๖		๑๑๒.๖๔๓	๑๖.๐๘๔	
ต่อพวกพ้อง	หญิง	๒๕๓.๕๐๐	๒๐.๔๕๒	*	๒๕๓.๗๖๖	๓๔.๓๗๔	**	๒๕๐.๖๑๔	๒๒.๓๒๒	**
	ชาย	๒๓๘.๑๑๕	๓๔.๔๒๑		๒๓๓.๓๗๔	๓๔.๕๓๖		๒๒๓.๔๓๔	๓๒.๔๔๑	
รวม	หญิง	๓๓๓.๕๐๐	๓๔.๗๑๒	*	๓๒๓.๓๖๓	๔๔.๑๔๓	*	๓๕๕.๔๕๒	๓๓.๒๗๒	๑.๖๓๐
	ชาย	๓๔๑.๕๕๐	๔๔.๖๔๖		๓๕๐.๕๓๔	๔๔.๑๔๔		๓๔๐.๕๕๔	๔๐.๔๔๓	

** $p < .01$

* $p < .05$

ผลจากการวาง ๔๓ ผลจากการวิเคราะห์โดยใช้ t - test ปรากฏว่า

๑. กลุ่มลูกคนโต ค่า t ของความเชื่อเพื่อคตพวกพ้อง และความเชื่อเพื่อรวม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าหญิงมีความเชื่อเพื่อมากกว่าชาย

๒. กลุ่มลูกคนรอง ค่า t ของความเชื่อเพื่อคตพวกพ้อง และความเชื่อเพื่อรวม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕ แสดงว่าหญิงมีความเชื่อเพื่อคตพวกพ้อง และความเชื่อเพื่อรวมมากกว่าชาย โดยที่เชื่อมั่นได้ ๕๕ และ ๕๕ เปอร์เซนต์ ตามลำดับ

๓. กลุ่มลูกคนเล็ก ค่า t ของความเชื่อเพื่อคตพวกพ้อง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แสดงว่าลูกคนเล็กนั้น ผู้หญิงมีความเชื่อเพื่อคตพวกพ้องมากกว่าผู้ชาย

เมื่อพิจารณาโดยรวมทั้งลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็ก อาจสรุปได้ว่าหญิงมีความเชื่อเพื่อมากกว่าชาย ซึ่งผลเป็นไปตามสมมุติฐาน อย่างไรก็ตาม จากผลในตาราง ๔๒ และ ๔๓ ปรากฏว่าความเชื่อเพื่อคตผู้อื่น ของกลุ่มชายและกลุ่มหญิงไม่ต่างกัน

๓.๕ ความเชื่อเพื่อเปรียบเทียบระหว่างถิ่นที่อยู่

เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ว่า "เด็กในกรุงเทพฯ มีความเชื่อเพื่อมากกว่าเด็กต่างจังหวัด" ผู้วิจัยจึงเปรียบเทียบความแตกต่างของความเชื่อเพื่อของเด็กในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด โดยวิเคราะห์ในสองรูปแบบ (ตาราง ๔๓) และวิเคราะห์แยกเพศ (ตาราง ๔๔)

ตาราง ๔๔ ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบความเชื่อเพื่อของเด็กในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดในสองรูปแบบ

ความเชื่อเพื่อ	ถิ่นที่อยู่	N	$\bar{X}$	S.D.	t
คตผู้อื่น	กรุงเทพฯ	๓๒	๑๑๗.๖๑๑	๑๗.๐๘๘	-๐.๖๕๖
	ต่างจังหวัด	๓๗๔	๑๑๘.๒๐๖	๒๖.๔๓๐	
คตพวกพ้อง	กรุงเทพฯ	๓๒	๒๓๓.๐๕๖	๔๓.๕๒๓	-๑.๓๑๔๕*
	ต่างจังหวัด	๓๗๔	๒๔๓.๔๖๖	๓๒.๔๘๕	
รวม	กรุงเทพฯ	๓๒	๓๔๘.๕๐๓	๕๒.๗๕๖	-๑.๔๕๓
	ต่างจังหวัด	๓๗๔	๓๕๕.๗๕๘	๔๓.๑๓๕	

* $p < .05$

ผลจากการวาง ๔๔ ผลการวิเคราะห์ โดยใช้ t-test ในกลุ่มรวมปรากฏว่าค่า t ของความเชื่อเพื่อตอบพวกพ้องเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แต่ความเชื่อเพื่อตอบผู้อื่นและความเชื่อเพื่อรวมไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าเด็กทางจังหวัดมีความเชื่อเพื่อตอบพวกพ้องมากกว่าเด็กในกรุงเทพฯ แต่ความเชื่อเพื่อตอบผู้อื่นและความเชื่อเพื่อรวมในทางกัน ผลนี้จึงเป็นไปตามสมมติฐานเฉพาะความเชื่อเพื่อตอบพวกพ้องเท่านั้น

ตาราง ๔๕ ค่า t ที่ได้จากทศเปรียบเทียบความเชื่อเพื่อของเด็กในกรุงเทพฯ และเด็กทางจังหวัดในกลุ่มชายและกลุ่มหญิง

เพศ	ความเชื่อเพื่อ	ถิ่นที่อยู่	N	$\bar{X}$	S.D.	t
ชาย	ตอบผู้อื่น	กรุงเทพฯ	๓๐	๑๑๓.๑๐๐	๑๘.๓๖๖	- ๐.๑๔๘
		ทางจังหวัด	๑๕๐	๑๑๓.๖๒๖	๒๕.๘๕๕	
	ตอบพวกพ้อง	กรุงเทพฯ	๓๐	๒๒๒.๕๖๓	๔๑.๘๕๑	- ๑.๕๖๖
		ทางจังหวัด	๑๕๐	๒๓๕.๔๔๕	๓๒.๕๕๖	
	รวม	กรุงเทพฯ	๓๐	๓๔๓.๔๓๓	๕๔.๓๖๘	- ๐.๖๕๕
		ทางจังหวัด	๑๕๐	๓๕๐.๒๔๕	๕๖.๑๔๑	
หญิง	ตอบผู้อื่น	กรุงเทพฯ	๔๒	๑๑๓.๕๓๖	๑๖.๑๔๓	- ๐.๕๓๐
		ทางจังหวัด	๑๘๘	๑๒๐.๓๓๕	๒๒.๒๔๕	
	ตอบพวกพ้อง	กรุงเทพฯ	๔๒	๒๔๑.๕๕๖	๔๒.๕๖๐	- ๓.๕๒๐ **
		ทางจังหวัด	๑๘๘	๒๕๑.๕๒๓	๓๐.๓๕๕	
	รวม	กรุงเทพฯ	๔๒	๓๕๒.๘๑๐	๕๑.๒๓๑	- ๑.๓๓๒ *
		ทางจังหวัด	๑๘๘	๓๖๓.๓๑๕	๓๘.๐๑๔	

** p < .๐๑

* p < .๐๕

จากตาราง ๔๕ ผลการวิเคราะห์โดยใช้ t - test ปรากฏว่าทั้งในกรุงเทพฯ และทางจังหวัดมีความเชื่อเพื่อไม่ต่างกัน แต่ในกลุ่มหญิงปรากฏว่ากลุ่มหญิงในทางจังหวัดมีความเชื่อเพื่อตอบพวกพ้อง และมีความเชื่อเพื่อรวมมากกว่ากลุ่มหญิงในกรุงเทพฯ

ผลจากการวาง ๔๔ และ ๔๕ สรุปได้ว่าในกลุ่มหญิงเท่านั้นที่พบว่าความเชื่อเพื่อตอบพวกพ้องของเด็กกรุงเทพฯ และทางจังหวัดต่างกัน

๓.๖ ความเชื่อเพื่อเปรียบเทียบความลำทับที่ของการเกิด

เปรียบเทียบความแตกต่างของความเชื่อเพื่อระหว่างเด็กที่มีลำทับที่ของการเกิดต่างกัน เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ว่า "ลูกคนโง่มีความเชื่อใฝ่ใญ่มากกว่าลูกคน ร่อง และลูกคนเล็ก" ผลการวิเคราะห์ปรากฏในตาราง ๔๑

ตาราง ๔๑ ค่า F ที่ได้จาก การเปรียบเทียบความเชื่อใฝ่ใญ่ของลูกคนโง่ ลูกคนร่อง และลูกคนเล็ก จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ความเชื่อใฝ่ใญ่	Source of Variation	df	SS	MS	F
คอกผู้เฒ่า	Between group	๒	๓๐๓๑.๒๘๖	๑๕๑๕.๖๔๓	๒.๔๓๒
	Error	๔๔๓	๒๘๒๒๑๕.๖๓๘	๖๓๖.๓๕๕	
	Total	๔๔๕	๒๘๕๒๔๖.๙๒๔		
คอกพวกพ้อง	Between group	๒	๓๒๒๒.๔๒๐	๑๖๑๑.๒๑๐	๑.๓๕๘
	Error	๔๔๓	๕๓๔๕๓๔.๘๓๐	๑๒๐๔.๓๔๕	
	Total	๔๔๕	๕๖๖๗๕๖.๒๕๐		
รวม	Between group	๒	๘๒๕๓.๖๓๐	๔๑๒๖.๘๑๕	๒.๑๓๖
	Error	๔๔๓	๘๐๖๖๔๘.๘๖๐	๑๘๑๘.๐๓๕	
	Total	๔๔๕	๘๐๘๙๐๒.๔๙๐		

ผลจากตาราง ๔๑ ปรากฏว่า ค่า F ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในความเชื่อใฝ่ใญ่ทุกประเภท แสดงว่าลูกคนโง่ ลูกคนร่อง และลูกคนเล็ก มีความเชื่อใฝ่ใญ่ไม่ต่างกัน ผลนี้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน

๔. วินัยทางสังคมกับตัวแปรต่าง ๆ ก่อ

- เพศ
- ที่อยู่
- ลำดับที่ของการเกิด

๔.๑ วินัยทางสังคมเปรียบเทียบระหว่างเพศ

เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของวินัยทางสังคมของชายและหญิง เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ว่า "เด็กหญิงมีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กชาย" โดยแยกตามถิ่นที่อยู่ (ผลในการวาง ๔๖ และแยกตามลำดับที่ของการเกิด (ผลในการวาง ๔๗)

ตาราง ๔๗ ค่า t ที่ได้จาก การเปรียบเทียบวินัยทางสังคมของกลุ่มหญิงและกลุ่มชาย แยกตามถิ่นที่อยู่

วินัยทางสังคม	เพศ	กรุงเทพ ฯ (ชาย ๓๐ หญิง ๔๒) $\bar{X}$ S.D. t	ต่างจังหวัด (ชาย ๑๑๐ หญิง ๑๔๔) $\bar{X}$ S.D. t	รวมกรุงเทพ ฯ ต่างจังหวัด (ชาย ๒๒๐ หญิง ๒๓๐) $\bar{X}$ S.D. t
S_1	หญิง	๒๖.๖๕๐ ๓.๑๒๔ -๐.๕๔๓	๒๖.๒๐๒ ๓.๕๕๕ ๑.๖๖๖*	๒๖.๒๕๑ ๓.๔๔๑ ๑.๔๕๒*
	ชาย	๒๖.๒๒๗ ๒.๙๔๓	๒๕.๕๙๔ ๓.๑๒๕	๒๕.๖๗๓ ๓.๖๓๕
S_2	หญิง	๒๖.๙๐๕ ๓.๒๖๕ -๐.๓๖๖	๒๙.๑๔๔ ๓.๕๔๗ ๑.๕๕๕	๒๗.๑๐๐ ๓.๕๓๒ ๑.๒๔๑
	ชาย	๒๗.๕๖๗ ๒.๙๕๒	๒๖.๕๔๗ ๓.๔๕๗	๒๖.๖๗๓ ๓.๑๖๐
S_3	หญิง	๓๗.๖๑๕ ๔.๗๑๔ ๐.๐๙๒	๓๖.๕๑๖ ๕.๒๖๕ ๐.๐๒๓	๓๖.๗๑๗ ๕.๑๘๖ ๐.๑๑๒
	ชาย	๓๗.๔๓๓ ๔.๒๓๗	๓๖.๔๕๕ ๔.๙๐๗	๓๖.๖๒๓ ๔.๕๖๕
S_4	หญิง	๔๔.๐๗๑ ๕.๙๙๕ ๐.๙๔๗	๔๒.๔๗๔ ๖.๕๖๔ ๑.๗๗๑*	๔๓.๐๕๖ ๖.๓๙๔ ๒.๐๓๑*
	ชาย	๔๒.๘๐๐ ๗.๒๗๓	๔๑.๖๔๔ ๖.๖๔๑	๔๑.๘๗๖ ๖.๙๖๑

ตาราง ๔๗ (ต่อ)

วินัยทาง สังคม	เพศ	กรุงเทพฯ			ต่างจังหวัด			รวมกรุงเทพฯ ต่างจังหวัด		
		(ชาย ๓๐ หญิง ๔๒)			(ชาย ๑๕๐ หญิง ๑๔๔)			(ชาย ๒๘๐ หญิง ๒๓๐)		
		$\bar{X}$	S.D	t	$\bar{X}$	S.D	t	$\bar{X}$	S.D	t
S ₅	หญิง	๔๕.๓๒	๔.๕๔๐	๑.๐๐๔	๔๔.๔๔๔	๕.๕๓๕	๑๑.๓๔๓	๔๕.๖๐๐	๕.๕๓๑	๑.๖๕๓*
	ชาย	๔๔.๖๐๐	๓.๕๓๐		๔๔.๓๑๑	๖.๓๑๔		๔๔.๖๔๑	๖.๕๓๒	
S ₆	หญิง	๔๔.๖๑๔	๕.๕๓๔	๑.๖๕	๔๓.๓๖๒	๖.๕๓๖	๑.๖๐๔	๔๓.๕๓๔	๖.๖๖๔	๒.๑๐๖*
	ชาย	๔๖.๕๖๓	๓.๕๔๔		๔๖.๕๕๕	๖.๖๖๖		๔๖.๖๕๕	๖.๕๓๓	
S ₇	หญิง	๔๔.๓๓๓	๖.๕๖๐	๑.๑๓๔	๔๔.๖๖๖	๓.๕๖๖	๒.๖๕๖*	๔๔.๖๖๖	๓.๕๖๖	๒.๕๖๖*
	ชาย	๔๖.๖๖๖	๔.๖๖๕		๔๖.๖๖๖	๔.๖๖๖		๔๖.๖๖๖	๔.๖๖๖	
S _t	หญิง	๔๔.๖๖๖	๓๓.๖๖๖	๐.๖๖๖	๔๔.๖๖๖	๓๓.๖๖๖	๐.๖๖๖	๔๔.๖๖๖	๓๓.๖๖๖	๐.๖๖๖
	ชาย	๔๖.๖๖๖	๓๖.๖๖๖		๔๖.๖๖๖	๓๖.๖๖๖		๔๖.๖๖๖	๓๖.๖๖๖	

$$p < .05$$

$$S_1 - S_t \quad \text{ทุกหน้า ๖๖}$$

ผลจากตาราง ๔๗ ผลการวิเคราะห์โดย t - test ของกลุ่มหญิงและกลุ่มชาย ปรากฏว่าค่า t ของวินัยทางสังคมรวม ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่า หญิงมีวินัยทางสังคมมากกว่าชาย

เมื่อพิจารณาให้ละเอียดลงไป จะพบว่า ค่า t ของวินัยทางสังคมด้านที่ ๑ ก่อพฤติกรรม ที่จะปฏิบัติจริง ด้านที่ ๔ ก่อพฤติกรรมบอกเล่าคนอื่นสังคม ด้านที่ ๕ ก่อพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคม ด้านที่ ๖ ก่อพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก และด้านที่ ๗ ก่อพฤติกรรมมาตรฐานสังคม ต่อกฎเกณฑ์ภายนอก มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าเด็กหญิงมีวินัยทางสังคมด้านต่าง ๆ เก่งกว่าเด็กชาย

ในกลุ่มต่างจังหวัด ปรากฏว่า ค่า t ของวินัยทางสังคมรวมไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่สำหรับวินัยทางสังคมด้านที่ ๑ คือ พฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง ด้านที่ ๔ คือ พฤติกรรมกล้อยตามสังคม และด้านที่ ๗ คือ พฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าในกลุ่มต่างจังหวัดหญิงมีวินัยทางสังคมด้านที่ ๑, ๔ และ ๗ มากกว่าชาย

ในกลุ่มกรุงเทพ ฯ ค่า t ของวินัยทางสังคมทุกด้านไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าในกรุงเทพ ฯ หญิงมีวินัยทางสังคมพอ ๆ กับชาย

ตาราง ๔๔ ก + ที่ได้จากเปรียบเทียบวินัยทางสังคมของกลุ่มหญิงและกลุ่มชาย แยกตาม
ลำดับที่ของการเกิด

วินัยทาง สังคม	เพศ	ลูกคนโต			ลูกคนรอง			ลูกคนเล็ก		
		(ชาย ๒๑ หญิง ๒๐)			(ชาย ๑๖๖ หญิง ๑๖๔)			(ชาย ๓๓ หญิง ๒๖)		
		$\bar{X}$	S.D	t	$\bar{X}$	S.D	t	$\bar{X}$	S.D	t
S ₁	หญิง	๒๖.๖๕๓	๓.๖๕๒	๑.๔๖๓	๒๖.๓๖๓	๓.๔๕๖	๑.๔๕๓	๒๕.๕๔๔	๓.๑๐๓	๑.๑๖๒
	ชาย	๒๕.๖๓๖	๓.๕๓๓		๒๕.๓๑๔	๓.๕๓๐		๒๕.๕๑๕	๓.๔๔๔	
S ₂	หญิง	๒๓.๐๓๓	๓.๖๕๒	๐.๓๐๐	๒๓.๓๖๓	๓.๖๕๕	๑.๐๓๑	๒๖.๓๔๑	๒.๖๕๕	๐.๓๕๖
	ชาย	๒๖.๕๔๑	๔.๐๔๓		๒๖.๕๕๓	๓.๖๕๓		๒๖.๐๖๑	๔.๖๑๖	
S ₃	หญิง	๓๓.๕๕๐	๕.๓๖๖	๐.๕๕๔	๓๖.๔๐๕	๕.๓๖๖	๐.๑๕๓	๓๕.๕๕๕	๔.๕๕๕	๐.๖๕๕
	ชาย	๓๕.๕๕๕	๔.๕๕๕		๓๖.๕๕๕	๔.๕๕๕		๓๖.๖๖๖	๔.๕๕๕	
S ₄	หญิง	๒๖.๕๕๐	๖.๕๖๖	๐.๓๖๖	๒๓.๓๕๑	๖.๕๖๖	๑.๕๕๑*	๒๖.๕๕๕	๕.๕๖๖	๐.๖๕๑
	ชาย	๔๑.๕๕๕	๓.๐๕๕		๔๑.๕๕๕	๖.๖๖๖		๔๑.๕๕๕	๓.๕๕๕	
S ₅	หญิง	๔๕.๐๕๓	๕.๕๕๕	๐.๕๖๖	๔๕.๓๑๑	๕.๕๖๖	๐.๕๖๖	๔๖.๐๐๐	๕.๖๖๖	๑.๐๐๕
	ชาย	๔๕.๐๑๖	๓.๑๐๖		๔๕.๕๖๖	๖.๐๐๕		๔๕.๕๕๕	๓.๖๖๖	
S ₆	หญิง	๔๓.๖๕๖	๖.๕๕๕	๑.๐๕๕	๔๕.๓๕๑	๓.๐๕๕	๑.๓๕๕	๔๓.๑๕๐	๕.๑๕๑	๑.๓๑๕
	ชาย	๔๖.๖๖๖	๓.๕๕๕		๔๓.๖๖๖	๕.๖๖๖		๔๑.๐๖๑	๔.๑๐๕	
S ₇	หญิง	๔๕.๕๕๓	๓.๓๓๓	๑.๕๕๕	๔๕.๑๕๖	๓.๓๖๖	๑.๖๖๖	๔๕.๐๓๑	๖.๖๖๖	๑.๖๖๖
	ชาย	๔๑.๓๕๕	๕.๕๖๖		๔๖.๕๖๖	๓.๖๖๖		๔๑.๕๕๕	๓.๕๕๕	
S _t	หญิง	๒๖๖.๕๕๓	๓๕.๕๕๓	๑.๓๕๓	๒๖๔.๐๓๖	๓๖.๕๕๖	๐.๕๕๕	๒๖๑.๖๕๐	๒๑.๕๕๖	๐.๖๕๕
	ชาย	๒๕๓.๖๖๖	๓๕.๕๕๕		๒๖๕.๓๕๕	๒๓.๑๕๑		๒๕๖.๕๕๖	๔๐.๕๕๖	

* $p < .๐๕$

S₁ - S_t ๗

ผลจากการาง ๔๔ ซึ่งเปรียบเทียบวินัยทางสังคมของกลุ่มหญิง และกลุ่มชาย แยกตามลำดับที่ของการเกิด ปรากฏว่า

ในกลุ่มลูกคนโต วินัยทางสังคมรวมไม่ต่างกัน แต่วินัยทางสังคมชั้นที่ ๑ ก่อให้เกิดการบรรเทาความรู้สึกทางสังคมที่กายนอก ถ้า ๕ เป็นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าวินัยทางสังคมชั้นนี้ เด็กหญิงมีมากกว่าเด็กชายโดยเชื่อมั่นได้ ๕๕ เปอร์เซนต์

ในกลุ่มลูกคนรอง วินัยทางสังคมรวมไม่ต่างกัน แต่วินัยทางสังคมชั้นที่ ๔ ก่อให้เกิดการบรรเทาความรู้สึกทางสังคมนั้น ถ้า ๕ เป็นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าหญิงมีวินัยทางสังคมชั้นที่ ๔ มากกว่าชายโดยเชื่อมั่นได้ ๕๕ เปอร์เซนต์

ในกลุ่มลูกคนเล็ก ปรากฏว่าทั้งชายและหญิงมีวินัยทางสังคมพอ ๆ กัน

ผลจากการาง ๔๓ - ๔๔ สรุปได้ว่าวินัยทางสังคมของชายและหญิงในกรุงเทพฯ ไม่ต่างกัน แต่ต่างกันบางด้านเฉพาะในกลุ่มทางจังหวัด และในกลุ่มรวม เพื่อแยกตามลำดับที่ของการเกิด ปรากฏว่าชายและหญิงลูกคนโตต่างกันไยวินัยทางสังคมชั้นที่ ๑ ส่วนลูกคนรองต่างกันเฉพาะวินัยทางสังคมชั้นที่ ๔ สำหรับลูกคนเล็กวินัยทางสังคมทุกด้านในชายและหญิงไม่ต่างกัน

๔.๖ วินัยทางสังคมเปรียบเทียบระหว่างถิ่นที่อยู่

เปรียบเทียบความแตกต่างของวินัยทางสังคมระหว่างเด็กในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ว่า "เด็กในกรุงเทพฯ มีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กต่างจังหวัด" โดยวิเคราะห์ในกลุ่มรวม และแยกวิเคราะห์ตามเพศ ผลในการาง ๔๕ ๔๖ และ ๔๗

ตาราง ๔๕ ค่า t จากการเปรียบเทียบวินัยทางสังคมของเด็กในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด
ในกลุ่มรวม

วินัยทางสังคม	ถิ่นที่อยู่	N	$\bar{X}$	S.D	t
S ₁	กรุงเทพฯ	๗๒	๒๖.๕๑๔	๓.๐๒๐	๑.๕๓๓
	ต่างจังหวัด	๓๗๔	๒๕.๘๘๔	๓.๖๕๑	
S ₂	กรุงเทพฯ	๗๒	๒๗.๑๓๔	๓.๑๕๐	๐.๙๒๖
	ต่างจังหวัด	๓๗๔	๒๖.๘๔๔	๓.๙๓๓	
S ₃	กรุงเทพฯ	๗๒	๓๗.๕๔๒	๔.๕๒๐	๐.๕๓๖
	ต่างจังหวัด	๓๗๔	๓๖.๕๐๕	๔.๐๕๒	
S ₄	กรุงเทพฯ	๗๒	๔๓.๕๔๒	๖.๕๓๒	๑.๔๔๔
	ต่างจังหวัด	๓๗๔	๔๒.๒๓๔	๖.๕๔๐	
S ₅	กรุงเทพฯ	๗๒	๔๕.๑๒๕	๖.๑๔๘	-๐.๑๐๐๔
	ต่างจังหวัด	๓๗๔	๔๕.๑๓๒	๖.๑๕๕	
S ₆	กรุงเทพฯ	๗๒	๔๔.๒๓๔	๖.๗๒๓	๑.๓๐๔
	ต่างจังหวัด	๓๗๔	๔๓.๑๔๖	๖.๗๒๒	
S ₇	กรุงเทพฯ	๗๒	๔๓.๕๕๔	๗.๕๑๑	๐.๑๘๕
	ต่างจังหวัด	๓๗๔	๔๓.๒๓๔	๗.๕๔๔	
S _t	กรุงเทพฯ	๗๒	๒๖๕.๑๓๔	๓๔.๘๔๖	๐.๓๓๑
	ต่างจังหวัด	๓๗๔	๒๖๓.๖๖๔	๓๓.๖๔๔	

S₁ - S_t ดูจากหน้า ๗๐

ผลจากการตาราง ๔๕ เป็นการเปรียบเทียบวินัยทางสังคมด้านต่าง ๆ ของเด็กในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ปรากฏว่า ค่า t ทุกข้อไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าเด็กในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดมีวินัยทางสังคมใกล้เคียงกัน ผลนี้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานในการวิจัย

ตาราง ๕๐ ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบวินัยทางสังคมของกลุ่มชายในกรุงเทพฯ และ
ต่างจังหวัด

วินัยทางสังคม	ถิ่นที่อยู่	N	$\bar{X}$	S.D	t
S_1	กรุงเทพฯ	๓๐	๒๖.๒๒๓	๒.๕๔๓	๑.๑๔๔
		๑๕๐	๒๕.๔๓๕	๓.๓๒๔	
S_2	กรุงเทพฯ	๓๐	๒๗.๔๖๓	๒.๕๕๒	๑.๘๐๕
		๑๕๐	๒๖.๕๔๓	๓.๔๕๓	
S_3	กรุงเทพฯ	๓๐	๓๓.๘๓๓	๔.๒๓๓	๑.๖๓๓
		๑๕๐	๓๖.๔๔๕	๔.๕๐๓	
S_4	กรุงเทพฯ	๓๐	๔๒.๘๐๐	๗.๒๓๓	๐.๗๖๐
		๑๕๐	๔๑.๖๔๕	๖.๖๔๑	
S_5	กรุงเทพฯ	๓๐	๔๔.๒๐๐	๗.๗๓๓	-๐.๓๔๔
		๑๕๐	๔๔.๗๑๑	๖.๓๐๔	
S_6	กรุงเทพฯ	๓๐	๕๖.๕๖๓	๗.๔๔๕	๐.๖๕๖
		๑๕๐๕๖	๕๖.๕๕๕	๖.๖๖๖	
S_7	กรุงเทพฯ	๓๐	๕๖.๖๓๓	๘.๖๖๕	-๐.๐๗๕
		๑๕๐	๕๖.๓๖๓	๘.๗๘๓	
S_t	กรุงเทพฯ	๓๐	๖๖.๓๓๓	๓๖.๓๑๑	๐.๓๕๐
		๑๕๐	๖๖.๘๖๔	๓๖.๘๗๕	

$S_1 - S_t$ ดูจากหน้า ๗

ผลจากการตาราง ๕๐ ปรากฏว่า ค่า t ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าเด็กชายใน
กรุงเทพฯ และต่างจังหวัดมีวินัยทางสังคมทุกด้านไม่ต่างกัน ผลนี้สอดคล้องกับการวิเคราะห์ใน
ตาราง ๔๔

ตาราง ๕๑ ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบวินัยทางสังคมของกลุ่มหญิงในกรุงเทพฯ และ
ต่างจังหวัด

วินัยทางสังคม	ถิ่นที่อยู่	N	$\bar{X}$	S.D	t
S_1	กรุงเทพฯ	๘๒	๒๖.๖๙๐	๓.๑๒๘	๐.๑๖๐๓
	ต่างจังหวัด	๑๘๘	๒๖.๒๐๒	๓.๕๔๕	
S_2	กรุงเทพฯ	๕๒	๒๖.๙๐๕	๓.๒๖๕	-๐.๕๒๑
	ต่างจังหวัด	๑๘๘	๒๗.๑๕๔	๓.๕๘๓	
S_3	กรุงเทพฯ	๕๒	๓๗.๖๑๓	๘.๓๑๘	๐.๓๓๓
	ต่างจังหวัด	๑๘๘	๓๖.๕๑๖	๙.๒๖๕	
S_4	กรุงเทพฯ	๕๒	๔๔.๐๓๑	๕.๙๓๔	๑.๑๕๒
	ต่างจังหวัด	๑๘๘	๔๒.๘๗๘	๖.๔๖๔	
S_5	กรุงเทพฯ	๘๒	๔๕.๓๘๖	๔.๕๙๑	๐.๓๘๒
	ต่างจังหวัด	๑๘๘	๔๕.๔๕๕	๕.๙๓๕	
S_6	กรุงเทพฯ	๘๒	๔๕.๒๑๔	๕.๙๓๔	๑.๔๕๓
	ต่างจังหวัด	๑๘๘	๔๓.๗๐๒	๖.๓๙๒	
S_7	กรุงเทพฯ	๘๒	๔๔.๓๓๓	๖.๓๐๐	๐.๑๑๖
	ต่างจังหวัด	๑๘๘	๔๔.๒๐๒	๗.๕๑๖	
S_t	กรุงเทพฯ	๕๒	๒๖๖.๘๖๙	๓๓.๓๐๑	๐.๐๑๐
	ต่างจังหวัด	๑๘๘	๒๖๖.๔๘๙	๓๔.๓๑๐	

$S_1 - S_t$ ดูจากหน้า ๙๐

ผลจากตาราง ๕๑ ปรากฏว่า ค่า t ทุกตัวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่า
เด็กหญิงในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดมีวินัยทางสังคมไม่ต่างกัน นั่นสอดคล้องกับผลในตาราง ๔๔ -
๕๐, จากผลในตาราง ๔๔ - ๕๐ สรุปได้ว่าเด็กในกรุงเทพฯ และเด็กต่างจังหวัดมีวินัยทางสังคม
ไม่ต่างกัน ซึ่งผลนี้สอดคล้องกันทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มชาย และกลุ่มหญิง แต่ไปเป็นไปตามสมมุติฐานในการ
วิจัยที่ว่า "เด็กในกรุงเทพฯ มีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กต่างจังหวัด"

๔.๓ วินัยทางสังคมเปรียบเทียบความล่าช้าของการเกิด

เปรียบเทียบความแตกต่างของวินัยทางสังคมระหว่างเด็กที่มีลำดับที่ของการเกิดต่างกัน เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ว่า "ลูกคนโต มีวินัยทางสังคมมากกว่าลูกคนรอง และลูกคนเล็ก"

ตาราง ๒๖ ค่า F ที่ได้จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของวินัยทางสังคมของลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็ก จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

Social Discipline	Source of Variation	df	SS	MC	F
S ₁	Between group	๒	๑๕.๓๓๘	๕.๘๖๕	๐.๐๓๓๒
	Error	๔๔๓	๕๓๓๓.๒๑๓	๑๒.๓๖๐	
	Total	๔๔๕	๕๓๔๘.๕๕๑		
S ₂	Between group	๒	๔๔.๑๒๒	๒๔.๐๖๑	๑.๘๐๓
	Error	๔๔๓	๕๕๕๑.๕๕๒	๑๓.๓๑๔	
	Total	๔๔๕	๕๕๙๕.๖๗๔		
S ₃	Between group	๒	๕๑.๕๘๖	๒๔.๕๕๓	๐.๓๑๘
	Error	๔๔๓	๓๖๔๔๓.๓๓๘	๘๑.๖๒๓	
	Total	๔๔๕	๓๖๕๓๕.๙๒๔		
S ₄	Between group	๒	๑๔.๖๔๕	๕.๑๒๕	๐.๒๖๕
	Error	๔๔๓	๑๕๕๖๑.๐๓๒	๓๓.๓๔๕	
	Total	๔๔๕	๑๕๕๗๕.๖๗๗		

ตาราง ๕๖ (ต่อ)

Social Discipline	Source of Variation	df	SS	MS	F
S ₅	Between group	๒	๔๖.๗๘๘	๒๓.๓๙๔	๐.๗๕๗
	Error	๔๔๗	๑๖๙๘๖.๔๘๑	๓๘.๐๐๐	
	Total	๔๔๙	๑๗๐๓๓.๒๖๙		
S ₆	Between group	๒	๑๗๑.๔๐๘	๘๕.๗๐๔	๑.๘๘๘
	Error	๔๔๗	๒๐๖๘๙.๕๗๓	๔๖.๓๙๑	
	Total	๔๔๙	๒๐๘๖๑.๙๘๑		
S ₇	Between group	๒	๓๖.๔๔๐	๑๘.๒๒๐	๐.๒๙๐
	Error	๔๔๗	๒๔๑๙๑.๑๓๐	๕๓.๐๖๗	
	Total	๔๔๙	๒๔๒๒๗.๕๗๐		
S _t	Between group	๒	๓๙๐๔.๔๐๐	๑๙๕๒.๒๐๐	๑.๔๘๐
	Error	๔๔๗	๔๐๔๑๘๕.๑๑๐	๙๐๔๐.๓๐๒	
	Total	๔๔๙	๔๐๗๐๘๙.๕๑๐		

S₁ - S_t จากหน้า ๗๐

นอกจากตาราง ๕๖ เมื่อพิจารณาว่า F ของวินัยทางสังคมรวม และวินัยทางสังคม
 ด้านอื่น ๆ ปรากฏว่า ค่า F ทุกค่าไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่า ลูกกบฏ โด ลูกคนรอง
 และลูกคนเล็กมีวินัยทางสังคมไม่ต่างกัน

บทสรุป อภิปรายผล และเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก และความภูมิใจในแง่ต่าง ๆ ว่า
 - ๑.๑ การให้ความรัก หรือการควบคุมในระดับที่ต่างกันเกี่ยวกับหรือมีผลต่อความเอื้อเฟื้อ และวินัยทางสังคมของเด็กหรือไม่เพียงใด
 - ๑.๒ การให้ความรัก หรือการควบคุมของแม่ออกเด็กชายและ เด็กหญิงต่างกันหรือไม่เพียงใด
 - ๑.๓ การให้ความรักหรือการควบคุมของแม่ออกลูกที่มีลำดับที่ของการเกิดต่างกัน จะต่างกันหรือไม่ เพียงใด
 - ๑.๔ การให้ความรักหรือการควบคุมของแม่ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ต่างกันหรือไม่เพียงใด
๒. เพื่อศึกษาความเอื้อเฟื้อ วินัยทางสังคม และการให้แรงเสริมของแม่ออกความเอื้อเฟื้อของลูก มีความสัมพันธ์กันหรือไม่ และนำไปในลักษณะใด ความเอื้อเฟื้อ และวินัยทางสังคมของเด็กนั้น แตกต่างกันตามเพศ ถิ่นที่อยู่ และลำดับที่ของการเกิดหรือไม่
๓. เพื่อสร้างแบบสอบถามวัดความเอื้อเฟื้อของเด็ก และการให้แรงเสริมของแม่ออกความเอื้อเฟื้อของลูก แบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก และแบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กระทำกับนักเรียนชั้น ป.๓. ปีที่ ๑ ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด จำนวน ๔๕๐ คน เป็นชาย ๒๒๐ คน หญิง ๒๓๐ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๑. แบบสอบถามวัดการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก ผู้วิจัยและ ประณต เล็กสวาสกี
(๒๕๑๓) ช่วยกันสร้าง

๒. แบบสอบถามวัดการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม ผู้วิจัยและ ประณต เล็กสวาสกี
(๒๕๑๓) ช่วยกันสร้าง

๓. แบบสอบถามวัดความเอื้อเฟื้อ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

๔. แบบสอบถามวัดวินัยทางสังคม ผู้วิจัยปรับปรุงจากแบบสอบถามของ กร. นวลเพ็ญ
วิเชียรโชติ และคณะ

๕. แบบสอบถามวัดการให้แรงเสริมของแม่ต่อความเอื้อเฟื้อของลูก ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ใช้ t - test ทดสอบ

- ความแตกต่างของความเอื้อเฟื้อและวินัยทางสังคมจากกลุ่มที่ได้รับการยอมรับเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และการยอมรับเลี้ยงดูแบบควบคุมต่างกัน

- ความแตกต่างของตัวแปรทุกตัว จากกลุ่มหญิง กลุ่มชาย และกลุ่มในกรุงเทพฯ กับทางจังหวัด

๒. ใช้ Product moment correlation หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

๓. ทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างของค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความเอื้อเฟื้อแต่ละประเภทกับการให้แรงเสริมของแม่ต่อความเอื้อเฟื้อของลูก โดยใช้ t - test แบบ Nonindependent r 's

๔. ใช้ F - test ทดสอบความแปรปรวนของ

- ตัวแปรทุกตัวจากกลุ่มลูกคนโต ลูกคนรองและลูกคนเล็ก

- ความเอื้อเฟื้อและวินัยทางสังคม จากกลุ่มที่ได้รับ Combination ของการให้ความรักและการควบคุมต่างกัน ๔ กลุ่ม และทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างของความเอื้อเฟื้อและวินัยทางสังคมของแต่ละกลุ่ม โดยใช้ New Keul method และ Multiple Range test

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักกับความเอื้อเฟื้อ

๑.๑ เปรียบเทียบระดับการให้ความรักกับความเอื้อเฟื้อ

ในกลุ่มรวม เด็กที่ได้รับความรักมาก มีความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น ความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และความเอื้อเฟื้อรวม มากกว่าเด็กที่ได้รับความรักน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๐๑ ($t = ๕.๖๕๖$, $t = ๔.๘๑๓$ และ $t = ๗.๘๓๕$)

๑.๒ หากความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักกับความเอื้อเฟื้อ

๑.๒๑ ในกลุ่มรวม การยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น ความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และความเอื้อเฟื้อรวมในทุกกลุ่ม โดยกลุ่มชายหญิง ($r = .๒๕๓$, $.๒๗๘$ และ $.๓๖๕$, $p < .๐๑$) กลุ่มชาย ($r = .๒๖๐$, $.๓๔๕$ และ $.๓๕๗$, $p < .๐๑$) และกลุ่มหญิง ($r = .๒๓๘$, $.๑๖๔$ และ $.๓๒๐$; $p < .๐๑$, $p < .๐๕$ และ $p < .๐๑$)

๑.๒๒ เมื่อวิเคราะห์แยกตามถิ่นที่อยู่ และ เพศ

กลุ่มกรุงเทพฯ ความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักกับความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น เอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และเอื้อเฟื้อรวมเป็นไปในทางบวก ในกลุ่มรวม ($r = .๒๕๔$, $.๓๐๔$ และ $.๓๖๕$, $p < .๐๑$) กลุ่มชาย ($r = .๓๔๗$, $.๔๖๔$ และ $.๔๒๓$, $p < .๐๑$) แต่ในกลุ่มหญิงพบความสัมพันธ์ทางบวก ระหว่างการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักกับความเอื้อเฟื้อรวมเท่านั้น ($r = .๓๐๓$, $p < .๐๕$)

กลุ่มต่างจังหวัด ความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น เอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และเอื้อเฟื้อรวมในกลุ่มรวม ($r = .๒๔๘$, $.๒๕๑$ และ $.๓๖๑$, $p < .๐๑$) และกลุ่มชาย ($r = .๒๕๗$, $.๓๐๔$ และ $.๓๖๔$, $p < .๐๑$) แต่ในกลุ่มหญิงพบความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักกับความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น และเอื้อเฟื้อรวมเท่านั้น ($r = .๒๓๕$ และ $.๓๒๐$, $p < .๐๑$)

๑.๒๓ เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการเกิด พบว่า

กลุ่มลูกคนโต การยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวก

กับความเอื้อเพื่อทุกประเภท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในกลุ่มลูกชายหญิงคนโต ($r = .๓๐๓$, $.๓๒๑$ และ $.๓๓๘$) เช่นเดียวกับผลการวิเคราะห์ในกลุ่มลูกหญิงคนโต ($r = .๓๓๘$, $.๓๗๓$ และ $.๓๘๕$) แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับความเอื้อเพื่อครอบครัวในกลุ่มลูกชายคนโต

กลุ่มลูกคนโต พบความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับความเอื้อเพื่อทุกประเภทเช่นกัน การสหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งในกลุ่มรวมชายหญิง ($r = .๓๔๔$, $r = .๒๔๔$ และ $r = .๓๕๑$) กลุ่มชาย ($r = .๒๔๐$, $.๓๕๔$ และ $.๔๕๕$) กลุ่มหญิง ($r = .๒๑๒$, $.๒๖๗$ และ $.๓๑๕$)

กลุ่มลูกคนเล็ก พบความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับความเอื้อเพื่อครอบครัว และความเอื้อเพื่อรวม ในกลุ่มลูกชายหญิงคนเล็ก ($r = .๒๑๔$ และ $.๒๔๕$, $p < .๐๑$) และกลุ่มลูกชายคนเล็ก ($r = .๔๕๒$, $p < .๐๑$, $r = .๓๗๐$, $p < .๐๕$) แต่ในกลุ่มลูกหญิงคนเล็กพบความสัมพันธ์ทางลบระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับความเอื้อเพื่อครอบครัว ($r = -.๒๔๓$, $p < .๐๑$) และไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับความเอื้อเพื่อประเภอื่น

๒. เรื่องการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคม

๒.๑ เปรียบเทียบระดับการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคม

ในกลุ่มรวม เด็กที่ได้รับความรักมาก มีวินัยทางสังคมรวมมากกว่าเด็กที่ได้รับความรักน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = ๒.๕๕๓$)

เมื่อพิจารณาวินัยทางสังคมแต่ละด้าน พบว่า เด็กที่ได้รับความรักมาก มีวินัยทางสังคมด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้ มากกว่าเด็กที่ได้รับความรักน้อย ซึ่งได้แก่

- ด้านที่ ๑ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง ($t = ๒.๐๕๐$, $p < .๐๕$)
- ด้านที่ ๔ คือพฤติกรรมกลอยตามสังคม ($t = ๒.๒๑๖$, $p < .๐๕$)
- ด้านที่ ๕ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคม ($t = ๒.๖๓๖$, $p < .๐๑$)
- ด้านที่ ๖ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎภายนอก ($t = ๒.๐๓๑$, $p < .๐๕$)

แต่ไม่พบความแตกต่างของวินัยทางสังคมด้านอื่น

๒.๒ หาความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคม

๒.๒๑ เมื่อวิเคราะห์ในกลุ่มรวม

ปรากฏว่าไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคมทุกด้านทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มชาย และกลุ่มหญิง นอกจากในกลุ่มชาย พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก กับวินัยทางสังคมด้านที่ ๖ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎหมายนอก ($r = .๓๑๒, p < .๐๑$) เพียงอย่างเดียว

๒.๒๒ เมื่อวิเคราะห์แยกตามถิ่นที่อยู่

กลุ่มกรุงเทพฯ ในกลุ่มรวม ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคมด้านใด นอกจากวินัยทางสังคมด้านที่ ๗ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎหมายนอก ($r = .๒๓๗, p < .๐๕$) และเมื่อวิเคราะห์แยกเพศในกลุ่มชายและกลุ่มหญิง ไม่พบความสัมพันธ์เลย

กลุ่มทางจังหวัด ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคมทุกด้านในกลุ่มรวม แต่เมื่อวิเคราะห์แยกเพศ พบว่า ในกลุ่มชาย การยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยทางสังคมด้านที่ ๒ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานตน ($r = .๓๒๓, p < .๐๑$) และวินัยทางสังคมด้านที่ ๕ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคม ($r = .๑๕๓, p < .๐๕$) แต่ในกลุ่มหญิง ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคมเลย

๒.๒๓ เมื่อแยกวิเคราะห์ตามลำดับที่ของการเกิด

กลุ่มลูกคนโต พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคมด้านที่ ๒ คือ พฤติกรรมตามมาตรฐานตน ($r = .๑๖๖, p < .๐๕$) ในกลุ่มรวมเท่านั้น เมื่อวิเคราะห์แยกเพศ พบว่าในกลุ่มลูกชายคนโต การยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยทางสังคมด้านที่ ๑ คือ พฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง ($r = .๒๑๔, p < .๐๕$) เพียงอย่างเดียว และในกลุ่มลูกคนโตหญิง ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคมเลย

กลุ่มลูกคนรอง ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบ

ให้ความรักกับวัยทางสังคมทุกคน เมื่อวิเคราะห์แยกเพศทั้งในกลุ่มผู้ชายคนรอง และกลุ่มผู้หญิงคนรอง ก็ไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าว

กลุ่มผู้ชายหิงกนเล็ก พบความสัมพันธ์ในทางบวกระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก กับวัยทางสังคมรวม ($r = .๓๐๘, p < .๐๑$) และวัยทางสังคมต่าง ๆ ใกล้เคียง

- วัยทางสังคมที่ ๑ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง ($r = .๕๓๐, p < .๐๕$)
- วัยทางสังคมที่ ๒ คือพฤติกรรมตามมาตรฐาน ($r = .๕๒๖, p < .๐๕$)
- วัยทางสังคมที่ ๔ คือพฤติกรรมคล้อยตามสังคม ($r = .๓๓๓, p < .๐๑$)
- วัยทางสังคมที่ ๕ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคม ($r = .๕๕๔, p < .๐๑$)
- วัยทางสังคมที่ ๖ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อภายนอก

($r = .๓๑๔, p < .๐๑$)

เมื่อวิเคราะห์แยกเพศ ในกลุ่มผู้ชายคนเล็ก พบว่า การยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับวัยทางสังคมรวม ($r = .๓๓๔, p < .๐๕$) นอกจากนี้ยังพบว่าการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับวัยทางสังคมในคนต่าง ๆ ทำนองเดียวกันกับกลุ่มชายหญิง แต่ไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าวในกลุ่มผู้หญิงคนเล็ก

๓. การยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักเปรียบเทียบระหว่างเพศ

๓.๑ เมื่อวิเคราะห์แยกตามถิ่นที่อยู่

จากการเปรียบเทียบการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักของเด็กชายและหญิงพบว่า ทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มกรุงเทพฯ และกลุ่มต่างจังหวัด เด็กหญิงได้รับความรักมากกว่าเด็กชาย ($t = ๓.๕๐๔, p < .๐๐๑, t = ๑.๗๑๗, p < .๐๕$ และ $t = ๓.๑๔๕, p < .๐๑$)

๓.๒ เมื่อวิเคราะห์แยกตามลำดับของการเกิด

จากการเปรียบเทียบการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักของกลุ่มชายและกลุ่มหญิงพบว่ากลุ่มหญิงได้รับความรักมากกว่ากลุ่มชาย โดยเฉพาะ ในกลุ่มลูกคนโตและลูกคนรอง เช่นนั้นได้ ๕๕ และ ๕๕ เปอร์เซ็นต์ ($t = ๓.๕๐๕, p < .๐๑$ และ $t = ๒.๐๒๐, p < .๐๕$) แต่ในกลุ่มลูกคนเล็กไม่พบความแตกต่างดังกล่าว

๔. การยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักเปรียบเทียบกับระหว่างถิ่นที่อยู่

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักของกลุ่มกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ทั้งใน مجموع กลุ่มชายและกลุ่มหญิง ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ แต่แนวโน้มว่ากลุ่มต่างจังหวัดได้รับความรักมากกว่ากลุ่มกรุงเทพฯ ทั้งใน مجموع กลุ่มชายและกลุ่มหญิง

๕. การยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักเปรียบเทียบกับระหว่างลำดับพี่ของการเกิด

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักในกลุ่มลูกคนโต ลูกคนกลาง และลูกคนเล็ก ไม่แตกต่างกัน

๖. การยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อ

๖.๑ เปรียบเทียบระดับการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อ

ใน مجموع จากการเปรียบเทียบความเอื้อเฟื้อทุกประเภทของเด็กที่ถูกควบคุมต่างกัน พบว่า เด็กที่ถูกควบคุมมากมีความเอื้อเฟื้อ ๓ ประเภท คือ ความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น เอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และเอื้อเฟื้อรวม ($t = ๓.๓๐๖, p < .๐๑$; $t = ๓.๐๙๔, p < .๐๑$ และ $t = ๔.๕๕๖, p < .๐๐๑$) มากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมน้อย

๖.๒ หาความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อ

๖.๒๑ เมื่อวิเคราะห์ใน مجموع

ใน مجموع พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อรวมเพียงอย่างเดียว ($r = .๒๐๔, p < .๐๑$)

ในกลุ่มชาย พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และความเอื้อเฟื้อรวม ($r = .๒๖๑$ และ $r = .๒๓๑, p < .๐๑$)

ในกลุ่มหญิง ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อเลย

๖.๒๒ เมื่อวิเคราะห์แยกตามถิ่นที่อยู่

กลุ่มกรุงเทพฯ ใน مجموع พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อรวม ($r = .๒๐๒, p < .๐๕$) เท่านั้น นอกจากนี้ไม่พบความสัมพันธ์เลย

กลุ่มต่างจังหวัด พบความสัมพันธ์ใน مجموعและกลุ่มชายเท่านั้น กล่าวคือ ใน مجموع การยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางบวกกับความเอื้อเฟื้อรวมอย่างมีนัยสำคัญ

($r = .200$, $p < .05$) ในกลุ่มชาย การยอมรับเสียงลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อเพื่อ
 คอพวกพ้อง และเชื่อเพื่อรวม ($r = .266$ และ $r = .233$, $p < .01$)

๖.๒๓ เมื่อวิเคราะห์แยกตามลำดับของการเกิด

กลุ่มลูกคนโต การยอมรับเสียงลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางบวกกับความ
 เชื่อเพื่อทุกประเภท ($r = .314$, $.344$, $p < .05$ และ $r = .251$, $p < .01$) ในกลุ่ม
 ลูกชายหญิงคนโต เช่นเดียวกับกลุ่มลูกชายคนโต ($r = .344$, $p < .01$; $r = .300$ และ
 $.333$, $p < .05$) แต่ในกลุ่มลูกหญิงคนโตไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเสียงลูกแบบควบคุม
 กับความเชื่อเพื่อทุกประเภท

กลุ่มลูกคนรอง พบแต่ความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเสียงลูกแบบ
 ควบคุมกับความเชื่อเพื่อรวม ในกลุ่มชายหญิง และกลุ่มชาย คาสหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
 $.05$ ($r = .344$ และ $.222$) และในกลุ่มชายยังพบว่าการยอมรับเสียงลูกแบบควบคุมกับความ
 เชื่อเพื่อคอพวกพ้องสัมพันธ์ทางบวก คาสหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ($r = .290$)

กลุ่มลูกคนเล็ก ในกลุ่มรวมพบความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการ
 ยอมรับเสียงลูกแบบควบคุม กับความเชื่อเพื่อรวม เท่านั้น คาสหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$
 ($r = .200$) แต่ในกลุ่มลูกชายคนเล็ก พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเสียงลูกแบบควบคุม
 กับความเชื่อเพื่อคอพวกพ้อง คาสหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$ ($r = .660$)

๗. การยอมรับเสียงลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคม

๗.๑ เปรียบเทียบวินัยทางสังคม ของเด็กที่ถูกควบคุมต่างกัน เด็กที่ถูกควบคุมน้อย
 มีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมมากทุกด้าน ถ้า t มีนัยสำคัญทางสถิติ ๓ ระดับ $.05$ และ
 $.01$ และ $.001$ (ถ้า t ตั้งแต่ ๑.๘๗๒ - ๓.๘๘๐)

๗.๒ หาความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเสียงลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคม

๗.๒๑ เมื่อวิเคราะห์ในกลุ่มรวม

ถ้าจะพิจารณาแนวโน้มทั่วไปแล้ว การยอมรับเสียงลูกแบบควบคุมสัมพันธ์
 ทางลบกับวินัยทางสังคมบางด้าน และในบางกลุ่มเท่านั้น

ในกลุ่มรวม พบความสัมพันธ์ในทางลบในกลุ่มชายมากกว่ากลุ่มหญิง

โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมรวม ($r = -.๑๖๔$, $p < .๐๕$) และวินัยทางสังคมท่านอื่นอีก ๒ ท่าน โภควินัยทางสังคมท่านที่ ๔ คือพฤติกรรมกลอยตามสังคม ($r = -.๑๔๐$, $p < .๐๕$) และวินัยทางสังคมท่านที่ ๖ พฤติกรรมที่ปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ($r = -.๒๐๑$, $p < .๐๕$) แต่ในกลุ่มหญิง พบความสัมพันธ์ทางลบ กับวินัยทางสังคมท่านที่ ๑ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงเท่านั้น ($r = -.๓๗๖$, $p < .๐๕$)

๗.๒๒ เมื่อวิเคราะห์แยกตามถิ่นที่อยู่

ในกลุ่มกรุงเทพมหานคร พบความสัมพันธ์ทางลบระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม กับวินัยทางสังคมท่านที่ ๑ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง ในกลุ่มรวม ($r = -.๑๕๕$, $p < .๐๕$) และกลุ่มหญิง ($r = -.๒๖๕$, $p < .๐๕$) นอกจากนี้ยังพบว่าการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมท่านที่ ๔ คือพฤติกรรมกลอยตามสังคม ($r = -.๑๔๔$, $p < .๐๕$) แต่ในกลุ่มชายไม่พบความสัมพันธ์ของการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมเลย

ในกลุ่มต่างจังหวัด พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมท่านที่ ๔ คือพฤติกรรมกลอยตามสังคม ทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มชายและกลุ่มหญิง ($r = -.๑๖๔$, $-.๑๔๔$ และ $-.๓๗๔$, $p < .๐๕$) นอกจากนี้ในกลุ่มรวมยังพบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม กับวินัยทางสังคมท่านที่ ๖ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ($r = -.๑๕๓$, $p < .๐๕$) วินัยทางสังคมท่านที่ ๗ คือ พฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ($r = -.๑๕๑$, $p < .๐๕$) และวินัยทางสังคมรวม ($r = -.๑๗๑$, $p < .๐๕$)

๗.๒๓ เมื่อวิเคราะห์แยกตามลำดับพี่ของการเกิด

ในกลุ่มลูกคนโต ความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม กับวินัยทางสังคมมีแนวโน้มเป็นลบ โดยเฉพาะกลุ่มลูกคนโตรวม พบความสัมพันธ์กับวินัยทางสังคมท่านที่ ๓ คือพฤติกรรมตามข้อเข่งสน ($r = -.๑๔๔$, $p < .๐๕$) และในกลุ่มลูกชายคนโต พบความสัมพันธ์ กับวินัยทางสังคมท่านที่ ๗ คือ พฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ($r = -.๒๖๕$, $p < .๐๕$) แต่ในกลุ่มลูกหญิงคนโต ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมเลย

กลุ่มลูกคนรอง ในกลุ่มรวมไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองเลย

นอกจากนี้ในกลุ่มชาย พบว่าการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมสัมพันธภาพทางลบ กับวินัยทางสังคมที่ ๖ คือ พฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎภายนอก และในกลุ่มหญิงพบความสัมพันธ์ทางลบระหว่างการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมที่ ๑ คือ พฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง กาสหสัมพันธ์ของทั้งสองกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๕ และ .๐๑ ตามลำดับ ($r = -.๒๐๓$ และ $-.๒๕๒$)

กลุ่มลูกคนเล็ก พบความสัมพันธ์ทางลบมากกว่ากลุ่มลูกคนโตและถูกครอบงำ โดยเฉพาะกลุ่มรอบ: พบความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมรวม ($r = -.๒๓๓$, $p < .๐๕$) และวินัยทางสังคมด้านอื่น ๆ อีก ๔ ด้าน ได้แก่

- วินัยทางสังคมที่ ๒ คือ พฤติกรรมตามมาตรฐานตน ($r = -.๑๕๗$, $p < .๐๕$)
- วินัยทางสังคมที่ ๔ คือ พฤติกรรมคล้อยตามสังคม ($r = -.๒๒๕$, $p < .๐๑$)
- วินัยทางสังคมที่ ๖ คือ พฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎ เกณฑ์ภายนอก

($r = -.๒๓๕$, $p < .๐๑$)

- วินัยทางสังคมที่ ๗ คือ พฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎ เกณฑ์ภายนอก

($r = -.๒๑๕$, $p < .๐๕$)

นอกจากนี้ในกลุ่มลูกชายคนเล็ก พบความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมด้านต่าง ๆ ทำนองเดียวกับกลุ่มรวม โดยเฉพาะ -

- วินัยทางสังคมที่ ๒ คือ พฤติกรรมตามมาตรฐานตน ($r = -.๓๑๕$, $p < .๐๕$)
- วินัยทางสังคมที่ ๖ คือ พฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎ เกณฑ์ภายนอก

($r = -.๔๔๒$, $p < .๐๑$)

แต่ในกลุ่มลูกหญิงคนเล็ก พบความสัมพันธ์ข้างออกไป ซึ่งได้แก่

- วินัยทางสังคมที่ ๓ คือ พฤติกรรมทางข้อเสียนั่น ($r = -.๒๗๒$, $p < .๐๕$)
- วินัยทางสังคมที่ ๗ คือ พฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎ เกณฑ์ภายนอก

($r = -.๒๗๐$, $p < .๐๕$)

๔. การอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุม เปรียบเทียบระหว่างเพศ

๔.๑ เมื่อวิเคราะห์แยกตามถิ่นที่อยู่

พบว่าการอบรมเลี้ยงดูถูกควบคุมมากกว่ากลุ่มชาย โดยเฉพาะในกลุ่มรวม และกลุ่มทางจังหวัด ($t = ๒.๕๔๓$ และ ๓.๐๕๕ , $p < .๐๑$) แต่ในกลุ่มกรุงเทพฯ ไม่พบความแตกต่าง

กังวลว่า นั่นคือในกรุงเทพฯ หญิงถูกควบคุมพอ ๆ กับชาย

๔.๒ วิเคราะห์แยกตามลำดับที่ของการเกิด

จากการเปรียบเทียบการยอมรับเลี้ยงลูกแบบควบคุมต่อชายและหญิง พบว่า หญิงถูกควบคุมมากกว่าชาย ในกลุ่มลูกคนโต และลูกคนรอง ($t = ๒.๑๕๓$ และ ๑.๘๐๒ , $p < .๐๕$) แต่ไม่พบความแตกต่างในกลุ่มลูกคนเล็ก

๕. การยอมรับเลี้ยงลูกแบบควบคุมเปรียบเทียบระหว่างถิ่นที่อยู่

ผลพบว่า กลุ่มในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดถูกควบคุม ในทางกันทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มชาย และกลุ่มหญิง

๑๐. การยอมรับเลี้ยงลูกแบบควบคุมเปรียบเทียบระหว่างลำดับที่ของการเกิด

ผลพบว่า ลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็ก ถูกควบคุมพอ ๆ กัน

๑๑. การยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักกับ และควบคุมกับความเป็นเนื้อเป็น

เนื่องจากการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักไม่สัมพันธ์กับการยอมรับเลี้ยงลูกแบบควบคุม ในทุกกลุ่มตัวอย่าง จึงนั้นผู้วิจัยจึงได้พิจารณาตรวจสอบทั้งสองพร้อมกัน เพื่อให้ทราบว่ามีผลต่อความเชื่อเพื่ออย่างไร การวิเคราะห์ความแตกต่างของความเชื่อเพื่อ จากกลุ่มตัวอย่าง ๔ กลุ่มต่อไปนี้ได้แก่

กลุ่ม ๑ ได้รับความรักน้อย - ถูกควบคุมน้อย

กลุ่ม ๒ ได้รับความรักน้อย - ถูกควบคุมมาก

กลุ่ม ๓ ได้รับความรักมาก - ถูกควบคุมน้อย

กลุ่ม ๔ ได้รับความรักมาก - ถูกควบคุมมาก

ปรากฏว่าทั้ง ๔ กลุ่ม มีความเชื่อเพื่อทุกประเภทต่างกัน ($F = ๓.๕๖๔$, ๕.๖๓๓ และ ๑๓.๕๔๒ , $p < .๐๑$) และเมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความเชื่อเพื่อแต่ละกลุ่มด้วยวิธี Newman Keul ปรากฏว่า

ความเชื่อเพื่อตอนต้น พบว่าในกลุ่มที่ ๑ มีความเชื่อเพื่อตอนต้น น้อยกว่า กลุ่มที่ ๒, ๓ และ ๔ ($q = ๔.๑๓๘๓$, ๑๔.๕๓๘๖ และ ๑๓.๒๓๔๔ , $p < .๐๑$) แต่ความเชื่อเพื่อ ของกลุ่ม ๒, ๓ และ ๔ ไม่ต่างกัน

ความเชื่อเพื่อศตพวงพวง พบว่า กลุ่มที่ ๑ มีความเชื่อเพื่อศตพวงพวงน้อยกว่า กลุ่มที่ ๓ และ ๔ ($q_3 = 12.8630$ และ 33.0782 , $p < .01$) แต่กลุ่มที่ ๑ และ ๒ รวมกัน กลุ่ม ๒, ๓ และ ๔ มีความเชื่อเพื่อศตพวงพวงไม่ต่างกัน

ความเชื่อเพื่อรวม พบเช่นเดียวกับความเชื่อเพื่อศตพวงพวง กลุ่มที่ ๑ มีความเชื่อเพื่อรวมน้อยกว่า กลุ่มที่ ๒, ๓ และ ๔ ($q = 32.3783$, 22.3310 และ 25.2322 , $p < .01$)

๑๒. การรวมเสียงลูกแบบให้ความรัก และควบคุมวินัยทางสังคม

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของจิตทางสังคมจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ ที่กล่าวในข้อ ๑๑. ไม่ต่างกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบแต่ละคู่ด้วยวิธี Multiple Range Test ปรากฏว่า คู่ที่ต่างกันมากที่สุด คือกลุ่มที่ ๓ (รักมาก ควบคุมน้อย) มีวินัยทางสังคมมากกว่ากลุ่มที่ ๒ (รักน้อย ควบคุมมาก) โดยเฉพาะ

- วินัยทางสังคมนรวม ($r_4 = 22.3081$, $p < .05$)
- วินัยทางสังคมด้านที่ ๑ คือ พฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง ($r_4 = 2.0634$, $p < .05$)
- วินัยทางสังคมด้านที่ ๒ คือ พฤติกรรมตามมาตรฐานตน ($r_4 = 2.6640$, $p < .05$)
- วินัยทางสังคมด้านที่ ๔ คือ พฤติกรรมคล้อยตามสังคม ($r_4 = 3.6943$, $p < .05$)
- วินัยทางสังคมด้านที่ ๖ คือ พฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อภายนอก ($r_4 = 4.6466$, $p < .01$)

แต่ไม่พบความแตกต่างของวินัยทางสังคมด้านอื่น ๆ

๑๓. ความเชื่อเกี่ยวกับการให้แรงเสริมของแมตต่อความเชื่อเพื่อของลูก

๑๓.๑ เมื่อวิเคราะห์ในกลุ่รวม

ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเพื่อทุกประเภทกับการให้แรงเสริมของแม่ ต่อความเชื่อเพื่อของลูกเป็นไปในทางบวกทั้งกลุ่มรวม ($r = .3312$, $.4244$ และ $.609$, $p < .01$) กลุ่มชาย ($r = .344$, $.459$ และ $.522$, $p < .01$) และกลุ่มหญิง ($r = .305$, $.334$ และ $.644$, $p < .01$)

๑๓.๒ เมื่อวิเคราะห์แยกตามถิ่นที่อยู่และเพศ ความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งสองเป็นไปในทางบวกเช่นกันในทุกกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ

ในกลุ่มกรุงเทพฯ ทั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มชาย ความสัมพันธ์ระหว่างความเอือเพื่อทุกประเภทกับการให้แรงเสริมของแม่ ($r = .๕๕๕, .๓๓๙$ และ $.๕๐๐$ และ $r = .๕๕๐, .๕๕๖$ และ $.๖๓๓, p < .๐๑$) แต่ในกลุ่มหญิงในกรุงเทพฯ พบความสัมพันธ์ระหว่างความเอือเพื่อทุกคนกับการให้แรงเสริมของแม่เท่าใด ($r = .๔๓๗, p < .๐๑$)

ในกลุ่มทางจังหวัด ความเอือเพื่อทุกประเภทสัมพันธ์ทางบวกกับการให้แรงเสริมของแม่ ในทุกกลุ่มตัวอย่าง ทั้งกลุ่มรวม ($r = .๓๑๖, .๕๖๙$ และ $.๕๒๘, p < .๐๑$) กลุ่มชาย ($r = .๓๒๕, .๔๘๓$ และ $.๕๕๘, p < .๐๑$) และกลุ่มหญิง ($r = .๒๔๓, .๔๐๒$ และ $.๕๓๘, p < .๐๑$)

๑๓.๓ เมื่อวิเคราะห์แยกตามลำดับพี่รองการเกิด

ผลปรากฏว่าความเอือเพื่อทุกประเภทสัมพันธ์ทางบวกกับการให้แรงเสริมของแม่ในทุกกลุ่มตัวอย่างทั้งในกลุ่มลูกคนโต ($r = .๓๐๑, .๔๗๓$ และ $.๕๕๐, p < .๐๑$) กลุ่มลูกคนรอง ($r = .๓๔๓, .๔๘๗$ และ $.๕๓๒, p < .๐๑$) และในกลุ่มลูกคนเล็ก ($r = .๓๗๐, .๒๒๕$ และ $.๔๗๑, p < .๐๑$) นอกจากนี้ในกลุ่มลูกหญิงคนเล็กที่พบความสัมพันธ์ระหว่างความเอือเพื่อทุกคนพ่วงกับการให้แรงเสริมของแม่

๑๔. ความเอือเพื่อต่อพ่วง และความเอือเพื่อต่อผู้อื่นกับการให้แรงเสริมของแม่

เพื่อเปรียบเทียบว่า แม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอือเพื่อชนิดใดมากกว่ากัน

๑๔.๑ การวิเคราะห์ในกลุ่มรวม ผลพบว่า แม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอือเพื่อต่อพ่วงมากกว่าความเอือเพื่อต่อผู้อื่น ในกลุ่มรวม ($t = ๒.๑๔๑๓, p < .๐๑$) และกลุ่มชาย ($t = ๒.๓๐๗, p < .๐๕$) แต่ไม่พบความแตกต่างในกลุ่มหญิง กลุ่มชาย ($t = ๒.๓๐๗, p < .๐๕$) แต่ไม่พบความแตกต่างในกลุ่มหญิง

๑๔.๒ การวิเคราะห์แยกตามถิ่นที่อยู่

ในกลุ่มทางจังหวัด พบทำนองเดียวกับกลุ่มรวม กล่าวคือ แม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอือเพื่อต่อพ่วงมากกว่าความเอือเพื่อต่อผู้อื่นในกลุ่มชายหญิง ($t = ๒.๘๘๘, p < .๐๑$)

และในกลุ่มชาย ($t = 2.247$, $p < .05$) แต่ในกลุ่มหญิงไม่พบความแตกต่าง

ในกลุ่มกรุงเทพฯ ผลตรงกันข้ามกับที่กล่าวมา เพราะแม่ให้แรงเสริมเรื่อง
ความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นมากกว่าความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องในกลุ่มหญิง ($t = -1.824$, $p < .05$)
แต่ในกลุ่มรวม และกลุ่มชายไม่พบความแตกต่างทั้งกล่าว

๑๔.๓ การวิเคราะห์แยกตามลำดับของการเกิด

ในกลุ่มลูกคนโตและลูกคนรอง พบว่า แม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อ
ต่อพวกพ้องมากกว่าความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น ($t = 1.827$ และ $t = 2.156$, $p < .05$) แต่
ในกลุ่มลูกคนเล็กโดยเฉพาะ กลุ่มหญิงลูกคนเล็ก ผลต่างออกไป เพราะพบว่าแม่ให้แรงเสริมเรื่อง
ความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นมากกว่าความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง ($t = -2.665$, $p < .01$) แต่ในกลุ่ม
อื่นไม่พบความแตกต่างทั้งกล่าวเลย

๑๕. ความเอื้อเฟื้อกับวินัยทางสังคม

๑๕.๑ เมื่อวิเคราะห์ในกลุ่มรวม ปรากฏว่า

ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความเอื้อเฟื้อและวินัยทางสังคม ทั้งในกลุ่มรวม
กลุ่มชาย และกลุ่มหญิง

๑๕.๒ เมื่อวิเคราะห์แยกตามถิ่นที่อยู่และเพศ

ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความ
เอื้อเฟื้อกับวินัยทางสังคม ในกลุ่มรวม และกลุ่มต่างจังหวัด นอกจากกลุ่มกรุงเทพฯ ชายพบว่า
ความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมนรวม ($r = -.249$, $p < .05$) และวินัย
ทางสังคมคนที่ ๓ ($r = -.664$, $p < .01$) นอกจากนี้ยังพบว่าความเอื้อเฟื้อรวมสัมพันธ์ทางลบ
กับวินัยทางสังคมคนที่ ๓ ด้วย ($r = -.690$, $p < .01$) แต่ในกลุ่มกรุงเทพฯ หญิง พบว่า
ความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยทางสังคมนรวม ($r = .274$, $p < .05$) ซึ่งตรงกันข้าม
กับกลุ่มชาย

แต่ในกลุ่มต่างจังหวัดและกลุ่มรวมไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความเอื้อเฟื้อและวินัยทางสังคม
เลย

๑๖. ความเอื้อเฟื้อเปรียบเทียบระหว่างเพศ

๑๖.๑ ในกลุ่มรวม ปรากฏว่าหญิงมีความเอื้อเฟื้อรวมและเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง

มากกว่าชาย ($t = 3.554$, $p < .001$ และ $t = 5.014$, $p < .001$) แต่ความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องไม่ต่างกัน

๑๖.๒ เมื่อวิเคราะห์แยกกันโดย เพศ

ในกรุงเทพฯ ทั้งชายและหญิงมีความเชื่อเพื่อทุกประเภทไม่ต่างกัน

ในทางจังหวัด หญิงมีความเชื่อเพื่อรวมและความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้อง

มากกว่าชาย ($t = 4.844$, $p < .001$ และ $t = 3.814$, $p < .001$)

๑๖.๓ เมื่อวิเคราะห์แยกตามลำดับของการเกิด เพศ

หญิงมีความเชื่อเพื่อรวมและเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องมากกว่าชายทั้งในกลุ่มลูกคนโต

($t = 2.804$ และ $t = 2.869$, $p < .01$) และกลุ่มลูกคนรอง ($t = 2.204$, $p < .05$ และ $t = 3.133$, $p < .01$) แต่หญิงและชายในสองกลุ่มนี้ความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่นไม่ต่างกัน

ในกลุ่มลูกคนเล็ก หญิงมีความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องมากกว่าชาย ($t = 3.031$, $p < .01$) แต่สำหรับความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่นและความเชื่อเพื่อรวมไม่ต่างกัน

๑๗. ความเชื่อเพื่อเปรียบเทียบระหว่างถิ่นที่อยู่

ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเชื่อเพื่อของกลุ่มในกรุงเทพฯ และทางจังหวัด

ในกลุ่มรวม พบว่ากลุ่มในกรุงเทพฯ มีความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องน้อยกว่ากลุ่มในทางจังหวัด ($t = 3.744$, $p < .001$) แต่ความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่นและความเชื่อเพื่อรวมของกลุ่มในกรุงเทพฯ และทางจังหวัดไม่ต่างกัน

ในกลุ่มชาย กลุ่มในกรุงเทพฯ และทางจังหวัด มีความเชื่อเพื่อทุกประเภทไม่ต่างกัน

ในกลุ่มหญิง กลุ่มหญิงในกรุงเทพฯ มีความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องน้อยกว่ากลุ่มหญิงในทางจังหวัด ($t = -3.830$, $p < .001$) แต่มีความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่นและความเชื่อเพื่อรวมไม่ต่างกัน เช่นเดียวกับกลุ่มรวม

๑๘. ความเชื่อเพื่อเปรียบเทียบระหว่างลำดับของการเกิด

ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่ากลุ่มที่เป็นลูกคนโต ลูกคนรองและลูกคนเล็ก มีความเชื่อเพื่อทุกประเภทไม่ต่างกัน

๑๘. วินัยทางสังคมเปรียบเทียบระหว่างเพศ

- ๑๘.๑ เมื่อวิเคราะห์ใน مجموع พบว่า หญิงมีวินัยทางสังคมนอกกว่าชาย ($t = ๑.๖๕๖, p < .๐๕$) นอกจากนี้ยังมีวินัยทางสังคมกันอื่น ต่างกันอีกได้แก่
- วินัยทางสังคมด้านที่ ๑ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง ($t = ๑.๔๘๒, p < .๐๕$)
 - วินัยทางสังคมด้านที่ ๔ คือพฤติกรรมกลองตามสังคม ($t = ๒.๐๓๑, p < .๐๕$)
 - วินัยทางสังคมด้านที่ ๕ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคม ($t = ๑.๖๕๓, p < .๐๕$)
 - วินัยทางสังคมด้านที่ ๖ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ($t = ๒.๑๐๖, p < .๐๕$)
 - วินัยทางสังคมด้านที่ ๗ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ($t = ๒.๕๕๕, p < .๐๕$)

๑๘.๒ เมื่อวิเคราะห์แยกตามถิ่นที่อยู่

กลุ่มทางจังหวัด พบว่ากลุ่มหญิงมีวินัยทางสังคมนอกทางจากกลุ่มชาย แต่วินัยทางสังคมด้านที่ ๑ ($t = ๑.๖๖๖, p < .๐๕$) ด้านที่ ๔ ($t = ๑.๗๑๑, p < .๐๕$) และวินัยทางสังคมด้านที่ ๗ ($t = ๒.๒๕๒, p < .๐๕$) มากกว่าชาย

กลุ่มกรุงเทพฯ ไม่พบความแตกต่างของวินัยทางสังคมเลยในกลุ่มชาย และกลุ่มหญิง

๑๘.๓ เมื่อวิเคราะห์แยกตามลำดับที่ของการเกิด ส่วนใหญ่แล้วหญิงมีวินัยทางสังคมนอกทางจากชาย นอกจากนี้กลุ่มหญิงคนเดียวมีวินัยทางสังคมด้านที่ ๗ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอก มากกว่าชาย ($t = ๑.๕๙๘, p < .๐๕$) และกลุ่มหญิงคนรองมีวินัยทางสังคมด้านที่ ๔ มากกว่าชาย ($t = ๑.๔๔๑, p < .๐๕$)

๑๙. วินัยทางสังคมเปรียบเทียบระหว่างถิ่นที่อยู่

เมื่อวิเคราะห์ความแตกต่างใน مجموع กลุ่มชายและกลุ่มหญิง กลุ่มกรุงเทพฯ และกลุ่มทางจังหวัด มีวินัยทางสังคมทุกด้านไม่ต่างกัน

๒๐. วินัยทางสังคมเปรียบเทียบระหว่างลำดับที่ของการเกิด

ผลจากการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยปรากฏว่ากลุ่มที่เป็นลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็กมีวินัยทางสังคมนอกต่างกัน

อภิปรายผล

การอภิปรายผลต่อไปนี้ อภิปรายตามลำดับสมมุติฐาน และผลการวิเคราะห์ในตอนที่

๑. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักกับความเอื้อเฟื้อ

๑.๑. เปรียบเทียบความเอื้อเฟื้อของ เด็กที่ได้รับการรักต่างกัน

จากสมมุติฐานที่ว่า "เด็กที่ได้รับการรักมากมีความเอื้อเฟื้อมากกว่า เด็กที่ได้รับการรักน้อย" หรือ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับความเอื้อเฟื้อ ผลการวิจัยครั้งนี้ตรงกับสมมุติฐานทุกประการ คือพบว่า เด็กที่ได้รับการรักมากมีความเอื้อเฟื้อมากกว่า เด็กที่ได้รับการรักน้อย ($p < .000$) รวมทั้งความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น ($p < .000$) และความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง ($p < .000$) ด้วย ผลการวิจัยนี้หมายความว่า ยิ่งเด็กได้รับการรักจากแม่ มากเพียงไร ก็จะทำให้เด็กมีความเอื้อเฟื้อแก่ผู้อื่นใกล้ชิด และกันอันมากขึ้นเพียงนั้น ผลที่พบนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฮอฟแมน (Hoffman, 1970 : 264) ที่พบว่า การได้รับความรัก จะทำให้เด็กมีความเอื้อเฟื้อสูง ซึ่งทำให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านศีลธรรมสูงด้วย

๑.๒ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักกับความเอื้อเฟื้อ

ปรากฏว่า ความเอื้อเฟื้อรวมสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักในทุกกลุ่มตัวอย่าง ทั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อยตามเพศ ดินที่อยู่ และลำดับที่ของการเกิด ยกเว้นในกลุ่มลูกหญิงคนเล็ก ที่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง

เมื่อพิจารณาจากความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น พบความสัมพันธ์ในทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักในทุกกลุ่มตัวอย่าง เช่นเดียวกัน คือทั้งในกลุ่มรวม ($p < .00$) และกลุ่มย่อยตามเพศ ดินที่อยู่ และลำดับที่ของการเกิด ยกเว้นในกลุ่มหญิงกรุงเทพฯ และกลุ่มลูกคนเล็ก ที่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง

สำหรับความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง พบว่า ความสัมพันธ์ในทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักในทุกกลุ่มตัวอย่าง เช่นกัน ทั้งในกลุ่มรวม ($p < .00$) และกลุ่มย่อยที่แยกตาม เพศ ดินที่อยู่ และลำดับที่ของการเกิด ยกเว้นกลุ่มหญิงกรุงเทพฯ หญิงต่างจังหวัด ที่ค่าความสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีแนวโน้มว่าจะสัมพันธ์กันทางบวก

ผลที่ได้ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพราะการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวก กับความเอื้อเฟื้อร่วม เอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น และเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง มีบางกลุ่มเท่านั้นที่ค่าความสัมพันธ์ ไม่มีัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็มีแนวโน้มว่าสัมพันธ์ในทางบวก ยกเว้นในกลุ่มลูกหญิงคนเดียวเท่านั้นที่พบ ความสัมพันธ์ต่างจากกลุ่มอื่น นั่นคือพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางลบกับความ เอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง ($p < .05$)

ผลความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องใน กลุ่มลูกหญิงคนเดียว ก็จะพบความสัมพันธ์แท้จริง เพราะสอดคล้องกับผลการทดสอบแบบทดสอบอื่น ๆ ของเด็กในกลุ่มนี้ กล่าวคือ เฉพาะในกลุ่มลูกหญิงคนเดียวปรากฏว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรม เลี้ยงดูแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องมีแนวโน้มไปในทางลบ ในขณะที่การอบรมเลี้ยงดูทั้ง สองแบบในกลุ่มสัมพันธ์กันในทางบวก ($p < .05$) เมื่อในกลุ่มอื่นไม่พบความสัมพันธ์ในทางลบกับ ความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องด้วย อีกประการหนึ่งพบว่าแม่ให้แรงเสริมในการเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นมากกว่า เอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องในกลุ่มลูกหญิงคนเดียว ซึ่งไม่ปรากฏในกลุ่มอื่น ๆ

สำหรับลูกหญิงคนเดียว พบว่า การให้ความรักของแม่สัมพันธ์ทางลบกับความเอื้อเฟื้อ ต่อพวกพ้อง ซึ่งต่างจากกลุ่มอื่นที่อธิบายได้จากเหตุผลต่อไปนี้คือ ถ้าพิจารณาจากการให้แรงเสริม ของแม่พบว่า แม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นมากกว่าความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง ($p < .00$) ในขณะที่กลุ่มอื่นแม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องมากกว่าความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น และ นอกจากนี้ยังพบว่าการให้แรงเสริมของแม่มีแนวโน้มว่าสัมพันธ์ทางลบกับความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง เหตุผลที่กล่าวมาอาจจะไม่สามารถอธิบายได้โดยตรง แต่ถ้าจะพิจารณาจากความสัมพันธ์ของการ อบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง พบว่าความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องของกลุ่มนี้แนวโน้ม สัมพันธ์ทางลบกับการควบคุมของแม่ แต่การควบคุมของแม่สัมพันธ์ทางบวกกับการให้ความรัก ของแม่ในกลุ่มนี้เพียงกลุ่มเดียว ($p < .05$) ในขณะที่กลุ่มอื่นพบว่าไม่สัมพันธ์กันเอง จึงน่าจะเป็น เหตุผลที่อธิบายได้ว่า ทำไมความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องจึงสัมพันธ์ทางลบกับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ ความรักของแม่ เหตุผลอีกอย่างหนึ่งอาจจะเนื่องมาจากสภาพของครอบครัวในสังคมไทยส่วนใหญ่ พ่อแม่รักจะฝึกให้ลูกขึ้นกับพ่อแม่ น้องขึ้นอยู่กับพี่ ๆ ดังนั้นลูกคนเดียวจึงมักจะขึ้นอยู่กับพี่ ๆ มากกว่า และเป็นฝ่ายได้รับความช่วยเหลือเป็นส่วนใหญ่ โอกาสที่จะได้แสดงความรักเอื้อเฟื้อต่อกลุ่มจึงมีน้อย

กว่าลูกคนอื่น และในเวลาเดียวกันลูกคนเล็กก็มีโอกาสที่จะเรียนรู้และรับเอาค่านิยมของพ่อแม่เพื่อ
 ต่อเนื่องเข้ามาไว้เป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพได้มาก เพราะลูกคนเล็กมีโอกาสดูแลและรับการให้ และ
 การรับความช่วยเหลือจากเด็กอื่นได้มากกว่าลูกคนอื่นโต และลูกคนรอง

อย่างไรก็ตามผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก
 สัมพันธ์ทางบวกกับความเฉลียวฉลาด เพื่อต่อพวกพ้อง และเพื่อให้อ่อนในกลุ่ตัวอย่าง
 ยกเว้นกลุ่มลูกหญิงคนเล็กเท่านั้นพบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางลบกับความ
 เฉลียวฉลาดต่อพวกพ้อง นอกจากนี้ความสัมพันธ์ก็ไปในทางบวกเช่นเดียวกับกลุ่มอื่น

๖. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคม

๖.๑ เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคม

จากสมมติฐานที่ว่า "เด็กที่ได้รับความรักมากจะมีความเฉลียวฉลาดมากกว่า
 เด็กที่ได้รับความรักน้อย"

ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐาน นั่นคือพบว่า เด็กที่ได้รับความรักมากมีวินัย
 ทางสังคมมากกว่าเด็กที่ได้รับความรักน้อย ($p < .00$) ถ้าพิจารณาถึงวินัยทางสังคมด้านต่าง ๆ
 ก็ปรากฏว่าส่วนใหญ่แล้วเด็กที่ได้รับความรักมากจะมีวินัยทางสังคมด้านต่าง ๆ มากกว่าเด็กที่
 ได้รับความรักน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ

วินัยทางสังคมด้านที่ ๑	คือพฤติกรรมที่ปฏิบัติจริง ($p < .05$)
วินัยทางสังคมด้านที่ ๔	คือพฤติกรรมที่คล้อยตามสังคม ($p < .05$)
วินัยทางสังคมด้านที่ ๕	คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคม ($p < .00$)
วินัยทางสังคมด้านที่ ๖	คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ($p < .05$)

สำหรับวินัยทางสังคมด้านอื่น ๆ ค่า t ไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็มีแนวโน้มว่าส่วนใหญ่แล้ว
 เด็กที่ได้รับความรักมากมีวินัยทางสังคมมากกว่า แสดงให้เห็นว่าสำหรับเด็กไทย การให้ความรัก
 ของแม่จำเป็นในการฝึกวินัยทางสังคมให้แก่เด็ก ซึ่งฉะนั้นเป็นไปตามแนวคิดทางจิตวิทยาที่ว่า "การ
 ฝึกวินัยที่ไถ่และทำให้เด็กมีการควบคุมจากภายในอย่างแท้จริงจะต้องใช้การฝึกวินัยโดยอาศัยความ
 รัก จะทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านความรู้สึกผิดชอบสูง (Secord and Backman, 1964 : 557 -

๒.๒ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคม

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ด้านใหญ่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักไม่สัมพันธ์กับวินัยทางสังคมในทุกกลุ่มตัวอย่าง ยกเว้นในกลุ่มลูกคนเล็ก ($p < .05$) และกลุ่มลูกชายคนเล็ก ($p < .05$) เท่านั้น ที่การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์กับวินัยทางสังคม ผลที่พบนี้แม้ว่ากลุ่มอื่นการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักจะไม่สัมพันธ์กับวินัยทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็มีแนวโน้มว่าสัมพันธ์กันในทางบวก ดังนั้นผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคม ก็สนับสนุนผลการวิจัยที่พบว่า เด็กที่ได้รับความรักมากมีวินัยทางสังคมมากกว่า ดังกล่าวมาแล้ว

สาเหตุที่การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก กับวินัยทางสังคมไม่สัมพันธ์กัน แม้มาจากผลการเปรียบเทียบจะพบว่าการควบคุมมีวินัยทางสังคมมาก เป็นเพราะว่าการเปรียบเทียบนั้นเป็นการคิดที่เทียบว่าการหาความสัมพันธ์ เป็นการเปรียบเทียบคะแนนระหว่างสองจุดเท่านั้น แต่การหาความสัมพันธ์เป็นการเปรียบเทียบคะแนนทุกจุด แต่อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งสอง เพื่อดูโดยส่วนรวมนั้นแนวโน้มว่าสัมพันธ์กันในทางบวก

๓. การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักเปรียบเทียบระหว่างเพศ

จากสมมติฐานที่ว่า "หญิงได้รับความรักมากกว่าชาย" ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า หญิงได้รับความรักมากกว่าชาย ในทุกกลุ่มตัวอย่าง ทั้งในกลุ่มรวม ($p < .00$) กลุ่มกรุงเทพ ฯ ($p < .05$) และกลุ่มทางจังหวัด ($p < .00$) เมื่อวิเคราะห์แยกตามลำดับที่ของการเกิดพบว่า หญิงได้รับความรักมากกว่าชาย ทั้งในกลุ่มลูกคนโต และลูกคนรอง ($p < .00$ และ $p < .05$) ยกเว้นในกลุ่มลูกหญิงคนเล็กได้รับความรักพอๆกับชาย

ผลการวิจัยนี้เป็นไปตาม สมมติฐาน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของทองหล่อ วิภาวีน (๒๕๑๖) ที่พบว่า หญิงได้รับความอบอุ่นมากกว่าชาย ถึงแม้ว่าผลการวิจัยของทองหล่อ วิภาวีน จะศึกษากับเด็กวัยรุ่นตอนต้น (ป. ๗) ก็ตาม แต่ก็แสดงให้เห็นว่าแม่ได้ความรัก ความอบอุ่น แก่หญิงมากกว่าชายในกลุ่มวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลาย

๔. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักเปรียบเทียบระหว่างเด็กที่อยู่

จากสมมุติฐานที่ว่า "เด็กในกรุงเทพฯ ได้รับความรักมากกว่าเด็กต่างจังหวัด" ผลการวิจัยพบว่า "เด็กในกรุงเทพฯ และเด็กต่างจังหวัดได้รับความรักไม่ต่างกัน" ผลนี้ทำให้ทราบความจริงว่า ตัวแปรตามอื่นที่อยู่ไม่มีผลต่อการให้ความรักของแม่ ถึงแม้ว่าแม่ในกรุงเทพฯ มีโอกาสได้รับการศึกษาสูงกว่าแม่ต่างจังหวัด แสดงว่าอิทธิพลของการศึกษาไม่ได้ทำให้แม่ในกรุงเทพฯ มีวิธีการเลี้ยงดูแตกต่างจากแม่ในต่างจังหวัด เหตุผลที่สนับสนุนได้อีกก็คือ แม่ของเด็กในกลุ่มตัวอย่างอยู่ในวัยกลางคนแล้ว เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่น (๑๕-๑๗ ปี) ดังนั้นวิธีการอบรมเลี้ยงดูในวัยที่กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กอยู่ทั้งแม่ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดจึงไม่แตกต่างกัน การศึกษากับกลุ่มตัวอย่างในวัยเด็ก ผู้วิจัยเชื่อว่าหาพบความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักระหว่างแม่ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดแน่นอน

๕. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักเปรียบเทียบระหว่างลำดับที่ของการเกิด

จากสมมุติฐานที่ว่า "ลูกคนเล็กได้รับความรักมากกว่าลูกคนโต และลูกคนรอง" ผลการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏว่า ทั้งลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็กได้รับความรักไม่ต่างกัน ผลการวิจัยนี้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน แต่ก็แสดงให้เห็นว่าในสังคมไทย แม่ให้ความรักแก่ลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็กไม่ต่างกัน นั่นคือลำดับที่ของการเกิดไม่มีผลต่อการให้ความรักของพ่อแม่ เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องมาจากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยไม่ได้แยกลูกคนโตออกมาจากลูกคนโต ซึ่งปกติแล้วลูกคนโตกับลูกคนโตมีลักษณะบุคลิกภาพต่างกัน

๖. การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมกับความรัก

จากสมมุติฐานที่ว่า "เด็กที่ถูกควบคุมบ่อยจะมีความเอาใจเขามาใจฉันมากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมมาก"

จากการเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมกับความรัก ผลพบว่า เด็กที่ถูกควบคุมมากมีความเอาใจเขามาใจฉัน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และเอาใจต่อพวกพ้องมากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมน้อย ($p < .00$) ผลนี้ตรงกับสมมุติฐาน แต่ก็แสดงให้เห็นว่าในสังคมไทยการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่จะเป็นการควบคุม แต่ก็ควบคุมเพื่อให้เด็กมีความเอาใจเขามาใจฉัน ช่วยเหลือพ้อง ปลอดภัยแน่นอน

เพราะจากนิยามเกี่ยวกับการควบคุมของแม่ การควบคุมมิใช่การลงโทษรุนแรงด้วยการ เขียนตี แต่เป็นการใจคำพูดตักเตือนให้ลูกรู้สึกตัวเมื่อกระทำความผิด หรือทำให้ลูกเกิดความระอวยด้วยการ เปรียบเทียบกับลูกคนอื่น และสวาทิพญะจะให้ทำตามคำสั่งสอนหรือความต้องการของแม่ ซึ่งแม้ ทุกคนที่พยายามที่จะใช้หลักปฏิบัติปฏิบัติในสิ่งที่ดีงาม และเพื่อให้ได้เหตุผลที่ชัดเจนขึ้นว่า ทำไม การควบคุมมากจึงทำให้เด็กมีความเชื่อใจมาก ผู้วิจัยจะได้อภิปรายเพิ่มเติมเมื่อได้เสนอลักษณะ ของความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมกับความเชื่อใจ และเมื่อหากความสัมพันธ์ระหว่างการอบรม เลี้ยงดูแบบควบคุมกับความเชื่อใจก็พบว่า ส่วนใหญ่แล้วจะสัมพันธ์กับความเชื่อใจเพื่อต่อพวกพ้อง มากกว่าเชื่อใจต่อผู้อื่น โดยเฉพาะในกลุ่มชายต่างจังหวัด และกลุ่มชายทั้งหมด ($p < .00$) แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมกับความเชื่อใจเพื่อนไม่พบมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็ยังเป็นไปในทาง บวกด้วย จึงมีผลทำให้การควบคุมสัมพันธ์กับความเชื่อใจรวมในกลุ่มรวม ($p < .00$) กลุ่ม กรุงเทพมหานคร ($p < .00$) และกลุ่มต่างจังหวัด ($p < .00$) ผลที่ได้ขึ้นเป็นการสนับสนุนเหตุผล ที่ว่า การควบคุมมีผลทำให้เด็กมีความเชื่อใจต่อที่กล่าวมาแล้วในคอนต้น นอกจากนี้จากผลการวิจัย ของ ประพนธ์ เล็กสวาสดี (๒๕๑๗) พบว่า การควบคุมของแม่สัมพันธ์ทางบวกอย่างสูงกับการ พึ่งพาของลูก ผลที่พบนี้แสดงให้เห็นว่า ถ้าแม่ควบคุมมากก็ทำให้ลูกมีลักษณะพึ่งพาผู้อื่นสูง ซึ่ง แม่จะต้องให้คำแนะนำ ดูแลอยู่ตลอดเวลา หรืออาจพูดได้ว่าแม่ก็จะให้ความช่วยเหลือแก่ลูกมากด้วย เพราะผู้ที่มีลักษณะพึ่งพาสูงนั้นจะได้รับความช่วยเหลือมากกว่าผู้ที่มีลักษณะการพึ่งพาต่ำ (Kerbs, 1970 : 284 - 5) เมื่อแม่ให้ความช่วยเหลือแก่ลูกมาก ลูกก็มีโอกาสที่จะได้เรียนแบบพฤติกรรม ความเชื่อใจจากแม่ นี่เป็นแบบอย่างใกล้ชิด และในการที่เด็กเรียนแบบใกล้ชิดก็จะต้องอาศัยการ ได้รับความรักควบคู่ไปกับการควบคุม เพราะเด็กที่ได้รับความรักจะรับเอาค่านิยมและการกระทำ ของแม่เข้ามาไว้เป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพไ้มากและง่ายกว่า เด็กที่ขาดความรักจากพ่อแม่ (Mclewska, and Muszynski, 1970 : 154) และในการวิจัยครั้งนี้พบแนวโน้มว่า การ ควบคุมสัมพันธ์ทางบวกกับการให้ความรัก แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ การควบคุมจึงสัมพันธ์กับความ เชื่อใจด้วย เพราะการให้ความรักของแม่สัมพันธ์อย่างสูงกับความเชื่อใจต่อทุกคน แต่เป็นที่น่า สังเกตว่าการควบคุมส่วนใหญ่สัมพันธ์กับความเชื่อใจต่อพวกพ้อง ซึ่งเป็นความเชื่อใจเพื่อต้องการ ผลตอบแทน เป็นความเชื่อใจที่ยังไม่เป็นตัวแทนหนึ่งของบุคลิกภาพของเด็กอย่างแท้จริง เพราะ เป็นผลมาจากการควบคุมเพียงอย่างเดียว

ดังนั้นการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบการควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับความรู้สึกเอาใจใส่ต่อพวกพ้อง และ
เอาใจรวม

๗. การอบรมเลี้ยงดูรูปแบบการควบคุมกับวินัยทางสังคม

จากสมมติฐานที่ ๗ "เด็กที่ถูกควบคุมน้อยมีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมมาก"

๗.๑ การเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบการควบคุมกับวินัยทางสังคม พบว่า เด็กที่ถูกควบคุมน้อยมีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมมาก ผลนี้เป็นจริงในการวิเคราะห์ทาง
สังคมทุกด้าน ตั้งแต่วินัยทางสังคมรวม ($p < .00๑$) และวินัยทางสังคมด้านอื่น ๆ ผลที่ได้
เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงให้เห็นว่า ถ้าเปิดโอกาสการควบคุมมากเกินไป เด็กก็จะวินัยทางสังคม
น้อยเพียงนั้น ผลที่พบนี้สนับสนุนเหตุผลที่ว่า การควบคุมไม่สามารถทำให้บุคคลรับเอาค่านิยมและ
กฎเกณฑ์ของสังคมเข้าไว้เป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพได้ แต่จะทำให้บุคคลต่อต้านหรือแสดงพฤติกรรม
ที่ตรงข้ามกับกฎเกณฑ์ของสังคมซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของมัสเสน (Mussea, 1970 : 335 -
341) ที่พบว่า การควบคุมหรือการลงโทษเป็นการยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเท่านั้นไม่ช่วยให้
เด็กรับเอาค่านิยมและกฎเกณฑ์ของสังคมเข้าไว้เป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพอย่างแท้จริง

๗.๒ การหาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบการควบคุมกับวินัยทางสังคม

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การอบรมเลี้ยงดูรูปแบบการควบคุมสัมพันธ์
ทางลบกับวินัยทางสังคมรวม ในกลุ่มชายรวม ($p < .๐๕$) และชายต่างจังหวัด ($p < .๐๕$)
($N = ๑๕๐$) สำหรับวินัยทางสังคมด้านอื่นก็พบความสัมพันธ์ในทางลบเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะวินัย
ทางสังคมด้านที่ ๑ ในกลุ่มชายหญิงกรุงเทพ ฯ ($p < .๐๕$) กลุ่มหญิงกรุงเทพ ฯ ($p < .๐๕$)
และกลุ่มหญิงทั้งในกรุงเทพ ฯ และต่างจังหวัด ($p < .๐๕$) วินัยทางสังคมด้านที่ ๔ ในกลุ่ม
ต่างจังหวัด ทั้งในกลุ่มรวม ($p < .๐๕$) กลุ่มชาย ($p < .๐๕$) และกลุ่มหญิง ($p < .๐๕$)
รวมทั้งกลุ่มชายทั้งในกรุงเทพ ฯ และต่างจังหวัดด้วย ($p < .๐๕$) วินัยทางสังคมด้านที่ ๖ ใน
กลุ่มกรุงเทพ ฯ ($p < .๐๕$) กลุ่มชายรวม ($p < .๐๕$) และกลุ่มชายต่างจังหวัด ($p < .๐๕$)
จะเห็นว่าการควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมรวม วินัยทางสังคมด้านที่ ๑ คือพฤติกรรมที่จะ
ปฏิบัติจริง วินัยทางสังคมด้านที่ ๔ คือพฤติกรรมคล้อยตามสังคม และวินัยทางสังคมด้านที่ ๕ คือ
พฤติกรรมที่ปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอกในกลุ่มชายเท่านั้น แต่ในกลุ่มหญิงไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าว

ผลที่พบเช่นนี้อาจจะเนื่องมาจากผู้ชายมีความก้าวร้าวมากกว่าผู้หญิง เมื่อถูกควบคุมมากก็ยังมีปฏิกิริยาต่อต้านมากกว่าผู้หญิง และผู้หญิงก็จะประหลาดใจกับกติกากฎเกณฑ์ของสังคมมากกว่าชาย (Onos, 1954 : 771 - 832) และจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า เด็กหญิงมีวินัยทางสังคม รวม วินัยทางสังคม คำนที่ ๔ และค่านที่ ๖ มากกว่าเด็กชาย

แต่อย่างไรก็ตามการควบคุมของแม่สัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมของเด็กทั้งชายและหญิง เหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นเป็นการอธิบายว่า ทำไมการสหสัมพันธ์จึงมีนัยสำคัญทางสถิติเฉพาะในกลุ่มชาย ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐาน เพราะเด็กที่ถูกควบคุมน้อยมีวินัยทางสังคม มากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมมาก

๔. การอบรมเลี้ยงดูรูปแบบควบคุมเปรียบเทียบระหว่างเพศ

จากสมมติฐานที่ว่า "หญิงถูกควบคุมมากกว่าชาย" ผลการวิจัยพบว่า หญิงถูกควบคุมมากกว่าชายในกลุ่มรวม ($p < .00$) กลุ่มต่างจังหวัด ($p < .00$) กลุ่มลูกคนโต ($p < .00$) และลูกคนรอง ($p < .05$) ยกเว้นกลุ่มกรุงเทพ ฯ และกลุ่มลูกคนเล็ก ซึ่งหญิงถูกควบคุมไม่ต่างจากชาย จะเห็นว่าผลส่วนใหญ่เป็นไปตามสมมติฐาน ยกเว้นในกรุงเทพ ฯ ที่โตกลางแล้ว (หญิงถูกควบคุมไม่ต่างจากชาย) ที่เป็นเช่นนี้ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะเนื่องมาจากอิทธิพลของวัฒนธรรม เพราะในกรุงเทพ ฯ ได้รับความนิยมาจากตะวันตกในเรื่องที่ผู้หญิงมีอิสระเสรีมากขึ้น ในพ่อแม่จึงไม่ควบคุมมาก ขณะที่ในต่างจังหวัดพ่อแม่ยังเห็นว่าควรควบคุมเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย นอกจากนี้ จากผลการวิจัยของ มาลา วิรุฬหานนท์ (๒๕๐๕) พบว่าแม่ในกรุงเทพ ฯ ฝึกให้ลูกผู้หญิงพึ่งตนเองมากกว่าลูกผู้ชาย ทำให้พวกเธอแม่ในกรุงเทพ ฯ ต้องการให้ลูกผู้หญิงพึ่งตนเองมากกว่าลูกผู้ชาย เมื่อต้องการพึ่งตนเองมาก การควบคุมก็อาจจะน้อยลงจนไม่ต่างจากลูกผู้ชาย สำหรับในกลุ่มหญิงคนเล็กและชายถูกควบคุมไม่ต่างกัน ถ้าพิจารณาว่าการเปรียบเทียบการให้ความรักของชายและหญิง พบว่าในกลุ่มลูกคนเล็กนี้ชายกับหญิงได้รับความรักไม่ต่างกัน และจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า การให้ความรักและการควบคุมของกลุ่มลูกหญิงคนเล็กสัมพันธ์กันทางบวก ($p < .05$) และในกลุ่มลูกคนเล็ก คาสหสัมพันธ์มีแนวโน้มในทางบวกเช่นกัน ผลที่ได้นี้ช่วยอธิบายได้ว่า ทำไมในกลุ่มลูกหญิงคนเล็กถูกควบคุมไม่ต่างกว่าชาย

๙. การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมเปรียบเทียบกับระหว่างถิ่นที่อยู่

จากสมมุติฐานที่ว่า "เด็กในต่างจังหวัดถูกควบคุมมากกว่าเด็กในกรุงเทพฯ" ผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า เด็กในต่างจังหวัดและในกรุงเทพฯ ถูกควบคุมพอ ๆ กัน แต่กับแนวโน้มว่าเด็กในต่างจังหวัดจะถูกควบคุมมากกว่าเด็กในกรุงเทพฯ ผลที่ได้ครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน แต่ก็ช่วยให้ทราบความจริงว่า ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดแม่ควบคุมลูกไปทางกัน และสอดคล้องคล่องกับผลการวิเคราะห์ที่ในตอนต่อที่พบว่า แม่ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดให้รางวัลแก่ลูกไม่แตกต่างกัน และอาจกล่าวได้ว่าผลที่ได้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ มาลา วิรพานนท์ (๒๕๐๕) ที่พบว่าแม่ในกรุงเทพฯ และแม่ในต่างจังหวัดยังการพินิจตนเองของลูกไม่แตกต่างกัน

๑๐. การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมเปรียบเทียบกับระหว่างลำดับที่ของการเกิด

จากสมมุติฐานที่ว่า "ลูกคนโต ถูกควบคุมมากกว่าลูกคนรอง และลูกคนเล็ก" แต่จากผลการวิจัยพบว่า ลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็กถูกควบคุมพอ ๆ กัน จึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ผลนี้แสดงให้เห็นว่าลำดับที่ของการเกิดไม่ส่งผลต่อการอบรมเลี้ยงดู ผลที่พบนี้อาจเป็นเพราะก่านิยมของสังคมไทยที่พ่อแม่จะควบคุมให้ลูกเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพ่อแม่ ทุกคนไม่ว่าจะเป็นลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็ก ผลการวิจัยที่พบครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ มาลา วิรพานนท์ (๒๕๐๖) ที่พบว่า แม่ยังการพินิจตนเองของลูกคนโต ลูกคนรองไม่ต่างกัน จึงหมายความว่าพ่อแม่จะให้ลูกทุกคนฟังพ่อแม่หรือทำตามดีพ่อแม่ต้องการพอ ๆ กัน

๑๑. การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักและควบคุมกับความเอื้อเฟื้อ

จากสมมุติฐานที่ว่า "เด็กที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมน้อยมีความเอื้อเฟื้อมากกว่ากลุ่มอื่นอีก ๓ กลุ่ม" กลุ่มที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมมาก ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมมาก และได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมน้อย

ผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มที่ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมน้อย มีความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น น้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ อีก ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับความรักมากถูกควบคุมมาก กลุ่มที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมน้อย และกลุ่มที่ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมมาก ($p < .00$) โดยที่กลุ่มที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมมาก มีแนวโน้มว่าจะมีความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น และเอื้อเฟื้อรวม

มากที่สุด แต่ความแตกต่างของทั้ง ๓ กลุ่มหลังนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับความเอื้อเพื่อต่อพวกพ้อง พบว่า กลุ่มที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมมาก กลุ่มที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมน้อย มีความเอื้อต่อพวกพ้องมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมมาก และได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมน้อย

จะเห็นว่าผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องจากกลุ่มที่ได้รับความรักมาก ควบคุมน้อย ไม่ใช่กลุ่มที่มีความเอื้อต่อผู้อื่น และความเอื้อต่อผู้อื่นรวมมากที่สุด แต่มีความเอื้อต่อผู้อื่น และความเอื้อต่อผู้อื่น หอ ๆ กับอีกสองกลุ่ม คือกลุ่มที่ได้รับความรักมาก ควบคุมมาก และได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมมาก เหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจากผลการวิจัยตอนที่พบว่า เด็กที่ได้รับความรักมากจะมีความเอื้อต่อผู้อื่น และเด็กที่ถูกควบคุมมากมีความเอื้อต่อผู้อื่นมากด้วย จึงทำให้ทั้งสามกลุ่มที่กล่าวมาแล้วมีความเอื้อต่อผู้อื่นมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรักน้อย และถูกควบคุมน้อย ($p < .00$) ผลที่ได้นี้แสดงให้เห็นว่าถ้าพิจารณาตัวแปรทั้งสองรวมกัน ทั้งการควบคุมมาก และการให้ความรักมาก ทำให้เด็กมีความเอื้อต่อผู้อื่น และเอื้อต่อผู้อื่นมากด้วย

สำหรับความเอื้อเพื่อต่อพวกพ้อง ซึ่งพบในกลุ่มที่ได้รับความรักมาก ควบคุมมาก และกลุ่มที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมน้อย มีความเอื้อต่อพวกพ้องมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมมาก และได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมน้อย ในที่นี้จะเห็นว่าผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมน้อยมีความเอื้อต่อพวกพ้องมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมมาก และกลุ่มที่ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมน้อย ผลที่พบนี้แสดงให้เห็นว่า เมื่อพิจารณาตัวแปรทั้งสองรวมกันจะเห็นว่า การให้ความรักมีผลต่อความเอื้อต่อพวกพ้องน้อยมาก แต่การควบคุมมีผลต่อความเอื้อต่อพวกพ้องน้อยมาก เพราะถึงแม้ว่าระดับการควบคุมเปลี่ยนไปในขณะที่ระดับการให้ความรักคงที่ ความเอื้อต่อพวกพ้องก็ไม่ต่างกัน ผลที่ได้นี้สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ตอนที่พบว่าในกลุ่มรวม การให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับความเอื้อต่อพวกพ้อง ($p < .00$) แต่การควบคุมไม่สัมพันธ์กับความเอื้อต่อพวกพ้อง และนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ฮอฟแมน (Hoffman, 1970 : 284) ซึ่งศึกษาการฝึกวินัยของแม่ด้วยการยับยั้งความรัก จะมีผลทำให้เด็กก้ำกึ่งถึงผู้อื่น และช่วยเหลือผู้อื่น ตรงกับการฝึกวินัยด้วยความเข้มงวด และการลงโทษจึงไม่มีผลต่อการแสดงความเอื้อต่อผู้อื่น

กลุ่มต่างจังหวัด ($p < .00$) กลุ่มชาย ($p < .05$) และกลุ่มชายต่างจังหวัด ($p < .05$) เป็นที่น่าสังเกตว่าส่วนมากพบในกลุ่มตัวอย่างชาย แต่ไม่พบในกลุ่มตัวอย่างหญิง ซึ่งอาจจะเนื่องมาจากเหตุผลที่ว่า เด็กหญิงอบรมสั่งสอนน้อยกว่าเด็กชาย และเชอพังห่อแม่มากกว่าเด็กชาย ดังนั้นในการอบรมสั่งสอนให้เด็กชายมีความเอื้อเฟื้อ ขอบข่ายเป็นท้องใจวิธีการหลายอย่าง โดยเฉพาะการให้แรงเสริมเพื่อให้เด็กรับฟังและเต็มใจปฏิบัติตามคำแนะนำ หรือเป็นเพราะเด็กหญิงเอื้อเฟื้ออยู่แล้วตามบุคลิกภาพของเพศหญิงซึ่งใจอ่อน (อมวอด หกสุวรรณ, ๒๕๑๖) ซึ่งไม่จำเป็นต้องสอนให้เอื้อเฟื้อ หรือไม่จำเป็นต้องให้แรงเสริม

นอกจากนี้ผลที่ต่างออกไปก็คือที่พบว่าในกลุ่มหญิงกรุงเทพฯ แม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นมากกว่าต่อพวกพ้อง ($p < .00$) เพราะจากผลการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการให้แรงเสริมของแม่กับความเอื้อเฟื้อของเด็ก พบว่าในกลุ่มหญิงกรุงเทพฯ สัมพันธ์กับความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นเพียงอย่างเดียว แต่ไม่สัมพันธ์กับความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าสหสัมพันธ์ทั้งสองตัวจึงพบว่า แม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นมากกว่าดังกล่าวมาแล้ว ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสภาพบ้านในกรุงเทพฯ ซึ่งต้องติดต่อกับคนนอกวงหรือนอกกลุ่มของคน ทำให้แม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น ปริมาณแรงเสริมขึ้นอยู่กับ การเห็นความจำเป็นมากน้อยของแม่

เมื่อพิจารณาตามลำดับที่ของการเกิด ก็พบว่า ในกลุ่มลูกคนโต และลูกคนรอง แม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องมากกว่าความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น ($p < .05$) ซึ่งได้ผลเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้ก็ว่าลูกหญิงคนเดียว ซึ่งพบว่า แม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นมากกว่าพวกพ้อง ($p < .00$) ผลนี้สอดคล้องกับผลที่พบในกลุ่มหญิงกรุงเทพฯ นั่นคือ การให้แรงเสริมของแม่สัมพันธ์ทางบวกกับความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น แต่ไม่สัมพันธ์กับความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าสหสัมพันธ์จึงพบว่า แม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นมากกว่า นอกจากนี้อาจจะอธิบายได้ว่าเป็นเพราะว่าในสังคมไทย ลูกคนเดียวไม่จำเป็นต้องเอื้อเฟื้อต่อพี่ (ตรงกันข้ามกับพี่ซึ่งต้องเป็นฝ่ายเอื้อเฟื้อน้อง) แม้จึงไปเน้นการให้แรงเสริมเมื่อเอื้อเฟื้อต่อพี่ เท่านั้นก็อาจมีแม่กับไปเน้นการให้แรงเสริมเมื่อเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น แต่ไม่ว่าสาเหตุจะเป็นเพราะอะไร การเน้นอกันกันในกลุ่มลูกคนโตและคนรอง น่าจะมีส่วนช่วยฝึกลูกคนเดียวให้รู้จักเอื้อเฟื้อ โดยเฉพาะกลุ่มลูกคนเดียวที่แม่ให้แรงเสริมในปริมาณสูง

๑๒. การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก และควบคุมกับวินัยทางสังคม

จากสมมติฐานที่ว่า "เด็กที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมน้อย มีวินัยทางสังคมมาก" ถ้ากลุ่มใด ก็ กลุ่มที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมมาก ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมมาก และได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมน้อย"

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลใน ๔ กลุ่ม ที่กล่าวมา ผลปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมน้อย มีวินัยทางสังคมมากกว่ากลุ่มที่ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมมาก เชื่อมกันได้ ๙๕ เปอร์เซ็นต์ ผลที่ได้เป็นไปตามสมมติฐาน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมน้อย มีวินัยทางสังคมไม่ต่างจากกลุ่มที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมมาก และได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมน้อย แต่ก็มีแนวโน้มว่าจะมีวินัยทางสังคมมากกว่าสองกลุ่มที่กล่าวมา โดยเฉพาะวินัยทางสังคมรวม วินัยทางสังคมกานที่ ๑, ๒, ๔ และ ๖ ผลที่พบนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นในข้อ ๒ ที่พบว่า เด็กที่ได้รับความรักมาก มีวินัยทางสังคมมาก และเด็กที่ถูกควบคุมน้อย มีวินัยทางสังคมมาก เพราะเมื่อพิจารณาตัวแปรทั้งสองพร้อม ๆ กันจึงพบว่า กลุ่มที่ได้ความรักมาก ถูกควบคุมน้อย มีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กที่ได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมมาก แต่อย่างไรก็ตาม กลุ่มที่ได้รับความรักมาก ถูกควบคุมมาก และได้รับความรักน้อย ถูกควบคุมน้อย ก็ยังมีวินัยทางสังคมพอ ๆ กับกลุ่มที่ได้รับความรักมาก - ถูกควบคุมน้อย ผลที่พบนี้แสดงให้เห็นว่า เมื่อพิจารณาตัวแปรทั้งสอง คือการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักและการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม ในระดับต่างกัน ก็ไม่ส่งผลต่อวินัยทางสังคมเท่ากับความเอื้อเฟื้อ เพราะการอบรมเลี้ยงดูทั้งสองแบบนี้ต่างก็สัมพันธ์กับวินัยทางสังคมไปในทางกลับกัน

๑๓. ความเอื้อเฟื้อกับการให้แรงเสริมของแม่ต่อความเอื้อเฟื้อของลูก

จากสมมติฐานที่ว่า "ความเอื้อเฟื้อสัมพันธ์ทางบวกกับการให้แรงเสริมของแม่" จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความเอื้อเฟื้อทุกประเภทสัมพันธ์ทางบวกกับการให้แรงเสริมของแม่ในทุกกลุ่มตัวอย่าง ทั้งทั้งในกลุ่มรวม ($p < .00$) กลุ่มกรุงเทพฯ ($p < .00$) และกลุ่มต่างจังหวัด ($p < .00$) จะเห็นว่าผลที่ได้เป็นไปตามสมมติฐาน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของอารอนฟรีด (Aronfreed, 1969 : 104 - 105) ที่พบว่าการสะสมความเอื้อเฟื้อจำเป็น

ต้องอาศัยแรง เสริมจากผู้ใดสักโดยเฉพาะแ่จะทำให้ได้รับเอาค่านิยมของความเอื้อเฟื้อเข้ามาไว้เป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพได้

แต่อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีบางกลุ่มที่ได้ผลต่างออกไป กลุ่มกรุงเทพ ฯ ที่พบว่าความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องไม่สัมพันธ์กับการให้แรงเสริมของแม่ ซึ่งมีผลให้ความเอื้อเฟื้อของลูกไม่สัมพันธ์กับการให้แรงเสริมของแม่ด้วย นอกจากนี้ยังพบในกลุ่มลูกหญิงคนเล็กอีกว่าความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องไม่สัมพันธ์กับการให้แรงเสริมของแม่เช่นกัน ผลที่ต่างออกไปเช่นนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับผลที่พบอีกแห่งว่าแม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อเพื่อนกลุ่มกรุงเทพ ฯ ($p < .00$) และกลุ่มลูกหญิงคนเล็ก ($p < .00$) สูงมาก ทั้งนี้โดยการให้แรงเสริมของแม่ไม่สัมพันธ์กับความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องในกลุ่มนี้เลย (ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้แรงเสริมของแม่กับความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ) ผลจึงปรากฏว่า แม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อเพื่อนมากกว่าความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง สำหรับกลุ่มหญิงในกรุงเทพ ฯ และหญิงคนเล็ก ผลนี้สอดคล้องกับผลเปรียบเทียบความเอื้อเฟื้อระหว่างกลุ่มกรุงเทพ ฯ และต่างจังหวัด ที่พบว่ากลุ่มหญิงต่างจังหวัดมีความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องมากกว่ากลุ่มหญิงในกรุงเทพ ฯ ($p < .05$) แสดงให้เห็นว่าแม่ในกรุงเทพ ฯ เห็นความจำเป็นของหวานเอื้อเฟื้อต่อเพื่อนมากกว่า เพราะอิทธิพลของการศึกษาและสิ่งแวดล้อมที่พาให้ลูกในกรุงเทพ ฯ เข้าใจสภาพทางสังคมให้ลึกซึ้งกว่าคนในชนบทโดยเฉพาะการรู้จักคิดเผื่อผู้อื่น

นอกจากนี้อาจจะเนื่องมาจากลักษณะของครอบครัวในกรุงเทพ ฯ เป็นแบบครอบครัวเดี่ยว (Nuclear Family) มากกว่าในชนบทซึ่งเป็นครอบครัวแบบขยาย (Extended Family) เด็กในกรุงเทพ ฯ มีโอกาสที่จะติดต่อกับคนอื่น และเอื้อเฟื้อกันอื่นมากกว่าในชนบท ซึ่งพี่น้องในครอบครัวมีมาก พ่อแม่ในชนบทจึงมักจะสั่งสอนให้เด็กช่วยเหลือพวกพ้องมากกว่า และตัวเด็กเองก็มีโอกาสที่จะได้ไปสังสรรค์กับผู้อื่นน้อยกว่าเด็กในกรุงเทพ ฯ

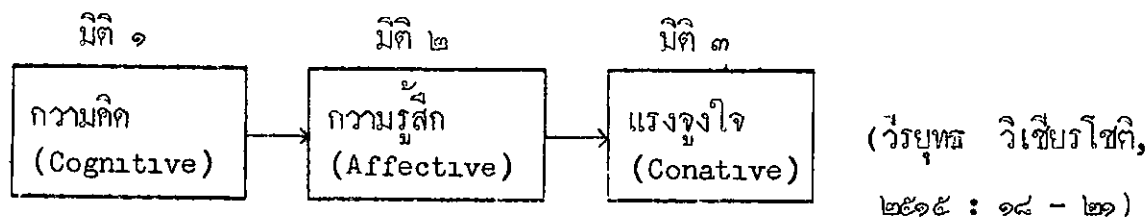
๑๔. เปรียบเทียบการให้แรงเสริมของแม่ต่อความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และการให้แรงเสริมของแม่ต่อความเอื้อเฟื้อต่อเพื่อน

จากสมมติฐานที่ว่า "แม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องมากกว่าความเอื้อเฟื้อต่อเพื่อน" ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐาน เพราะปรากฏว่าแม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องมากกว่าความเอื้อเฟื้อต่อเพื่อน ทั้งในกลุ่มตัวอย่างรวม ($p < .05$)

แต่อย่างไรก็ตามผลที่ได้ก็เป็นไปตามสมมุติฐาน นั่นคือ แม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องมากกว่าความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น ซึ่งผลที่ได้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ แชฟเฟอร์ (Shaffer) (นวดเพ็ญ วิเชียรโชติ, ๒๕๑๖) ที่พบว่าแม่ไทยชมเชยลูกเมื่อลูกช่วยงานในนานามากที่สุด และผลการวิจัยที่พบครั้งนี้สนับสนุนทฤษฎีสังคมไมตรีสัมพันธ์ (วีรยุทธ วิเชียรโชติ, ๒๕๑๖) ได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ พ่อแม่ไทยสนับสนุนหรือให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ในพวกพ้องเคียงกันมากกว่าผู้อื่น

๑๕. ความเอื้อเฟื้อและวินัยทางสังคม จากสมมุติฐานที่ว่า "ความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยทางสังคม" แต่ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความเอื้อเฟื้อทุกประเภทไม่สัมพันธ์กับวินัยทางสังคมทุกด้าน ทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มชาย กลุ่มหญิง กลุ่มกรุงเทพฯ และกลุ่มต่างจังหวัด ยกเว้นในกลุ่มชายกรุงเทพฯ และหญิงกรุงเทพฯ ที่ความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติเฉพาะความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง กับวินัยทางสังคมรวม ผลที่ได้โดยส่วนรวมจึงกล่าวได้ว่าไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน แต่ก็อาจอธิบายได้โดยอาศัย ทฤษฎีสังคมไมตรีสัมพันธ์ (วีรยุทธ วิเชียรโชติ, ๒๕๑๖) ว่าเป็นเพราะสังคมไทยเป็นสังคมที่เน้นสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล เน้นความมีไมตรีและความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กันเฉพาะพวกพ้อง แต่ขาดการเน้นการทำอะไรเพื่อส่วนรวม หรือทำตามระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคม และนอกจากนี้อาจอธิบายได้โดยอาศัยผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า แม่ส่วนใหญ่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องมากกว่าความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น ประกอบกับการสร้างแบบสอบถามความเอื้อเฟื้อ เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาของความเอื้อเฟื้อจากพฤติกรรมวิกฤติ ก็พบว่า ชนิดและปริมาณการเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่นต่อความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องเป็น ๑ : ๓ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า สังคมไทยเป็นสังคมที่เน้นการเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องเป็นสำคัญ การที่แม่ให้ความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องมาก โอกาสที่จะคำนึงถึงส่วนรวม และแสดงออกด้วยการเอาใจใส่และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมจึงแทบจะไม่มีเลย ทำให้คนไทยโดยทั่วไปขาดวินัยทางสังคม (Myrdal, 1970) เนื่องจากวินัยทางสังคมเป็นลักษณะของสังคมสัมฤทธิ์สัมพันธ์ ซึ่งเน้นความสำเร็จ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ต่างจากสังคมไมตรีสัมพันธ์ที่เน้นสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล และความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง เพราะเหตุนี้เราจึงมีการเอาพวกพ้องเข้าทำงาน หรือช่วยให้เขาเรียนทั้งที่ความสามารถไม่พอ ซึ่งแสดงถึงลักษณะหนึ่งของการขาดวินัยทางสังคม

จากเหตุผลที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ลักษณะของความเอื้อเฟื้อเป็นลักษณะของสังคมไมตรีสัมพันธ์ แต่วินัยทางสังคมเป็นลักษณะของสังคมสัมฤทธิ์สัมพันธ์ ซึ่งถ้าพิจารณาจากมิติของบุคลิกภาพซึ่งแบ่งเป็น ๓ มิติ ได้แก่

จะเห็นวาลักษณะของความเชื่อเพื่ออยู่ในมิตีที่ ๒ คือค่านความรู้สึกและค่านจิตใจ (Affective) แต่ลักษณะของวินัยทางสังคมอยู่ในมิตีที่ ๑ คือค่านความคิด (Cognitive) ทั้ง ๆ ที่ตัวแปรทั้งสองเป็นลักษณะทางบุคลิกภาพเหมือนกัน แต่ลักษณะทั้งสองอยู่กันคนละมิตี ทำให้ลักษณะทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน

สำหรับในกลุ่มกรุงเทพฯ ชาย ที่พบว่าความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้อง สัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งต่างจากกลุ่มอื่นนั้น เป็นการยืนยันว่ากลุ่มชายยังมีความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้อง ก็จะยิ่งคำนึงถึงส่วนรวมและกฎเกณฑ์ของสังคมน้อยลง

สำหรับในกลุ่มกรุงเทพฯ หญิง ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องสัมพันธ์กับวินัยทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน แต่ความสัมพันธ์เป็นบวกซึ่งตรงกันข้ามกับในกลุ่มชาย และตรงกันข้ามกับกลุ่มอื่น ๆ ซึ่งถึงแม้ว่าค่าสหสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแต่ก็แสดงแนวโน้มในทางลบแต่ในกลุ่มหญิงกรุงเทพฯ นี้เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเพื่อทั้ง ๒ ประเภทกับวินัยทางสังคมกันทาง ๆ ปรากฏว่า ถึงแม้ค่าสหสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญ แต่ก็แสดงแนวโน้มไปในทางบวก อย่างไรก็ตามผลนั้นนอกจากจะคำนึงกับผลในกลุ่มชาย และกลุ่มอื่น ๆ แล้วก็ยังคำนึงกับผลการวิจัยที่เกี่ยวกับการให้แรงเสริมพบว่าเฉพาะกลุ่มกรุงเทพฯ หญิง เมื่อให้แรงเสริมเรื่องความเชื่อเพื่อต่อผู้อื่นมากกว่าความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้อง ผลครั้งนี้จึงยังไม่อาจอธิบายได้ว่าเป็นเพราะเหตุใด ซึ่งน่าจะมีการวิจัยซ้ำเพื่อดูว่าผลจะสอดคล้องกับการวิจัยครั้งนี้หรือไม่

๑๖. ความเชื่อเพื่อเปรียบเทียบกับระหว่างเพศ

จากสมมติฐานที่ว่า "เด็กหญิงมีความเชื่อเพื่อมากกว่าเด็กชาย" ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เด็กหญิงมีความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องมากกว่าเด็กชาย ทั้งในกลุ่มกรุงเทพฯ ($p < .05$) กลุ่มทางจังหวัด ($p < .001$) และกลุ่มรวม ($p < .001$) และกลุ่มที่แยกตามค่ากัณฑ์ของการเกิด ลูกคนโต ($p < .05$) ลูกคนรอง ($p < .01$) และลูกคนเล็ก ($p < .01$) ผลที่ได้เป็นไปตามสมมติฐาน เพราะกลุ่มหญิงได้รับความรักมากกว่ากลุ่มชายในทุกกลุ่มที่กล่าวมา

แต่สำหรับความเชื่อเพื่อต่อผอน พบว่าในทุกกลุ่มตัวอย่างทั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มแยกตาม
 ด้:ที่อยู่ และลำดับที่ของการเกิด ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายมีความเชื่อเพื่อต่อผอนไม่ต่างกัน ทั้งนี้
 อาจเป็นเพราะการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ไม่เน้นความเชื่อเพื่อต่อผอนมากเท่ากับความเชื่อเพื่อ
 ต่อพวกพ้อง

๑๑. ความเชื่อเพื่อเปรียบเทียบระหว่างถิ่นที่อยู่

จากสมมุติฐานที่ว่า "เด็กในกรุงเทพฯ มีความเชื่อเพื่อมากกว่าเด็กในต่างจังหวัด"
 แต่ผลการวิเคราะห์ห้สมมุติพบว่า เด็กกรุงเทพฯ มีความเชื่อเพื่อต่อผอนไ้ต่างจากเด็กต่างจังหวัด
 ทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มชาย และกลุ่มหญิง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสังคมไทยไ้เน้นความเชื่อเพื่อต่อผอน
 นอกจากความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องถึงที่ใดกล่าวมาแล้ว

เมื่อพิจารณาการเปรียบเทียบความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้อง ปรากฏว่า ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่ม
 หญิงพบว่า "เด็กในต่างจังหวัดมีความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องมากกว่าเด็กในกรุงเทพฯ " ผลที่ได้
 กับการกับสมมุติฐาน ซึ่งแสดงให้เห็ว่าในต่างจังหวัดพ่อแม่เน้นการช่วยเหลือพวกพ้องมากเดือเกิน
 ึ่งเป็นลักษณะธรรมชาติของสังคมชนบท ที่พ่อแม่ต้องการให้ลูกช่วยเหลือตัวเอง และคนในละชิดมากกว่า
 ผอน ซึ่งจากการให้แรงเสริมของแบ็กพบว่าในกลุ่มต่างจังหวัดแบ็กให้แรงเสริมเรื่องความเชื่อเพื่อต่อ
 พวกพ้องมากกว่ากลุ่มอื่น โดยเฉพาะกลุ่มต่างจังหวัด ($p < .05$) แต่ในกรุงเทพฯ ปรากฏว่าแบ็ก
 ให้แรงเสริมเรื่องความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องไ้ต่างจากการให้แรงเสริมเรื่องความเชื่อเพื่อต่อผอน

สำหรับความเชื่อเพื่อรวมก็พบว่าในกลุ่มหญิงต่างจังหวัด มีมากกว่ากลุ่มหญิงกรุงเทพฯ
 ($p < .05$) ซึ่งเป็นผลมาจากความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องที่พบว่า เด็กในต่างจังหวัดมีมากกว่าเด็ก
 ในกรุงเทพฯ นั่นเอง

ดังนั้นผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไ้เป็นไ้ไปตามสมมุติฐาน กล่าวคือเด็กในต่างจังหวัดมี
 ความเชื่อเพื่อต่อพวกพ้องมากกว่าเด็กในกรุงเทพฯ แต่ความเชื่อเพื่อต่อผอนไ้ไม่ต่างกัน

๑๒. ความเชื่อเพื่อเปรียบเทียบความลำดับที่ของการเกิด

จากสมมุติฐานที่ว่า "ลูกคนโตมีความเชื่อเพื่อมากกว่าลูกคนรอง และลูกคนเล็ก"
 แต่ผลการวิเคราะห์ห้สมมุติในกลุ่มรวมพบว่า ลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็กมีความเชื่อเพื่อ
 ต่อผอน เชื่อเพื่อต่อพวกพ้อง และเชื่อเพื่อรวมไ้ไม่ต่างกัน ผลที่ได้ไ้ไม่เป็นไ้ไปตามสมมุติฐาน

แสดงว่าตัวแปร เกี่ยวกับลำดับที่ของการ เกิดไม่ผลต่อความเอื้อเฟื้อ เพราะการวิเคราะห์ครั้งนี้ ไม่ได้แยกตามเพศ ดัชนีอยู่ ถ้าแยกตามเพศ และดัชนีอยู่ด้วย ผู้วิจัยเชื่อว่าผลที่ได้ อาจแตกต่างกันไป เพราะตัวแปร เพศ และดัชนีอยู่ อาจจะมีปฏิสัมพันธ์กัน ทำให้ผลที่ออกมาไปพบความแตกต่างได้ แต่อย่างไรก็ตาม ในการวิจัยครั้งนี้ก็แสดงให้เห็นว่า ลำดับที่ของการ เกิดอย่างเดียวกันนั้น ผลต่อความเอื้อเฟื้อ นั้นก็ดู เด็กในกลุ่มลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็ก มีความเอื้อเฟื้อไม่ต่างกัน และประการสำคัญผู้วิจัยไม่ได้แยกดูคนเดียวกันออกจากลูกคนโต จึงทำให้ผลที่ออกมาพบว่าลูกคนโตมีความเอื้อเฟื้อไม่ต่างจากลูกคนรอง และลูกคนเล็ก เพราะลักษณะของลูกคนโต และลูกคนเล็กย่อมมีลักษณะที่ต่างกัน

๑.๕. วินัยทางสังคมเปรียบเทียบระหว่างเพศ

จากสมมุติฐานที่ว่า "เด็กหญิงมีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กชาย" ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวม เด็กหญิงมีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กชาย โดยเฉพาะวินัยทางสังคมรวม ($p < .05$)

วินัยทางสังคมด้านที่ ๑	ถือพฤติกรรมทักปฏิบัติจริง
วินัยทางสังคมด้านที่ ๒	ถือพฤติกรรมคอยตามสั่งกรม
วินัยทางสังคมด้านที่ ๓	ถือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคม
วินัยทางสังคมด้านที่ ๔	ถือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก และ
วินัยทางสังคมด้านที่ ๕	ถือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอก

ผลที่ได้เป็นไปตามสมมุติฐาน เนื่องจากผู้หญิงมีลักษณะที่พึ่งพาผู้อื่นสูงกว่าผู้ชาย (ประนต เล็กสวัสดิ์, ๒๕๖๓) และมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีมากกว่าผู้ชาย (กาญจนา คิวสุภา, ๒๕๖๖) จึงเป็นผลทำให้เด็กหญิงมีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กชายด้วย เพราะลักษณะที่พึ่งพาผู้อื่น ความรู้สึกผิดชอบ และความรับผิดชอบที่ดี มีส่วนทำให้บุคคลคำนึงถึงกฎเกณฑ์ของสังคม และปฏิบัติตามที่สังคมกำหนดได้มาก

๒๐. วินัยทางสังคมเปรียบเทียบระหว่างถิ่นที่อยู่

จากสมมุติฐานที่ว่า "เด็กในกรุงเทพฯ มีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กต่างจังหวัด" แต่จากผลการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยพบว่า เด็กในกรุงเทพฯ มีวินัยทางสังคมไปทางจากเด็กต่างจังหวัด ทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มชาย และกลุ่มหญิง ผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน แต่ก็แสดงให้เห็นว่าถิ่นที่อยู่ และลักษณะของสังคมไม่ใช่อะไรที่จะทำให้เด็กในกรุงเทพฯ มีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กต่างจังหวัด หมายความว่าลักษณะของวินัยทางสังคมเป็นผลมาจากการปลูกฝังความมีวินัยในตนเองให้แก่เด็ก มากกว่าจะมาจากลักษณะภายนอก เป็นการตั้งกฎเกณฑ์บังคับใช้คนประพฤติปฏิบัติตาม เพราะจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า การควบคุมบังคับทางสังคมกับวินัยทางสังคม การที่จะให้คนมีวินัยทางสังคมต้องปลูกฝังมาตั้งแต่เด็ก ด้วยการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ การให้เหตุผลและการให้ความรัก ความอบอุ่นในการฝึกวินัยให้เด็กมีวินัยในตนเอง และรอยตลอดเวลาคือ เป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องประพฤติปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม ดังนั้นตัวแปร เกี่ยวกับถิ่นที่อยู่จึงไม่มีผลต่อวินัยทางสังคม

๒๑. วินัยทางสังคมเปรียบเทียบระหว่างลำดับที่ของการเกิด

จากสมมุติฐานที่ว่า "ลูกคนโต มีวินัยทางสังคมมากกว่าลูกคนรอง และลูกคนเล็ก" ผลการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยปรากฏว่า ทั้งลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็ก มีวินัยทางสังคมทุกด้าน ไปแตกต่างกัน ผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน แสดงให้เห็นว่าตัวแปร เกี่ยวกับลำดับที่ของการเกิด ไม่มีผลต่อวินัยทางสังคม

ตาราง ๕๐ ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบวิสัยทางสังคมของกลุ่มชายในกรุงเทพฯ และ
ทางจังหวัด

วิสัยทางสังคม	ถิ่นที่อยู่	N	$\bar{X}$.	S.D	t
S ₁	กรุงเทพฯ ทางจังหวัด	๓๐	๒๒.๒๒๓	๒.๙๔๓	๑.๑๔๔
		๑๕๐	๒๕.๔๓๕	๓.๙๒๔	
S ₂	กรุงเทพฯ ทางจังหวัด	๓๐	๒๓.๔๖๓	๒.๙๕๒	๑.๔๑๕
		๑๕๐	๒๖.๕๔๓	๓.๔๕๓	
S ₃	กรุงเทพฯ ทางจังหวัด	๓๐	๓๓.๔๓๓	๔.๒๓๓	๑.๖๓๓
		๑๕๐	๓๖.๔๔๕	๔.๕๐๓	
S ₄	กรุงเทพฯ ทางจังหวัด	๓๐	๔๒.๔๐๐	๓.๒๓๓	๐.๙๕๐
		๑๕๐	๔๑.๖๔๔	๖.๖๔๑	
S ₅	กรุงเทพฯ ทางจังหวัด	๓๐	๔๔.๒๐๐	๓.๓๓๓	-๐.๓๔๔
		๑๕๐	๔๔.๙๑๑	๖.๓๐๔	
S ₆	กรุงเทพฯ ทางจังหวัด	๓๐	๔๖.๙๖๓	๓.๔๔๔	๐.๖๔๖
		๑๕๐๔๖	๔๖.๕๕๕	๖.๖๖๖	
S ₇	กรุงเทพฯ ทางจังหวัด	๓๐	๔๖.๒๓๓	๔.๓๖๕	-๐.๑๓๕
		๑๕๐	๔๖.๓๖๓	๔.๓๔๓	
S _t	กรุงเทพฯ ทางจังหวัด	๓๐	๒๒๓.๓๓๓	๓๖.๓๑๑	๐.๓๕๐
		๑๕๐	๒๒๐.๔๖๔	๓๖.๔๓๕	

S₁ - S_t ดูจากหน้า ๓๖

ผลการการาง ๕๐ ปรากฏว่า ค่า t ไม่นับสำคัญทางสถิติ แสดงว่าเด็กชายใน
กรุงเทพฯ และทางจังหวัดมีวิสัยทางสังคมทุกด้านไม่ต่างกัน ผลนี้สอดคล้องกับการวิเคราะห์ใน
การาง ๔๔

ตาราง ๕๑ ค่า t ที่ได้จากการเปรียบเทียบวินัยทางสังคมของกลุ่มหญิงในกรุงเทพฯ และ
ต่างจังหวัด

วินัยทางสังคม	ถิ่นที่อยู่	N	$\bar{X}$	S.D	t
S_1	กรุงเทพฯ	๔๒	๒๖.๖๕๐	๓.๑๒๘	๐.๑๖๐๗
	ต่างจังหวัด	๑๘๘	๒๖.๒๐๒	๓.๕๔๔	
S_2	กรุงเทพฯ	๔๒	๒๖.๕๐๕	๓.๒๖๕	-๐.๔๒๑
	ต่างจังหวัด	๑๘๘	๒๗.๑๔๔	๓.๕๘๗	
S_3	กรุงเทพฯ	๔๒	๓๗.๖๑๗	๘.๗๑๘	๐.๗๓๓
	ต่างจังหวัด	๑๘๘	๓๖.๕๑๖	๙.๒๖๕	
S_4	กรุงเทพฯ	๔๒	๔๔.๐๗๖	๕.๙๗๔	๑.๑๕๒
	ต่างจังหวัด	๑๘๘	๔๒.๘๗๘	๖.๔๖๔	
S_5	กรุงเทพฯ	๔๒	๔๕.๗๘๖	๔.๕๙๑	๐.๓๘๒
	ต่างจังหวัด	๑๘๘	๔๕.๕๕๙	๕.๙๓๔	
S_6	กรุงเทพฯ	๔๒	๔๕.๒๑๔	๕.๙๓๔	๑.๕๕๓
	ต่างจังหวัด	๑๘๘	๔๓.๗๐๒	๖.๗๙๒	
S_7	กรุงเทพฯ	๔๒	๔๔.๓๓๓	๖.๗๐๐	๐.๑๑๖
	ต่างจังหวัด	๑๘๘	๔๔.๒๐๒	๗.๕๑๖	
S_t	กรุงเทพฯ	๔๒	๒๖๖.๔๖๙	๓๓.๗๐๑	๐.๐๑๐
	ต่างจังหวัด	๑๘๘	๒๖๖.๔๘๙	๓๔.๓๑๐	

$S_1 - S_t$ ดูจากหน้า ๗๐

ผลจากตาราง ๕๑ ปรากฏว่า ค่า t ทุกตัวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่า
เด็กหญิงในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดมีวินัยทางสังคมไปต่างกัน ผลนี้สอดคล้องกับผลในตาราง ๔๙ -
๕๐, จากผลในตาราง ๔๙ - ๕๑ สรุปได้ว่า เด็กในกรุงเทพฯ และเด็กต่างจังหวัดมีวินัยทางสังคม
ไม่ต่างกัน ซึ่งผลนี้สอดคล้องกันทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มชาย และกลุ่มหญิง แต่ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานในการ
วิจัยที่ว่า "เด็กในกรุงเทพฯ มีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กต่างจังหวัด"

๔.๓ วินัยทางสังคมเปรียบเทียบความล่าช้าของการเกิด

เปรียบเทียบความแตกต่างของวินัยทางสังคมระหว่างเด็กที่ล่าช้าของการเกิดด้วยกัน เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ว่า "ลูกคนโต มีวินัยทางสังคมมากกว่าลูกคนรอง และลูกคนเล็ก"

ตาราง ๒๒ ค่า F ที่ได้จาก การเปรียบเทียบความแตกต่างของวินัยทางสังคมของลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็ก จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

Social Discipline	Source of Variation	df	SS	MS	F
S ₁	Between group	๒	๑๕.๓๓๘	๕.๘๖๕	๐.๐๓๓๒
	Error	๔๔๓	๕๓๑๓.๒๑๓	๑๒.๓๕๐	
	Total	๔๔๕	๕๓๒๘.๕๕๑		
S ₂	Between group	๒	๔๔.๑๒๒	๒๒.๐๖๑	๐.๘๐๓
	Error	๔๔๓	๕๕๕๑.๕๔๒	๑๓.๓๑๔	
	Total	๔๔๕	๕๕๙๕.๖๖๔		
S ₃	Between group	๒	๕๑.๔๘๖	๒๕.๗๔๓	๐.๓๑๔
	Error	๔๔๓	๓๖๔๔๓.๑๓๔	๘๑.๖๒๓	
	Total	๔๔๕	๓๖๕๓๕.๖๒๔		
S ₄	Between group	๒	๑๔.๒๔๕	๗.๑๒๕	๐.๒๖๕
	Error	๔๔๓	๑๕๕๖๑.๐๓๒	๓๕.๓๕๕	
	Total	๔๔๕	๑๕๕๗๕.๒๗๗		

ตาราง ๕๒ (ต่อ)

Social Discipline	Source of Variation	df	SS	MS	F
S ₅	Between group	๒	๕๖.๗๘๘	๒๘.๓๙๒	๐.๗๔๗
	Error	๔๔๗	๑๖๕๘๖.๔๔๑	๓๘.๐๐๑	
	Total	๔๔๙	๑๗๑๕๓.๒๒๙		
S ₆	Between group	๒	๑๓๑.๕๐๘	๖๕.๗๕๔	๑.๘๘๘
	Error	๔๔๗	๒๐๖๔๙.๕๕๓	๔๕.๗๔๑	
	Total	๔๔๙	๒๐๗๘๑.๐๖๑		
S ₇	Between group	๒	๓๖.๔๔๐	๑๘.๒๒๐	๐.๒๙๐
	Error	๔๔๗	๒๔๑๙๑.๑๓๐	๕๓.๐๖๗	
	Total	๔๔๙	๒๔๕๕๕.๕๗๐		
S _t	Between group	๒	๓๐๐๔.๔๑๐	๑๕๐๒.๒๐๕	๑.๔๘๐
	Error	๔๔๗	๔๑๔๑๔๕.๑๑๐	๑๑๕๐.๓๐๒	
	Total	๔๔๙	๔๑๗๑๔๙.๕๒๐		

S₁ - S_t จากหน้า ๗๐

ผลจากการวาง ๕๒ เพื่อพิจารณาว่า F ของวิธีทางสังคมรวม และวิธีทางสังคม
 ด้านอื่น ๆ ปรากฏว่า ถ้า F ทุกค่าไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่า ลูกดกโกล ลูกดกบรอน
 และลูกดกเล็กมีวิธีทางสังคมไม่ต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๑. แบบสอบถามวัดการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก ผู้วิจัยและ ประจักษ์ เล็กสวัสดิ์
(๒๕๓๓) ช่วยกันสร้าง

๒. แบบสอบถามวัดการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม ผู้วิจัยและ ประจักษ์ เล็กสวัสดิ์
(๒๕๓๓) ช่วยกันสร้าง

๓. แบบสอบถามวัดความเชื่อเพื่อ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

๔. แบบสอบถามวัดวินัยทางสังคม ผู้วิจัยปรับปรุงจากแบบสอบถามของ ดร. นวลเพ็ญ
วิเชียรโชติ และคณะ

๕. แบบสอบถามวัดการให้แรงเสริมของแมตความเชื่อเพื่อของผู้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ใช้ t - test ทดสอบ

- ความแตกต่างของความเชื่อเพื่อและวินัยทางสังคมจากกลุ่มที่ได้รับการยอมรับเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และการยอมรับเลี้ยงดูแบบควบคุมต่างกัน
- ความแตกต่างของตัวแปรทุกตัว จากกลุ่มหญิง กลุ่มชาย และกลุ่มในกรุงเทพฯ กับต่างจังหวัด

๒. ใช้ Product moment correlation หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

๓. ทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างของความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเพื่อแต่ละประเภทกับการให้แรงเสริมของแมตความเชื่อเพื่อของผู้ โดยใช้ t - test แบบ Nonindependent r 's

๔. ใช้ F - test ทดสอบความแปรปรวนของ

- ตัวแปรทุกตัวจากกลุ่มลูกคนโต ลูกคนรองและลูกคนเล็ก
- ความเชื่อเพื่อและวินัยทางสังคม จากกลุ่มที่ได้รับ Combination ของการให้ความรักและการควบคุมต่างกัน ๔ กลุ่ม และทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างของความเชื่อเพื่อและวินัยทางสังคมของแต่ละกลุ่ม โดยใช้ New Keul method และ Multiple Range test

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักกับความเอื้อเฟื้อ

๑.๑ เปรียบเทียบระดับการให้ความรักกับความเอื้อเฟื้อ

ในกลุ่มรวม เด็กที่ได้รับความรักมาก มีความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น ความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และความเอื้อเฟื้อรวม มากกว่าเด็กที่ได้รับความรักน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ

.๐๐๑ ($t = ๕.๖๕๖$, $t = ๔.๕๑๓$ และ $t = ๓.๘๓๕$)

๑.๒ หากความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักกับความเอื้อเฟื้อ

๑.๒๑ ในกลุ่มรวม การยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น ความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และความเอื้อเฟื้อรวมในทุกกลุ่ม โดยกลุ่มชายหญิง ($r = .๒๕๓$, $.๒๗๔$ และ $.๓๖๕$, $p < .๐๑$) กลุ่มชาย ($r = .๒๖๐$, $.๓๔๕$ และ $.๓๖๗$, $p < .๐๑$) และกลุ่มหญิง ($r = .๒๓๔$, $.๑๖๔$ และ $.๓๒๐$; $p > .๐๑$, $p < .๐๕$ และ $p < .๐๑$)

๑.๒๒ เมื่อวิเคราะห์แยกตามถิ่นที่อยู่ และ เพศ

กลุ่มกรุงเทพฯ ความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักกับความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น เอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และเอื้อเฟื้อรวมเป็นไปในทางบวก ในกลุ่มรวม ($r = .๒๔๔$, $.๓๐๔$ และ $.๓๖๕$, $p < .๐๑$) กลุ่มชาย ($r = .๓๔๗$, $.๔๖๔$ และ $.๔๒๓$, $p < .๐๑$) แต่ในกลุ่มหญิงพบความสัมพันธ์ทางบวก ระหว่างการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักกับความเอื้อเฟื้อรวมเท่านั้น ($r = .๓๐๓$, $p < .๐๕$)

กลุ่มต่างจังหวัด ความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น เอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และเอื้อเฟื้อรวมในกลุ่มรวม ($r = .๒๔๔$, $.๒๕๑$ และ $.๓๖๑$, $p < .๐๑$) และกลุ่มชาย ($r = .๒๕๓$, $.๓๐๔$ และ $.๓๖๔$, $p < .๐๑$) แต่ในกลุ่มหญิงพบความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักกับความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น และเอื้อเฟื้อรวมเท่านั้น ($r = .๒๓๕$ และ $.๓๒๒$, $p < .๐๑$)

๑.๒๓ เมื่อวิเคราะห์ตามลำดับที่ของการเกิด พบว่า

กลุ่มลูกคนโต การยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวก

กับความเชื่อเพื่อทุกประเภท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในกลุ่มลูกชายหญิงคนโต ($r = .๓๐๗$, $.๓๒๒$ และ $.๓๓๘$) เปรียบเทียบกับผลการวิเคราะห์ในกลุ่มลูกหญิงคนโต ($r = .๓๓๘$, $.๓๗๓$ และ $.๓๘๕$) แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับความเชื่อเพื่อขอพวกพ้องในกลุ่มลูกชายคนโต

กลุ่มลูกคนรอง พบความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับความเชื่อเพื่อทุกประเภทเช่นกัน การทดสอบมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งในกลุ่มรวมชายหญิง ($r = .๓๔๔$, $r = .๒๔๔$ และ $r = .๓๕๑$) กลุ่มชาย ($r = .๒๔๐$, $.๓๕๔$ และ $.๔๕๕$) กลุ่มหญิง ($r = .๒๒๒$, $.๒๖๗$ และ $.๓๑๕$)

กลุ่มลูกคนเล็ก พบความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับความเชื่อเพื่อขอพวกพ้อง และความเชื่อเพื่อรวม ในกลุ่มลูกชายหญิงคนเล็ก ($r = .๒๒๕$ และ $.๒๔๕$, $p < .๐๑$) และกลุ่มลูกชายคนเล็ก ($r = .๔๕๒$, $p < .๐๑$, $r = .๓๗๐$, $p < .๐๕$) แต่ในกลุ่มลูกหญิงคนเล็กพบความสัมพันธ์ทางลบระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับความเชื่อเพื่อขอพวกพ้อง ($r = -.๒๔๗$, $p < .๐๑$) และไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับความเชื่อเพื่อประเภทอื่น

๒. เรื่องการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคม

๒.๑ เปรียบเทียบระดับการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคม

ในกลุ่มรวม เด็กที่ได้รับการรักมาก มีวินัยทางสังคมรวมมากกว่าเด็กที่ได้รับการรักน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = ๒.๕๕๓$)

เมื่อพิจารณาวินัยทางสังคมแต่ละด้าน พบว่า เด็กที่ได้รับการรักมาก มีวินัยทางสังคมด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้ มากกว่าเด็กที่ได้รับการรักน้อย ซึ่งได้แก่

- ด้านที่ ๑ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง ($t = ๒.๐๕๐$, $p < .๐๕$)
- ด้านที่ ๔ คือพฤติกรรมกลอยตามสังคม ($t = ๒.๒๒๖$, $p < .๐๕$)
- ด้านที่ ๕ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคม ($t = ๒.๖๓๖$, $p < .๐๑$)
- ด้านที่ ๖ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อคนภายนอก ($t = ๒.๐๓๑$, $p < .๐๕$)

แต่ไม่พบความแตกต่างของวินัยทางสังคมด้านอื่น

๒.๒ หาความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคม

๒.๒๑ เมื่อวิเคราะห์ในกลุ่มรวม

ปรากฏว่าไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคมทุกด้านทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มชาย และกลุ่มหญิง นอกจากในกลุ่มชาย พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก กับวินัยทางสังคมด้านที่ ๒ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงนอกกายนอก (r = .๓๑๒, p < .๐๑) เพียงอย่างเดียว

๒.๒๒ เมื่อวิเคราะห์แยกตามถิ่นที่อยู่

กลุ่มกรุงเทพฯ ในกลุ่มรวม ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคมด้านใด นอกจากวินัยทางสังคมด้านที่ ๑ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎภายนอก (r = .๒๓๓, p < .๐๕) และเมื่อวิเคราะห์แยกเพศในกลุ่มชายและกลุ่มหญิง ไม่พบความสัมพันธ์เลย

กลุ่มทางจังหวัด ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคมทุกด้านในกลุ่มรวม แต่เมื่อวิเคราะห์แยกเพศ พบว่า ในกลุ่มชาย การยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยทางสังคมด้านที่ ๒ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานตน (r = .๓๒๓, p < .๐๑) และวินัยทางสังคมด้านที่ ๕ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคม (r = .๑๙๓, p < .๐๕) แต่ในกลุ่มหญิง ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคมเลย

๒.๒๓ เมื่อแยกวิเคราะห์ตามลำดับที่ของการเกิด

กลุ่มลูกคนโต พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคมด้านที่ ๒ คือ พฤติกรรมตามมาตรฐานตน (r = .๑๖๖, p < .๐๕) ในกลุ่มรวมเท่านั้น เมื่อวิเคราะห์แยกเพศ พบว่าในกลุ่มลูกชายคนโต การยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยทางสังคมด้านที่ ๑ คือ พฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง (r = .๒๑๔, p < .๐๕) เพียงอย่างเดียว และในกลุ่มลูกคนโตหญิง ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคมเลย

กลุ่มลูกคนรอง ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบ

ให้ความรักกับวินัยทางสังคมทุกคน เมื่อวิเคราะห์แยกเพศทั้งในกลุ่มผู้ชายคนรอง และกลุ่มผู้หญิงคนรอง ก็ไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าว

กลุ่มผู้ชายหิงคนเล็ก พบความสัมพันธ์ในทางบวกระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก กับวินัยทางสังคมรวม ($r = .304, p < .05$) และวินัยทางสังคมต่าง ๆ ใกล้เคียง

- วินัยทางสังคมด้านที่ ๑ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง ($r = .360, p < .05$)
- วินัยทางสังคมด้านที่ ๒ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานตน ($r = .342, p < .05$)
- วินัยทางสังคมด้านที่ ๔ คือพฤติกรรมคล้อยตามสังคม ($r = .333, p < .05$)
- วินัยทางสังคมด้านที่ ๕ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคม ($r = .354, p < .05$)
- วินัยทางสังคมด้านที่ ๖ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อภายนอก

($r = .394, p < .05$)

เมื่อวิเคราะห์แยกเพศ ในกลุ่มผู้ชายคนเล็ก พบว่า การยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยทางสังคมรวม ($r = .374, p < .05$) นอกจากนี้ยังพบว่าการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยทางสังคมในด้านต่าง ๆ ทำนองเดียวกันกับกลุ่มรวมชายหญิง แต่ไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าวในกลุ่มผู้หญิงคนเล็ก

๓. การยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักเปรียบเทียบระหว่างเพศ

๓.๑ เมื่อวิเคราะห์แยกตามถิ่นที่อยู่

จากการเปรียบเทียบการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักของเด็กชายและหญิงพบว่า ทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มกรุงเทพฯ และกลุ่มต่างจังหวัด เด็กหญิงได้รับความรักมากกว่าเด็กชาย ($t = 3.504, p < .001, t = 3.733, p < .05$ และ $t = 3.944, p < .05$)

๓.๒ เมื่อวิเคราะห์แยกตามลำดับของการเกิด

จากการเปรียบเทียบการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักของกลุ่มชายและกลุ่มหญิงพบว่ากลุ่มหญิงได้รับความรักมากกว่ากลุ่มชาย โดยเฉพาะ ในกลุ่มลูกคนโตและลูกคนรอง เช่นนั้นได้ ๕๕ และ ๕๕ เปอร์เซ็นต์ ($t = 3.504, p < .05$ และ $t = 2.020, p < .05$) แต่ในกลุ่มลูกคนเล็กไม่พบความแตกต่างดังกล่าว

๔. การยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักเปรียบเทียบกับระหว่างถิ่นที่อยู่

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักของกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด ทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มชายและกลุ่มหญิง ไม่พบความแตกต่างทั้งกล่าว แต่มโนแนวความคิดทางจังหวัดได้รับความนิยมมากกว่ากรุงเทพมหานคร ทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มชายและกลุ่มหญิง

๕. การยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักเปรียบเทียบกับระหว่างลำดับของการเกิด

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักในกลุ่มลูกคนโต ลูกคนกลาง และลูกคนเล็ก ไม่แตกต่างกัน

๖. การยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อ

๖.๑ เปรียบเทียบระดับการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อ

ในกลุ่มรวม จากการเปรียบเทียบความเอื้อเฟื้อทุกประเภทของเด็กที่ถูกควบคุมต่างกัน พบว่า เด็กที่ถูกควบคุมมากมีความเอื้อเฟื้อ ๓ ประเภท คือความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น เอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และเอื้อเฟื้อรวม ($t = 3.302, p < .001$; $t = 3.094, p < .001$ และ $t = 4.456, p < .001$) มากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมน้อย

๖.๒ หาความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อ

๖.๒๑ เมื่อวิเคราะห์ในกลุ่มรวม

ในกลุ่มรวม พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อรวมเพียงอย่างเดียว ($r = .104, p < .001$)

ในกลุ่มชาย พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และความเอื้อเฟื้อรวม ($r = .269$ และ $r = .239, p < .001$)

ในกลุ่มหญิง ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อเลย

๖.๒๒ เมื่อวิเคราะห์แยกตามถิ่นที่อยู่

กรุงเทพมหานคร ในกลุ่มรวมพบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับความเอื้อเฟื้อรวม ($r = .102, p < .05$) เท่านั้น นอกจากนั้นไม่พบความสัมพันธ์เลย

ต่างจังหวัด พบความสัมพันธ์ในกลุ่มรวมและกลุ่มชายเท่านั้น กล่าวคือ ในกลุ่มรวม การยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางบวกกับความเอื้อเฟื้อรวมอย่างเดียว

($r = .200$, $p < .05$) ในกลุ่มชาย การยอมรับเสียงลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อเพื่อ
 คอพวกพ้อง และเชื่อเพื่อรวม ($r = .244$ และ $r = .234$, $p < .09$)

๖.๒๓ เมื่อวิเคราะห์แยกตามค่าตัวของการเกิด

กลุ่มลูกคนโต การยอมรับเสียงลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางบวกกับความ
 เชื่อเพื่อทุกประเภท ($r = .272$, $.244$, $p < .05$ และ $r = .259$, $p < .09$) ในกลุ่ม
 ลูกชายหญิงคนโต เช่นเดียวกับกลุ่มลูกชายคนโต ($r = .244$, $p < .09$; $r = .300$ และ
 $.293$, $p < .05$) แต่ในกลุ่มลูกหญิงคนโตไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเสียงลูกแบบควบคุม
 กับความเชื่อเพื่อทุกประเภท

กลุ่มลูกคนรอง พบแต่ความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเสียงลูกแบบ
 ควบคุมกับความเชื่อเพื่อรวม ในกลุ่มชายหญิง และกลุ่มชาย คาสหสัมพันธ์นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
 $.05$ ($r = .244$ และ $.222$) และในกลุ่มชายยังพบว่าการยอมรับเสียงลูกแบบควบคุมกับความ
 เชื่อเพื่อคอพวกพ้องสัมพันธ์ทางบวก คาสหสัมพันธ์นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ($r = .290$)

กลุ่มลูกคนเล็ก ในกลุ่มรวมพบความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการ
 ยอมรับเสียงลูกแบบควบคุม กับความเชื่อเพื่อรวม เท่านั้น คาสหสัมพันธ์นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$
 ($r = .200$) แต่ในกลุ่มลูกชายคนเล็ก พบความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเสียงลูกแบบควบคุม
 กับความเชื่อเพื่อคอพวกพ้อง คาสหสัมพันธ์นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.09$ ($r = .260$)

๗. การยอมรับเสียงลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคม

๗.๑ เปรียบเทียบวินัยทางสังคม ของเด็กที่ถูกควบคุมต่างกัน เด็กที่ถูกควบคุมน้อย
 มีวินัยทางสังคมมากกว่าเด็กที่ถูกควบคุมมากทุกด้าน ถ้า t มีนัยสำคัญทางสถิติ ๓ ระดับ $.05$ และ
 $.01$ และ $.001$ (ถ้า t ตั้งแต่ ๑.๘๗๒ - ๓.๔๔๐)

๗.๒ หาความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเสียงลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคม

๗.๒๑ เมื่อวิเคราะห์ในกลุ่มรวม

ถ้าจะพิจารณาแนวโน้มทั่วไปแล้ว การยอมรับเสียงลูกแบบควบคุมสัมพันธ์
 ทางลบกับวินัยทางสังคมบางด้าน และในบางกลุ่มเท่านั้น

ในกลุ่มรวม พบความสัมพันธ์ในทางลบในกลุ่มชายมากกว่ากลุ่มหญิง

โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมรวม ($r = -.๑๖๔$, $p < .๐๕$) และวินัยทางสังคมท่านอื่นอีก ๒ ท่าน ไก่แก้ววินัยทางสังคมท่านที่ ๔ คือพฤติกรรมกลอยตามสังคม ($r = -.๑๘๐$, $p < .๐๕$) และวินัยทางสังคมท่านที่ ๖ พฤติกรรมที่จะปฏิบัติตามจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ($r = -.๒๐๐$, $p < .๐๕$) แต่ในกลุ่มหญิง พบความสัมพันธ์ทางลบ กับวินัยทางสังคมท่านที่ ๑ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติตามจริงเท่านั้น ($r = -.๓๖๖$, $p < .๐๕$)

๓.๒๒ เมื่อวิเคราะห์แยกตามถิ่นที่อยู่

ในกลุ่มกรุงเก่า พบความสัมพันธ์ทางลบระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม กับวินัยทางสังคมท่านที่ ๑ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติตามจริง ในกลุ่มรวม ($r = -.๑๕๕$, $p < .๐๕$) และกลุ่มหญิง ($r = -.๒๖๕$, $p < .๐๕$) นอกจากนี้ยังพบว่าการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมท่านที่ ๔ คือพฤติกรรมกลอยตามสังคม ($r = -.๑๘๔$, $p < .๐๕$) แต่ในกลุ่มชายไม่พบความสัมพันธ์ของการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมเลย

ในกลุ่มต่างจังหวัด พบความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมท่านที่ ๔ คือพฤติกรรมกลอยตามสังคม ทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มชายและกลุ่มหญิง ($r = -.๑๖๔$, $-.๑๘๔$ และ $-.๓๓๕$, $p < .๐๕$) นอกจากนี้ในกลุ่มรวมยังพบความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม กับวินัยทางสังคมท่านที่ ๖ คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติตามจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ($r = -.๑๕๓$, $p < .๐๕$) วินัยทางสังคมท่านที่ ๗ คือ พฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ($r = -.๑๕๑$, $p < .๐๕$) และวินัยทางสังคมรวม ($r = -.๓๑๑$, $p < .๐๕$)

๓.๒๓ เมื่อวิเคราะห์แยกตามลำดับของการเกิด

ในกลุ่มลูกคนโต ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม กับวินัยทางสังคมมีแนวโน้มเป็นลบ โดยเฉพาะกลุ่มลูกคนโตรวม พบความสัมพันธ์กับวินัยทางสังคมท่านที่ ๓ คือพฤติกรรมตามข้อเวียงตน ($r = -.๑๘๔$, $p < .๐๕$) และในกลุ่มลูกชายคนโต พบความสัมพันธ์ กับวินัยทางสังคมท่านที่ ๗ คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอก ($r = -.๒๖๕$, $p < .๐๕$) แต่ในกลุ่มลูกหญิงคนโต ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมเลย

กลุ่มลูกคนรอง ในกลุ่มรวมไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองเลย

นอกจากในกลุ่มชาย พบว่าการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมสัมพันธ์ทางลบ กับวินัยทางสังคมที่ ๖ คือ พฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก และในกลุ่มหญิงพบความสัมพันธ์ทางลบระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมที่ ๑ คือ พฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง กาสสัมพันธ์ของทั้งสองกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๕ และ .๐๑ ตามลำดับ ($r = -.๒๐๓$ และ $-.๒๕๒$)

กลุ่มลูกคนเล็ก พบความสัมพันธ์ทางลบมากกว่ากลุ่มลูกคนโตและลูกคนรอง โดยเฉพาะกลุ่มรอง พบความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมรวม ($r = -.๒๓๓$, $p < .๐๕$) และวินัยทางสังคมอื่น ๆ อีก ๔ ด้าน ได้แก่

- วินัยทางสังคมที่ ๒ คือ พฤติกรรมตามมาตรฐานตน ($r = -.๑๕๗$, $p < .๐๕$)
- วินัยทางสังคมที่ ๔ คือ พฤติกรรมคล้อยตามสังคม ($r = -.๒๒๔$, $p < .๐๑$)
- วินัยทางสังคมที่ ๖ คือ พฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก

($r = -.๒๒๔$, $p < .๐๑$)

- วินัยทางสังคมที่ ๗ คือ พฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอก

($r = -.๒๑๕$, $p < .๐๕$)

นอกจากนี้ในกลุ่มลูกชายคนเล็ก พบความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมกับวินัยทางสังคมด้านต่าง ๆ ทำนองเดียวกับกลุ่มรวม โดยเฉพาะ

- วินัยทางสังคมที่ ๒ คือ พฤติกรรมตามมาตรฐานตน ($r = -.๓๑๕$, $p < .๐๕$)
- วินัยทางสังคมที่ ๖ คือ พฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก

($r = -.๔๔๒$, $p < .๐๑$)

แต่ในกลุ่มลูกหญิงคนเล็ก พบความสัมพันธ์ทางออกไป ชัดใจแก่

- วินัยทางสังคมที่ ๓ คือ พฤติกรรมทางข้อเสียน ($r = -.๒๗๒$, $p < .๐๕$)
- วินัยทางสังคมที่ ๗ คือ พฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอก

($r = -.๒๗๐$, $p < .๐๕$)

๔. การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม เปรียบเทียบระหว่างเพศ

๔.๑ เมื่อวิเคราะห์แยกตามถิ่นที่อยู่

พบว่าการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุมมากกว่ากลุ่มชาย โดยเฉพาะในกลุ่มรวม และกลุ่มทางจังหวัด ($t = ๒.๕๔๓$ และ ๓.๐๔๕ , $p < .๐๑$) แต่ในกลุ่มกรุงเทพฯ ไม่พบความแตกต่าง

กักรกล่าว นั่นคือในกรุงเทพฯ หญิงถูกควบคุมพอ ๆ กับชาย

๔.๒ วิเคราะห์แยกตามลำดับขั้นของการเกิด

จากการเปรียบเทียบการยอมรับเลี้ยงลูกแบบควบคุมต่อชายและหญิง พบว่า หญิงถูกควบคุมมากกว่าชาย ในกลุ่มลูกคนโต และลูกคนรอง ($t = 2.953$ และ 9.802 , $p < .05$) แต่ไม่พบความแตกต่างในกลุ่มลูกคนเล็ก

๕. การยอมรับเลี้ยงลูกแบบควบคุมเปรียบเทียบระหว่างถิ่นที่อยู่

ผลพบว่า กลุ่มในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดถูกควบคุม ในทางกันทั้งในกลุ่มรวม กลุ่มชาย และกลุ่มหญิง

๑๐. การยอมรับเลี้ยงลูกแบบควบคุมเปรียบเทียบระหว่างลำดับขั้นของการเกิด

ผลพบว่า ลูกคนโต ลูกคนรอง และลูกคนเล็ก ถูกควบคุมพอ ๆ กัน

๑๑. การยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักกับและควบคุมกับความเื้อเื้อ

เนื่องจากการยอมรับเลี้ยงลูกแบบให้ความรักไม่สัมพันธ์กับการยอมรับเลี้ยงลูกแบบควบคุม ในทุกกลุ่มตัวอย่าง ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้พิจารณาตัวแปรทั้งสองพร้อมกัน เพื่อหาทราบว่ามีผลต่อความเื้อเื้ออย่างไร ทายการวิเคราะห์ความแตกต่างของความเื้อเื้อ จากกลุ่มตัวอย่าง ๔ กลุ่ม คือไปไม่ไคเก

กลุ่ม ๑ ได้รับความรักน้อย -ถูกควบคุมน้อย

กลุ่ม ๒ ได้รับความรักน้อย -ถูกควบคุมมาก

กลุ่ม ๓ ได้รับความรักมาก -ถูกควบคุมน้อย

กลุ่ม ๔ ได้รับความรักมาก -ถูกควบคุมมาก

ปรากฏว่าทั้ง ๔ กลุ่ม มีความเื้อเื้อทุกประเภทต่างกัน ($F = 4.864$, 5.633 และ 11.552 , $p < .05$) และเมื่อทดสอบความแตกต่างของการเฉลี่ยของความเื้อเื้อแต่ละทายการด้วยวิธี Newman Keul ปรากฏว่า

ความเื้อเื้อตอนนอน พบว่าในกลุ่มที่ ๑ มีความเื้อเื้อตอนนอน น้อยกว่า กลุ่มที่ ๒, ๓ และ ๔ ($q = 5.938$, 9.632 และ 11.288 , $p < .05$) แต่ความเื้อเื้อของ กลุ่ม ๒, ๓ และ ๔ ไม่ต่างกัน

การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสอบถาม

๑. แบบสอบถามวัดความเอื้อเฟื้อ

ในการศึกษาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสอบถามพิจารณาได้ ๒ อย่างได้แก่ ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายใน และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายนอก

ในการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายใน ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์รายข้อเพื่อเลือกข้อความที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง (ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ขึ้นไป) และได้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ซึ่งได้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามสูงพอสมควร ซึ่งใกล้เคียงรายคะแนนเฉลี่ยไว้แบบที่ ๒

และในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้หาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายใน ด้วยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแบบสอบถามแต่ละฉบับย่อย ๔ ฉบับ ได้แก่

๑. ความเอื้อเฟื้อในสถานการณ์ทั่วไป (Agen)

๒. ความเอื้อเฟื้อในสถานการณ์เฉพาะ (Asp)

๓. ความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น (Ao)

๔. ความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง (Agr)

ผลจากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ภายใน พบว่า แบบสอบถามแต่ละฉบับย่อยมีค่าสหสัมพันธ์ภายในสูงพอประมาณ ($r = .๓๘๕ - .๗๒๖$) แต่แบบสอบถามแต่ละฉบับย่อยสัมพันธ์กับคะแนนรวมสูงทุกฉบับ ($r = .๕๗๓ - .๗๒๖$, $N = ๔๕๐$) (รายละเอียดของค่าสหสัมพันธ์ภายในแสดงไว้ในตาราง ๕๓) ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ภายในนี้ แสดงให้เห็นว่าแบบสอบถามวัดความเอื้อเฟื้อนี้มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสูงในการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายนอก

ผู้วิจัยหาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายนอกจากวิธีการดังต่อไปนี้

๑. การหาค่าความสัมพันธ์กับความเกรงใจซึ่งเมืองคัมปะกอบบางอย่างรวมกับความเอื้อเฟื้อ

๒. การทดสอบความแตกต่างของความเอื้อเฟื้อจากกลุ่มที่มีความเอื้อเฟื้อสูงและต่ำ

ผลจากการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างด้วยวิธีการทั้งสองซึ่งมีรายละเอียดในแบบที่ ๒ พบว่าความเอื้อเฟื้อมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสูง

๓. การทดสอบสมมติฐานในการวิจัย (Cronbach, 1970 123 - 125, 146 - 154,

Anatasi, 1968 115 - 116) ในการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูแบบให้ความรักกับความเอื้อเฟื้อ พบว่าความสัมพันธ์เป็นบวก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แต่ความสัมพันธ์ระหว่างความเอื้อเฟื้อกับการยอมรับเลี้ยงดู แบบควบคุมเป็นไปในทางบวก ซึ่งไม่ตรงกันกับสมมติฐาน ทั้งนี้เนื่องจากการให้เหตุผลในการตั้งสมมติฐาน ไขมาจากทฤษฎีและผลงานวิจัยในสังคมอื่น ซึ่งเป็นสังคมแบบสัมฤทธิ์สัมพันธ์ เน้นมาวิจัยกับสังคมไทย ซึ่งเป็นสังคมไมตรีสัมพันธ์ซึ่งมักจะถือว่าการกาวกาย หรือการควบคุมของแม่เป็นการแสดงความรัก ความสนใจในตัวลูก แต่อย่างไรก็ตาม จากการทดสอบสมมติฐานที่ว่า ความเอื้อเฟื้อสัมพันธ์ทางบวกกับการให้แรงเสริมของแม่ ผลเป็นไปตามสมมติฐาน โดยเฉพาะสมมติฐานที่ว่า แม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องมากกว่าความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น

สำหรับการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความเอื้อเฟื้อกับวินัยทางสังคม พบว่า ความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคม ในกลุ่มกรุงเทพฯ ชาย ผลที่พบนี้สอดคล้องกับลักษณะของคนในสังคมไทยที่เน้นการช่วยเหลือพวกพ้องมากกว่าที่จะคำนึงถึงผู้อื่น หรือคำนึงถึงส่วนรวม

จากผลการวิจัยของ นิกา บุษยศรีสวัสดิ์ (๒๕๓๓) ที่พบว่าความเอื้อเฟื้อสัมพันธ์ทางบวกกับน้ำใจของการเป็นครูของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้น ป.กศ. ปี ๑ - ๔ ($r = .๔๕๐$, $p < .๐๑$) ซึ่งผลเป็นไปตามสมมติฐาน ในกรณีนี้แสดงว่าแบบสอบถามวัดความเอื้อเฟื้อได้ตรงกับที่ทำนายไว้ นอกจากนี้ นิกา บุษยศรีสวัสดิ์ (๒๕๓๓) ยังพบว่าความเอื้อเฟื้อสัมพันธ์ทางลบกับลักษณะเพทุบาย ($r = -.๓๗๕$, $p < .๐๑$) ซึ่งตรงกับสมมติฐาน และสอดคล้องกับทฤษฎีและผลการวิจัยในต่างประเทศ (Christie, 1970 : 42) ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าแบบสอบถามวัดความเอื้อเฟื้อสามารถทำนายความเอื้อเฟื้อได้พอสมควร

จากการศึกษา ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายใน ด้วยการทำค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น ค่าสหสัมพันธ์ภายในของแบบสอบถาม และจากการศึกษาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายนอก ด้วยการทำความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่น การทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีความเอื้อเฟื้อสูงและต่ำ และจากการทดสอบสมมติฐานในการวิจัยที่กล่าวมาแล้ว ทำให้มีความเชื่อมั่นว่า แบบสอบถาม

รักความเอื้อเฟื้อที่สร้างขึ้นมาด้วยความตั้งใจ โครงสร้างสูง

๒. แบบสอบถามวัดการให้ความรักของแม่และแบบสอบถามวัดการควบคุมของแม่

ในการศึกษาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสอบถามทั้งสอง ผู้วิจัยได้ศึกษาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายในควบคู่กัน

- หากค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามทั้งสองฉบับ กับการเลือกข้อความที่ค่าอำนาจจำแนกสูง (ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ขึ้นไป) มาใช้ในแบบสอบถามรายละเอียดปรากฏในพี ๒

- หากค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งสองฉบับ ปรากฏว่าแบบสอบถามทั้งสองฉบับมีความเชื่อมั่นสูงมาก

ในการหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายนอกของแบบสอบถาม ผู้วิจัยศึกษาจากการหาความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่น โดยการทดสอบสมมติฐาน ในการวิจัยครั้งนี้ และผลจากการวิจัยในครั้งนี้ส่วนใหญ่เป็นไปตามสมมติฐาน เช่น การให้ความรักของแม่สัมพันธ์ทางบวกกับความเอื้อเฟื้อ การควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคม แต่ผลการทดสอบสมมติฐานที่ว่า การควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับความเอื้อเฟื้อ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เพราะผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์พบว่า การควบคุมสัมพันธ์ทางบวกกับความเอื้อเฟื้อ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเหตุผลในการตั้งสมมติฐานของผู้วิจัยไม่ถูกต้อง เพราะตั้งจากทฤษฎีและผลการวิจัยในต่างประเทศ ซึ่งไม่สอดคล้องกับลักษณะสังคมไทย ซึ่งส่วนใหญ่ต้องการให้ลูกประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพ่อแม่ ซึ่งเน้นความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องมากกว่าการคำนึงถึงผู้อื่น ดังนั้นในสังคมไทย การควบคุมของแม่จึงสัมพันธ์ทางบวกกับความเอื้อเฟื้อ และนอกจากนี้การควบคุมและการกวดภายในสังคมเราถือเป็นการแสดงความรักความสนใจ

สำหรับการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักกับวินัยทางสังคม ผลเป็นไปตามสมมติฐาน คือ ลักษณะทั้งสองสัมพันธ์กันในทางบวกโดยเฉพาะกลุ่มลูกคนเล็ก ที่พบว่าการให้ความรักสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยทางสังคมเกือบทุกด้าน และการควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมเกือบทุกด้านในกลุ่มนี้เช่นกัน ซึ่งจะเห็นว่าแบบสอบถามวัดการให้ความรัก และการควบคุมของแม่ สามารถทำนายสมมติฐานได้ถูกต้อง ทำให้เชื่อมั่นได้ว่า แบบสอบถามทั้งสองฉบับวัดการให้ความรักและการควบคุมของแม่ได้จริง

จากการหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายในของแบบสอบถามทั้งสองฉบับ ด้วยการวิเคราะห์รายข้อเพื่อค่าอำนาจจำแนกและการหาความเชื่อมั่น และจากการหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายนอกด้วยการทดสอบสมมติฐานในการวิจัยดังกล่าวมาทำให้เชื่อมั่นว่าแบบสอบถามวัดการให้ความรักของแม่ และแบบสอบถามวัดการควบคุมของแม่ มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสูงพอสมควร

๓. แบบสอบถามวินัยทางสังคม

ในการศึกษาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสอบถามฉบับนี้ ผู้วิจัยได้หาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายใน ด้วยการวิเคราะห์รายข้อเพื่อเลือกข้อความที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง (ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๑ ขึ้นไป) ไปใช้ในแบบสอบถาม และได้หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ซึ่งปรากฏว่า แบบสอบถามวินัยทางสังคมมีความเชื่อมั่นสูง

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ภายในของแบบสอบถาม วินัยทางสังคมซึ่งแบ่งออกเป็น ๓ ลักษณะได้แก่

๑. S_1 คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริง
๒. S_2 คือพฤติกรรมตามมาตรฐานตน
๓. S_3 คือพฤติกรรมตามข้อเคืองตน
๔. S_4 คือพฤติกรรมกลดยตามสังคม
๕. S_5 คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคม
๖. S_6 คือพฤติกรรมที่จะปฏิบัติจริงต่อกฎเกณฑ์ภายนอก
๗. S_7 คือพฤติกรรมตามมาตรฐานสังคมต่อกฎเกณฑ์ภายนอก

ผลปรากฏว่า ลักษณะทั้ง ๗ อย่างสัมพันธ์กันไม่สูงนัก (ค่า r ตั้งแต่ .๓๓๖ - .๖๔๑, $N = ๔๕๐$) และลักษณะทั้ง ๗ อย่าง สัมพันธ์อย่างสูงกับวินัยทางสังคมรวม (ค่า r ตั้งแต่ .๖๕๖ - .๘๐๖, $N = ๔๕๐$) (รายละเอียดของความสัมพันธ์ปรากฏในตาราง ๕๔ - ๕๕) ผลที่พบนี้กล่าวให้เห็นว่าวินัยทางสังคมเป็นตัวแปรพื้นฐาน ประกอบด้วยลักษณะ ๗ อย่าง ซึ่งแตกต่างกันออกไป จึงทำให้ผลการวิเคราะห์ของลักษณะ ๗ อย่าง จึงแตกต่างกันออกไป เพราะจากการทดสอบสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม สัมพันธ์ทางลบ

กับวินัยทางสังคมาและกาสนสัมพันธันันสำคัญทางสถิติบางกาน โดยเฉพาะกลุ่มทางจังหวัด กาสนสัมพันธของการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบควบคุม กับวินัยทางสังคมาทางพฤติกรรมครอบครัวตามสังคมา มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในกลุ่มกรุงเทพฯ กาสนสัมพันธันันสำคัญทางสถิติกับวินัยทางสังคมาทางพฤติกรรมจริง (กานที่ ๑ และกานที่ ๒) (ผลในตาราง ๕) แสดงให้เห็นว่าแบบสอบถามวินัยทางสังคมาีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสูง เพราะวัดได้ตรงกับความเป็นจริงที่ว่า เด็กต่างจังหวัดมักจะถูกอบรมสังคมา และพฤติกรรมเป็นไปตามมาตรฐานของสังคมมากกว่าเด็กในกรุงเทพฯ ซึ่งมักทำอะไรตามความคึกของตัวเองมากกว่าจะขึ้นอยู่กับมาตรฐานสังคมา

ผลที่พบนี้แสดงให้เห็นว่า วินัยทางสังคมาีหลายลักษณะ แต่ละลักษณะมีความหมายในตัวของมันเอง กาสนสัมพันธของวินัยทางสังคมาแต่ละกานจึงไม่สอดคล้องกัน

แต่อย่างไรก็ตามจากผลที่พบว่า แต่ละลักษณะสัมพันธ์กับคะแนนรวมสูงนั้น แสดงว่าในการวิจัยครั้งต่อไปอาจใช้คะแนนรวมได้ แต่อย่างไรก็ตามจากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ภายใน ครั้งนี้ก็เป็นที่ยืนยันว่า แบบสอบถามวินัยทางสังคมาีความคงที่ภายในสูง

ในการหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายนอก ผู้วิจัยศึกษาด้วยวิธีการดังนี้

๑. การทดสอบความแตกคางของวินัยทางสังคมา จากกลุ่มที่มีวินัยทางสังคมาสูงและต่ำ จากการทดสอบครั้งนี้ปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มมีวินัยทางสังคมาต่างกัน ซึ่งมีรายละเอียดอยู่ในเมทที่ ๒

๒. การทดสอบสมมุติฐานในการวิจัย เพื่อเป็นการทดสอบดูว่า แบบสอบถามวินัยทางสังคมาสามารถทำนายผลได้ถูกต้องเพียงใด เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก และความคุมกับวินัยทางสังคมาปรากฏว่า ผลที่ได้เป็นไปตามสมมุติฐาน ที่พบว่ากาให้ความรักและทวง และการควบคุมสัมพันธ์ทางลบกับวินัยทางสังคมาบางกาน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวินัยทางสังคมาีหลายลักษณะ แต่ละลักษณะมีความหมายในตัวของมันเองดังที่กล่าวมาแล้ว

จากการทดสอบสมมุติฐานที่เกี่ยวกับความเอื้อเพื่อพบว่าวินัยทางสังคมาไม่สัมพันธ์กับความเอื้อเพื่อต่อพวกพ้อง แต่สัมพันธ์ทางบวกกับความเอื้อเพื่อต่อผู้อื่น ผลที่ได้เป็นไปตามสมมุติฐาน นั่นคือ ความเอื้อเพื่อต่อพวกพ้องไม่สัมพันธ์กับวินัยทางสังคมาในทุกกลุ่มตัวอย่าง แต่ความเอื้อเพื่อต่อผู้อื่นสัมพันธ์ทางบวกกับวินัยทางสังคมาวม ในกลุ่มหญิงกรุงเทพฯ

จากผลที่พบนี้แสดงให้เห็นว่า แบบสอบถามวินัยทางสังคมา สามารถทำนายผลได้ถูกต้อง

พอสมควร

แต่อย่างไรก็ตามจากการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างภายนอกของแบบสอบถาม ด้วยวิธีการดังกล่าวมาแสดงให้เห็นว่า แบบสอบถามวินัยทางสังคมวัดลักษณะของวินัยทางสังคม ได้จริง และจากการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม และการทดสอบความสัมพันธภาพในกันกลายมาแล้ว ทำให้เชื่อมั่นได้ว่า แบบสอบถามวัดวินัยทางสังคม นี้ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสูง

ข้อจำกัดของการวิจัยครั้งนี้

๑. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบ Purposive Sampling ในเชิงทฤษฎีจึงไม่อาจเป็นตัวแทนที่ดีของมวลหมู่ประชากร (Population) ซึ่งเป็นเด็กไทยชั้น ป.๑. ปีที่ ๑ ทั่วประเทศ
๒. เนื่องจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ป.๑. ปี ๑ เท่านั้น จึงไม่สามารถสรุปผลครอบคลุมถึงเด็กไทยทุกระดับได้
๓. การวิจัยโดยใช้แบบสอบถามแทนการสังเกตพฤติกรรมจากแบบสอบถามที่ใช้ คือ
 - ๓.๑ การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักและแบบควบคุม ซึ่งถามจากเด็กโดยให้เด็กกักตนความหลังเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับตัวเด็ก
 - ๓.๒ ความเอื้อเฟื้อ ไม่ได้สังเกตพฤติกรรมของความเอื้อเฟื้อจริง ๆ
 - ๓.๓ การไต่แรงเสริมของแม่ต่อความเอื้อเฟื้อของลูก ไม่ได้สอบถามหรือสังเกตพฤติกรรมจากแม่โดยตรง แต่เป็นรายงานจากเด็ก
 - ๓.๔ วินัยทางสังคม ไม่ได้สังเกตพฤติกรรมจริง ๆ

ข้อเสนอแนะ

สำหรับพ่อแม่

๑. การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก พบว่าสัมพันธ์กับความเอื้อเฟื้อและวินัยทางสังคม จะเป็นประโยชน์ในการให้คำแนะนำให้พ่อแม่ทั่วไป ว่าการให้ความรักแก่ลูกควบคู่กันไปกับการสั่งสอน

กานินททาง ๆ ให้แก่เด็ก เป็นสิ่งจำเป็นที่สุด

๒. เรื่องการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบความผูกพันทางบวก ความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง และสัมพันธ์ทางสังคมกับวินัยทางสังคม ผลที่ได้ช่วยให้เห็นว่า การอบรมเลี้ยงดูลูกของพ่อแม่ไทย ไม่ควรจะใช้การควบคุมมากเกินไป เพราะจะทำให้บุคลิกภาพของเด็กไม่เป็นที่ต้องการของสังคม เพราะขาดวินัยทางสังคม ซึ่งจำเป็นต้องปลูกฝังให้แก่นคนไทยทุกคนอยู่ในขณะนี้

๓. ผลที่พบว่า การให้ความรักมาก ควบคุมน้อย ในเวลาเดียวกัน จะทำให้เด็กมีความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น และมีวินัยทางสังคมมากที่สุด จะเป็นข้อคิดสำหรับการอบรมเลี้ยงดูลูกของพ่อแม่ไทย ที่ต้องการให้ลูกของตัวเองเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม

สำหรับผู้

๑. ผลที่พบว่าแม่ให้แรงเสริมเรื่องความเอื้อเฟื้อต่อพวกพ้องมากกว่าความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น ควรจะเป็นข้อคิดสำหรับผู้ในการอบรม และฝึกให้เด็กช่วยเหลือผู้อื่นมากขึ้น จากกิจกรรมต่าง ๆ ของเด็ก ส่งเสริมให้เด็กทำเพื่อประโยชน์ต่อสังคม ควบคู่ไปกับการเป็นแบบอย่างที่ดี และชี้แจงให้เห็นว่าการช่วยเหลือกันในสังคมเป็นสิ่งจำเป็น พร้อมกับให้เกียรติยกย่องชมเชย เมื่อเด็กกระทำความดีต่าง ๆ ให้แก่สังคม

๒. ผลการวิจัยเกี่ยวกับวินัยทางสังคม ที่พบว่าสัมพันธ์ทางลบกับการควบคุม ช่วยให้เข้าใจว่า ทำไมเด็กจึงฝ่าฝืนกฎหรือระเบียบต่าง ๆ ทั้งนี้เนื่องมาจากการบังคับให้เด็กทำตาม โดยไม่พิจารณาถึงลักษณะอย่างนั้น ยังจะทำให้เด็กขาดวินัยทางสังคม ครูควรจะได้เข้าใจหลักที่ว่า การสั่งสอนให้คนประพฤติปฏิบัติตามระเบียบ ควรจะให้เขารับเข้าไปด้วยความเต็มใจ ด้วยการเลียนแบบเชิงเปรียบเทียบจากครู พร้อมกับการได้รับความรักและความอบอุ่นจากครูไปควบพร้อม ๆ กัน ประการสำคัญครูจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก

สำหรับการนำไปใช้

๑. การอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักเป็นสิ่งจำเป็น ทุกคนควรจะให้ความสนใจแก่เด็ก

อย่างจริงจัง เพื่อที่จะถ่ายทอดความเมตตาต่าง ๆ ให้แก่เด็กตั้งแต่แรก ซึ่งกานิยมเหล่านี้ควรเป็น กานิยมที่เน้นความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น

๒. การควบคุมในวัยทางสังคมไม่มีผลเลย ในทางตรงกันข้าม การปลูกฝังความมี วินัยทางสังคมด้วยการให้ความรักแก่เด็ก และการถือว่าชีวิตในวัยเด็กจำเป็นมากในการพัฒนาบุคลิกภาพ

๓. ผลที่ได้จากการวิจัยเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า คนไทยส่วนใหญ่เอื้อเฟื้อต่อพวกพ้อง จึงทำให้คนไทยสังคมไทยเราขาดวินัยทางสังคม ซึ่งผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรจะให้ความสำคัญกับ บุคลิกภาพของคนไทยไปเพื่อการพัฒนาประเทศ ควรจะให้การปลูกฝังความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น และปลูกฝังวินัยทางสังคมให้แก่นคนไทย ด้วยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งลงไป

สำหรับการวิจัยต่อไป

๑. ควรทำการวิจัยกำกับกลุ่มตัวอย่างในระดับเกี่ยวกับการวิจัยครั้งนี้ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่าง แบบสุ่ม และทำกับมวลประชากรที่กว้างขวางขึ้น เป็นการยืนยันผลการวิจัยครั้งนี้

๒. ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้กับเด็กในระดับอายุต่าง กัน นับแต่วัยเข้าเรียนจนถึงระดับมหาวิทยาลัย และมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ต่างกันออกไป

๓. เพื่อให้ผลการวิจัยสามารถสรุปครอบคลุมกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเด็กไทยโดยศึกษา การอบรมเลี้ยงดูมีส่วนสัมพันธ์กับความเอื้อเฟื้อและวินัยทางสังคมอย่างไร โดยศึกษาในระยะยาว (Longitudinal Study) ก่อตั้งมาตั้งแต่วัยเด็ก โดยการเก็บข้อมูลจากการสังเกต สัมภาษณ์ และการใช้แบบสอบถามควบคู่กันไป และศึกษาติดตามผลไปเรื่อย ๆ ในแต่ละระดับอายุ เพื่อนำผล มาหาความสัมพันธ์ หรือเปรียบเทียบลักษณะต่าง ๆ กับวิธีการให้ความรักและควบคุม

๔. ควรจะศึกษาการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรัก การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมกับตัวแปร อื่น เพื่อจะให้เห็นว่า การให้ความรักและการควบคุมของแม่ มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นมากน้อย เพียงไร ตัวแปรเหล่านั้นใด

ตัวแปรทางบุคลิกภาพ

- ความมีวินัยในตนเอง
- ความรับผิดชอบต่อสังคม

- บุคลิกภาพแบบประชาธิปไตย
- ความเชื่อมั่นในตนเอง
- ความยืดหยุ่น
- ความสามารถในการปรับตัว
- ความมีไมตรี
- พัฒนาการทางศีลธรรม
- บุคลิกภาพแบบอัคราธิปไตย

ตัวแปรทางความคิด

- ความคิดแบบไม่ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง (Decentralization)
- ความสามารถทางสติปัญญา (Intelligence)

๕. การศึกษาความเชื่อเพื่อกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกัน ได้แก่ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับ

ลักษณะของผู้ให้ความช่วยเหลือ เช่น

- ความใจกว้าง
- ความคิดแบบไม่ยึดถือตนเองเป็นศูนย์กลาง
- ความรับผิดชอบต่องาน
- ความมีไมตรี
- ความสามารถในการปรับตัว

สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความช่วยเหลือ เช่น

- การเลียนแบบจาก Model
- การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
- การลงทุนหรือค่าใช้จ่ายในการช่วยเหลือ

ลักษณะของผู้รับความช่วยเหลือ เช่น

- การพึ่งพาผู้อื่น
- ความกลายคลึงและความแปลกหน้า

๖. การศึกษาความเชื่อ พิธี และวิถีทางสังคมกับวัฒนธรรมทางศาสนา

- การอบรมเลี้ยงดูลูกหลาน เช่น การให้เหตุผล และการฝึกให้พึ่งตนเอง
- บุคลิกภาพ ที่กล่าวในข้อ ๕
- ความกตัญญู ที่กล่าวในข้อ ๕

๗. การจะทำการวิจัยแบบทดลอง เพื่อดูอิทธิพลของตัวแปรที่จะมีผลต่อความเชื่อเพื่อโดยตรง ซึ่งอาจนำมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยแบบหาความสัมพันธ์.

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา ควรสุภา, ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว - เก็บตัว ความรู้สึกนึกชอบและ
คุณธรรมแห่งความเป็นพลเมืองดี ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ๒๕๑๖, ๘๘ หน้า.
- จตุพร จริญวิรัช ความสัมพันธ์ระหว่างการให้ความรัก และการให้สถานภาพของลูกกับการ
ยอมรับตนเอง เปรียบเทียบระหว่างเด็กวัยรุ่นปกติกับเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิด ปรินฎานิพนธ์
กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๔, ๑๑๔ หน้า.
- ทองหอ วิภาวิน การศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างสังคมประเพณี และความเกรงใจ
ของครอบครัวไทยกับครอบครัวจีน ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ๒๕๑๖, ๑๑๐ หน้า.
- นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ "วิเคราะห์ทฤษฎีของการชาควินัยทางสังคม" ๒๕๑๖, ๑๖ หน้า (อัครสำเน)
- นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ "สตรีไทยสามารถช่วยชาติพัฒนากระบวนการศึกษาและศีลธรรม" ๒๕๑๖,
๘ หน้า. (อัครสำเน)
- นิภา บุญศรีสวัสดิ์ การศึกษานำใจของการเป็นครู ความอยากรู้อยากเห็น ความเอื้อเฟื้อ
และเพทพบายของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ - ๔ วิทยาลัยครูนครปฐม ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๓, ๙๕ หน้า.
- ประจต เล็กสวาสดี ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูก กับการพึงผู้อื่น พฤติกรรมด้าน
ความเป็นผู้นำ และความรู้สึกนึกชอบ ปรินฎานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ๒๕๑๓, ๑๖๐ หน้า.
- ปราณีตา สุขอุดม การศึกษาเปรียบเทียบสังคมประเพณี และบุคลิกภาพระหว่างคนไทยและคนจีน
ปรินฎานิพนธ์ ค.ม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๔, ๑๐๓ หน้า.
- พนั สะเพียรชัย Correlation Analysis, ๒๕๑๔, ๙๔ หน้า. (อัครสำเน)
- พระศรีวิสุทธิโมลี "เอกลักษณ์ของสังคมไทยในอนาคต" บันทึกการสัมมนาเรื่องเอกลักษณ์ของสังคมไทย
ในอนาคต หน้า ๒๑๕ - ๒๒๕ สมาคมอนุรักษ์ศิลปกรรมและสิ่งแวดล้อม ๒๕๑๕.

- มัญศรี นุนาค การศึกษาเปรียบเทียบสังคมประเพณีของปิตามารคา กับบุคลิกภาพของเด็กใน
พระนครและทางจังหวัด ปริญญาโท ค.ม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
๒๕๑๕, ๑๑๓ หน้า.
- มาลา วิรุฒกานนท์ ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ แบบการรับรู้ และการเลี้ยงดู
ในด้านการฝึกให้ตนเอง กับในด้านการยับยั้งการพึ่งตนเอง เปรียบเทียบเด็กใน
นครหลวงกับเด็กในทางจังหวัด ในระดับชั้นประถมปีที่ ๒ ปริญญาโท กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๕, ๑๕๓ หน้า.
- วรรณิ วัชรธรรม การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์และความรู้สึก
รักนิชของของเด็กไทยเชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีน ปริญญาโท กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๕, ๖๙ หน้า.
- วิรุฒก วิเชียรโชติ "ทฤษฎีสังคมไมตรีสัมพันธ์" พัฒนาสังคม ๕ หน้า ๓๔ - ๔๔ กรุงเทพมหานคร
การพิมพ์ ๒๕๑๖.
- วิรุฒก วิเชียรโชติ และคณะ รายงานสรุปความก้าวหน้าผลงานวิจัยโครงการวิจัยในคนไทย
ประจำปี ๒๕๑๒ - ๒๕๑๕ ๒๕๑๖, ๒๒ หน้า. (อัสสาเนา)
- ละม้ายมาศ ศรีพิทักษ์ และคณะ อิทธิพลของสังคมต่อการพัฒนาการของเด็ก ที่ตำบลนาป่า อำเภอเมือง
จังหวัดชลบุรี รายงานการวิจัย ฉบับที่ ๕ สถาบันระหว่างชาติสำหรับการคนควาเรื่องเด็ก
๒๕๑๐, ๑๔๔ หน้า.
- อมวอล หกสุวรรณ การเปรียบเทียบบุคลิกภาพของบุคคลในอาชีพครูกับแพทย์ ปริญญาโท
กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๖, ๒๑๙ หน้า.
- Anatasi, Anne, Psychological Testing, 3rd ed., The Macmillan Company,
Collier - Macmillan Limited, London, 1968, 665 pp.
- Aronfreed, J., and Paskal, V., "Altruism, Empathy and the Condition of
Positive Affect," in Aronfreed, J., Conduct and Conscience,
New York Academic Press, 1968, (citing from Psychological Bulletin,
73 (4) : 260, 276, 1970.)
- Aronfreed, Justin, "The Socialization of Altruistic and Sympathetic
Behavior : Some Theoretical and Experimental Analyses," in
Altruism and Helping Behavior, pp. 103 - 123, Academic Press,
New York, 1970.
- Baldwin, A. L., "Socialization and the Child Relationship," Child
Development, 19 : 127 - 136, 148.
- Berkowitz, L. and Daniels, L., "Responsibility and Dependency," Journal
of Abnormal and Social Psychology, 66 : 429 - 436, 1963.

- Berkowitz, L., and Daniels, L., "Affecting the Saliency of the Social Responsibility Norm - Effect of Past Help on the Response to Dependency Relationships," Journal of Abnormal and Social Psychology, 68 275 - 281, 1964.
- Blake, R., and others, "Gift - giving as a Function of Group Standards," Journal of Human Relations, 8 · 61 - 73, 1955.
- Bond, Norman David, "Correlates of Altruism in Elementary School Children," Dissertation Abstracts, 29 · 3454 A, April, 1969.
- Bryan, James H., and London, Perry, "Altruistic Behavior By Children," Psychological Bulletin, 73 (3) 200 - 211, 1970.
- Bryan, J. H., and Test, M. A., "Model and Helping Naturalistic Studies in Aiding Behavior," Journal of Personality and Social Psychology, 6 · 400 - 407, 1967.
- Cattell, Raymond B., Handbook for the 16 Personality Factor Questionnaire, Institute for Personality and Ability Testing, Illinois, 1957, 54 pp.
- Cattell and R. Horowitz, J., "Objective Personality Tests Investigating the Structure of Altruism in Relation to Source Traits," Journal of Personality, 21 103 - 117, 1952.
- Christie, R. and Geis F. L., Studies in Machiavellianism, Academic Press, Inc., New York, 1970, 415 pp.
- Cochran, William G., Sampling Technique, Charles E. Tuttle Company, Tokyo, 1970, 330 pp.
- Cronbach, Lee J., Essentials of Psychological Testing, 3rd. ed., Harper and Row, Publishers, New York, Evanston, and London, 1970, 752 pp.
- Danziger, K., Reading in Child Socialization, Oxford, Pergamon Press, 1970, 337 pp.
- Edwards, A. L., Experimental Design in Psychological Research, revised ed., Holt, Rinehart and Winston, New York, 1960, 398 pp.
- Foa, Uriel G., "Role Behavior Test : Some Preliminary Differential Findings on Schizophrenics and Neurotics," Report No. 3, November, 1968, 28 pp.
- Floyd, J., "Effects of Amount of Reward and Friendship Status of the Other on the Frequency of Sharing in Children," Unpublished Doctoral Dissertation, University of Minnesota, 1964, (citing from Psychological Bulletin, 73 (4) · 288, 1970.)

Friedrichs, R. W., "Alter Versus Ego : An Exploratory Assessment of Altruism," American Sociological Research, 25 · 496 - 508, 1960.

Garret, Henry E., Statistics in Psychology and Education, Longmans, Green, New York, 1958, 478 pp

Greenberg, Martin S., "Situational Determinants of Altruistic Behaviors," Dissertation Abstracts, 29 · 1960 A, December, 1969.

Gullford, J. P., The Nature of Human Intelligence, McGraw - Hill, Book Company, New York, 1967, 538 pp

Hall, Calvin S., and Lindzey, Gardner, Theories of Personality, 2nd. ed., John Wiley and Sons, Inc., 1970, 622 pp.

Hoffman, Martin L., "Moral Development," in Carmichael's Manual of Child Psychology, pp. 261 - 360, edited by Mussen, Paul, John Wiley and Sons, Inc., New York, 1970.

Hornstein, H. A., and others, "The Influence of Model's Feeling about His Behavior and His Relevance as a Comparison Other on Observer's Behavior," Journal of Personality and Social Psychology, 10 222 - 226, 1968.

- - - Hotelling, H., "The Selection of Variates for Use in Prediction : with Some Comments on the General Problem of Nuisance Parameters," Ann. Math. Statist. 11 · 271 - 283, 1940 (citing from Edwards, A. L., Experimental Design in Psychological Research, p. 85, Holt, Rinehart and Winston, New York, 1960.)

Hull, Clark L., Essentials of Behavior, Yale University Press : New Haven, 1951, 144 pp.

Jayasuriya, D. L., "Approach to the Study of Altruism," Paper Presented on Socialization in SOLEP conference at Sampran, Nakornprathom Province, During August 21 - 30, 1972, 4 pp.

Jones, V., "Character Development in Children . A Objective Approach," in Carmichael's Manual of Child Psychology, 781 - 832, John Wiley and Sons, 1954.

Kay, William, Moral Development, George Allen and Unwin Ltd., London, 1970, 270 pp.

Kaufmann, H., Aggressive and Altruism, Holt, Rinehart and Winston, Inc., New York, 1970, 165 pp.

- Kohlberg, M., Stages in the Development of Moral Thought and Action, Holt, Rinehart and Winston, 1969.
- Kramer, Clyde Young, "Extension of Multiple Range Tests to Group Means with Unequal Number of Replications," Biometrics, 12 : 307-310, 1956.
- Krebs, Dennis L., Altruism - "An Examinations of the Concept and a Review of the Literature," Psychological Bulletin, 73 (4) 258 - 302, 1970.
- Lembo, John M., "Altruistic Attitudes Among Catholic Lay and Religious Female College Students," Journal of Educational Research, 61 (2) : 71 - 73, 1967.
- Lindquist, E. F., Design and Analysis of Experiment in Psychology and Education, Houghton Mifflin, Boston, 1953, 398 pp.
- Macaulay, J., and Berkowitz, L., Altruism and Helping Behavior, Academic Press, New York, 1970, 290 pp.
- Mcnemar, Quinn, Psychological Statistics, 4th ed., John Wiley and Sons, Inc., 1969, 529 pp.
- Miller, Daniel R., "Personality Study and Culture," Studying Personality Cross - Culturally, New York, 1961, 687 pp.
- Mussen, Paul H., and others, Child Development and Personality, 3rd ed., Harper and Row, New York, 1969, 795 pp.
- Mussen, Paul H., editor, Carmichael's Manual of Child Psychology, Vol.2 3rd. ed., John Wiley and Sons, Inc., New York, 1970, 872 pp.
- Myrdal, Gunnar, The Challenge of the World Poverty, Penguin Books Ltd., Harmondsworth, Middlesex England 1970, 705 pp.
- Peck, R. F., "Family Patterns Correlated with Adolescent Personality Structure," Journal of Abnormal and Social Psychology, 62 374, November, 1958.
- Radke, Marian J., The Relation of Parental Authority to Children Behavior and Attitudes, Minneapolis, University of Minnesota Press, 1964.
- Ribal, J. E., "Social Character and Meanings of Selfishness and Altruism," Sociology and Social Research, 47 : 311 - 321, 1963.
- Rosenhan, D., "Preaching and Practicing : Effect of Channel Discrepancy on Norm Internalization," Child Development, 5 : 424 - 431, 1967.

- Rosenhan, D., and White, G. M., "Observation and Rehearsal as Determinants of Prosocial Behavior," Journal of Personality and Social Psychology, 5 : 424 - 431, 1967.
- Rosenhan D., "Some Origin of Concern for Others," in "Trends and Issues," in Mussen, J., and other, Developmental Psychology, Holt, Rinehart and Winston, 1969.
- Secord, P. E. and Backman C. W., Social Psychology, McGraw - Hill Book Company, New York, 1964, 659 pp.
- Sears, R., and others, Patterns of Child Rearing, Evanston III. Row, Peterson, 1957, 549 pp.
- Schaefer, E. S., "Children's Reports of Parental Behavior : An Introductory," Child Development, 36 : 413 - 424, 1965.
- Schopler, J., and Bateson, N., "The Power of Dependence," Journal of Personality and Social Psychology, 2 : 247 - 254, 1965.
- Shaffer, Jack, "Reinforcement of Child Behavior in Thailand," Paper Presented on Socialization in SOLEP Conference at Sampran, Nakornprathom Province, During August 21 - 30, 1972.
- Symonds, P. M., The Psychology of Parent - Child Relationships, New York : Appleton - Century - Crafts, 1939.
- Turner, W. D., Altruism and Its Measurement in Children, Journal of Abnormal and Social Psychology, 43 : 502 - 516, 1948.
- Ugurel - Semin, R., "Moral Behavior and Moral Judgement of Children," Journal of Abnormal and Social Psychology, 47 : 463 - 474, 1952.
- Winer, B. J., Statistical Principles in Experimental Design, McGraw - Hill Book Company, Inc., New York, 1962, 672 pp.
- Wright, B., "Altruism in Children and the Perceived Conduct of Others," Journal of Abnormal and Social Psychology, 37 : 218 - 233, 1942.
- Wright, B., "The Development of the Ideology of Altruism and Fairness in Children," Psychological Bulletin, 39 : 485 - 486, 1942.

១

ពាក្យណា

១

ตาราง ๕๓ การสัมผัสหรือสัมผัสกันภายในระหว่างความเอื้อเพื่อ ๕ ตัว แยกตามเพศ ชาย หญิง และกลุ่มรวม

เพศ	ตัวแปร	Agen	Asp.	Ao	Agr	At
ชาย ๒๒๐	Agen	๑.๐๐๐	.๓๙๒	.๕๕๑	.๖๔๘	.๙๙๙
	Asp		—	.๘๒๔	.๙๖๑	.๘๐๐
	Ao			—	.๓๙๙	.๕๘๖
	Agr				—	.๘๖๐
	At					—
หญิง ๒๓๐	Agen	๑.๐๐๐	.๓๙๘	.๕๙๘	.๘๙๘	.๙๖๖
	Asp		—	.๘๖๐	.๘๖๖	.๙๙๓
	Ao			—	.๘๖๖	.๘๖๖
	Agr				—	.๖๓๖
	At					—
รวม	Agen	๑.๐๐๐	.๔๐๔	.๕๕๙	.๘๘๕	.๙๖๑
	Asp		๑.๐๐๐	.๘๒๔	.๖๕๐	.๙๙๙
	Ao			๑.๐๐๐	.๒๘๐	.๕๙๓
	Agr				๑.๐๐๐	.๙๖๖
	At					๑.๐๐๐

Agen — ความเอื้อเพื่อทั่วไป

Asp — ความเอื้อเพื่อเฉพาะ

Ao — ความเอื้อเพื่อตนเอง

Agr — ความเอื้อเพื่อพวกพ้อง

At — ความเอื้อเพื่อรวม

ตาราง ๕๖ ก่า t ที่ไ้จากการเปรียบเทียบการให้ความรักของแม่ระหว่างนักเรียนที่ไ้รับ
ความรักมากและน้อย (ข้อ ๑ - ๓๘) และความแตกต่างของคะแนนการควบคุมของ
แม่ ระหว่างนักเรียนที่ถูกรักมากและน้อย (ข้อ ๓๙ - ๕๐) จากการวิเคราะห์
รายข้อของแบบสอบถามวัดการให้ความรักของแม่ และการควบคุมของแม่

ข้อที่	ก่า t	ข้อที่	ก่า t	ข้อที่	ก่า t
๑	๕.๘๕๕***	๓๑	๓.๐๘๓**	๖๑	๓.๒๐๓**
๒	๒.๖๕๕**	๓๒	๕.๐๖๖***	๖๒	๓.๑๕๕**
๓	๒.๓๖๓*	๓๓	๕.๓๖๕***	๖๓	๑.๕๕๓*
๔	๕.๓๓๑***	๓๔	๒.๓๓๕**	๖๔	๕.๕๑๕***
๕	๓.๐๕๑**	๓๕	๓.๐๕๐**	๖๕	๒.๕๕๓**
๖	๓.๑๑๑**	๓๖	๒.๕๕๖**	๖๖	๕.๐๓๕***
๗	๕.๒๕๒**	๓๗	๕.๕๕๕***	๖๗	๓.๕๕๓**
๘	๒.๓๖๖*	๓๘	๕.๕๕๒***	๖๘	๕.๓๕๐***
๙	๓.๓๕๐***	๓๙	๒.๕๖๖**	๖๙	๒.๕๕๒**
๑๐	๒.๕๑๕**	๔๐	๒.๕๕๑*	๗๐	๕.๓๕๕***
๑๑	๕.๒๕๕***	๔๑	๓.๐๕๕**	๗๑	๓.๓๕๕**
๑๒	๕.๖๒๕***	๔๒	๓.๕๐๕**	๗๒	๒.๕๓๐**
๑๓	๑.๕๒๕*	๔๓	๒.๐๒๕*	๗๓	๕.๒๕๓***
๑๔	๓.๕๐๕***	๔๔	๑.๓๕๕*	๗๔	๒.๒๖๕*
๑๕	๒.๓๖๕*	๔๕	๕.๓๒๐***	๗๕	๒.๖๕๕**
๑๖	๒.๕๑๐*	๔๖	๓.๕๐๓***	๗๖	๕.๐๓๕***
๑๗	๕.๕๓๖***	๔๗	๑.๕๖๕*	๗๗	๕.๖๕๖***
๑๘	๕.๓๕๕***	๔๘	๕.๖๓๕***	๗๘	๓.๑๐๒**
๑๙	๕.๖๖๕***	๔๙	๒.๓๐๕*	๗๙	๓.๕๕๕**
๒๐	๒.๕๑๕**	๕๐	๒.๐๓๕*	๘๐	๕.๑๖๐***
๒๑	๒.๓๒๓**	๕๑	๒.๖๕๖**	๘๑	๒.๕๕๕**
๒๒	๓.๒๒๒**	๕๒	๓.๓๕๒**	๘๒	๓.๕๒๕***
๒๓	๕.๒๒๕***	๕๓	๓.๒๕๒**	๘๓	๑.๖๕๖*
๒๔	๓.๒๒๒**	๕๔	๕.๑๓๖***	๘๔	๒.๑๕๕*
๒๕	๕.๓๖๐***	๕๕	๕.๐๒๐***	๘๕	๕.๕๐๕***
๒๖	๒.๕๕๕**	๕๖	๓.๓๕๕***	๘๖	๕.๓๓๕***
๒๗	๖.๕๐๖***	๕๗	๒.๑๕๕*	๘๗	๒.๒๕๖*
๒๘	๕.๓๓๕***	๕๘	๑.๕๖๖*	๘๘	๓.๐๕๓**
๒๙	๖.๖๒๕***	๕๙	๒.๕๖๒**	๘๙	๕.๐๕๕***
๓๐	๕.๕๖๑***	๖๐	๕.๕๐๓***	๙๐	๒.๕๐๑**

***p < .๐๐๑

**p < .๐๑

*p < .๐๕

ตาราง ๕๓ ค่า t ที่ได้จากการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย ของนักเรียนรู้ความ
 ใช้อธิบาย และค่า จากการวิเคราะห์รายข้อของแบบสอบถามข้อที่ ๑
 (สถานการณ์ทั่วไป) ($N = ๑๗๐$, N กลุ่มสูง = N กลุ่มต่ำ = ๘๕)

ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t
๑.	๒.๗๒๓ **	๑๕.	๓.๔๖๕ ***
๒.	๓.๑๔๓ **	๑๖.	๔.๖๑๑ ***
๓.	๓.๕๓๓ ***	๑๗.	๕.๑๔๕ ***
๔.	๕.๑๘๕ ***	๑๘.	๕.๔๕๑ ***
๕.	๖.๓๘๘ ***	๑๙.	๕.๑๔๕ ***
๖.	๒.๖๔๖ **	๒๐.	๕.๘๘๐ ***
๗.	๓.๑๖๕ ***	๒๑.	๖.๓๘๕ ***
๘.	๓.๒๓๕ ***	๒๒.	๕.๕๓๓ ***
๙.	๖.๒๖๐ ***	๒๓.	๕.๑๓๕ ***
๑๐.	๖.๑๔๓ ***	๒๔.	๕.๕๕๑ ***
๑๑.	๖.๘๔๖ ***	๒๕.	๓.๓๖๖ ***
๑๒.	๕.๕๘๓ ***	๒๖.	๓.๖๒๘ ***
๑๓.	๓.๕๕๕ ***	๒๗.	๓.๐๘๘ ***
๑๔.	๓.๖๕๘ ***	๒๘.	๕.๘๑๖ ***

*** $p < .๐๐๑$

** $p < .๐๑$

ตาราง ๕๔ ค่า t ที่ได้จากการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่มีความ
 เอื้อเฟื้อสูง และต่ำ จากการวิเคราะห์รายข้อของแบบสอบถามวัดความเอื้อเฟื้อ
 ฉบับที่ ๒ (สถานการณ์เฉพาะ) ฉบับย่อย (Sub - test) ที่ ๑, ๒, ๓ ตามลำดับ
 ($N=๓๓๐$; N กลุ่มสูง = N กลุ่มต่ำ = ๑๖๕)

สถานการณ์	ฉบับที่ ๒ (Sub - test ที่ ๑)	ฉบับที่ ๒ (Sub-test ที่ ๒)	ฉบับที่ ๒ (Sub - test ที่ ๓)
	ค่า t	ค่า t	ค่า t
๑	๓.๕๑๑***	๕.๒๕๐***	๖.๑๓๖***
๒	๕.๓๘๓***	๓.๒๗๕***	๖.๖๒๕***
๓	๓.๕๕๐***	๕.๕๕๕***	๘.๖๖๗***
๔	๓.๑๗๕***	๕.๒๖๕***	๕.๖๐๖***
๕	๖.๕๗๐***	๕.๓๕๗***	๕.๘๕๕***
๖	๕.๕๖๕***	๗.๐๗๒***	๖.๘๕๗***
๗	๕.๑๓๕***	๖.๗๖๕***	๕.๘๕๐***
๘	๕.๒๕๕***	๕.๗๑๐***	๖.๕๗๓***
๙	๗.๒๕๕***	๓.๓๕๕***	๕.๒๕๓***
๑๐	๖.๘๖๑***	๕.๐๘๑***	๕.๕๕๒***
๑๑	๕.๕๑๘***	๕.๘๕๐***	๕.๕๕๒***
๑๒	๕.๕๕๕***	๖.๒๗๐***	๖.๖๓๖***
๑๓	๗.๗๐๕***	๖.๗๕๕***	๖.๐๐๕***
๑๔	๖.๕๓๕***	๕.๘๘๕***	๕.๕๗๕***
๑๕	๖.๒๕๐***	๖.๗๑๑***	๖.๕๒๕***
๑๖	๗.๕๗๕***	๖.๕๕๕***	๗.๐๕๓***
๑๗	๖.๖๗๐***	๕.๑๕๕***	๘.๐๗๕***
๑๘	๕.๘๓๓***	๕.๖๖๕***	๘.๓๒๕***
๑๙	๕.๖๒๕***	๘.๐๓๑***	๘.๓๗๒***
๒๐	๕.๘๑๖***	๕.๗๒๑***	๕.๕๕๖***

*** $p < .00๑$

** $p < .๐๑$

ตาราง ๕๕ ค่าที่ได้จากการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนตามวัยทางสังคม
สูง และต่ำ จากการวิเคราะห์รายข้อของแบบสอบถามวัยทางสังคม

ข้อที่	ค่า	ข้อที่	ค่า	ข้อที่	ค่า
๑	๒.๑๕๓*	๒๒	๓.๘๒๕***	๔๓	๓.๓๗๒***
๒	๓.๖๖๓**	๒๓	๕.๓๖๓***	๔๔	๖.๖๔๑***
๓	๒.๑๑๒*	๒๔	๕.๙๑๕***	๔๕	๓.๒๒๖**
๔	๒.๑๘๓*	๒๕	๒.๕๘๓*	๔๖	๕.๖๖๐***
๕	๒.๘๖๐**	๒๖	๒.๗๐๒*	๔๗	๓.๕๘๓***
๖	๓.๐๙๖**	๒๗	๕.๖๔๑***	๔๘	๕.๐๓๓***
๗	๕.๐๑๒***	๒๘	๒.๕๓๒*	๔๙	๕.๓๕๕***
๘	๒.๒๐๓*	๒๙	๒.๓๐๓*	๕๐	๖.๓๔๑***
๙	๓.๖๔๕***	๓๐	๓.๒๒๕**	๕๑	๒.๓๑๕*
๑๐	๕.๐๕๕***	๓๑	๒.๘๕๕**	๕๒	๓.๘๓๕**
๑๑	๓.๑๘๐**	๓๒	๓.๑๔๑**	๕๓	๓.๕๕๓***
๑๒	๒.๓๐๓*	๓๓	๖.๐๑๐***	๕๔	๕.๐๐๙**
๑๓	๓.๑๕๒**	๓๔	๒.๘๔๓**	๕๕	๓.๓๐๕**
๑๔	๓.๕๕๕***	๓๕	๕.๒๓๕***	๕๖	๕.๖๓๕**
๑๕	๕.๓๕๐***	๓๖	๕.๑๔๑***	๕๗	๕.๓๗๖***
๑๖	๓.๓๓๓**	๓๗	๕.๐๓๑***	๕๘	๑๒.๒๘๖***
๑๗	๒.๕๕๕**	๓๘	๕.๐๓๑***	๕๙	๓.๕๘๑***
๑๘	๓.๑๕๕**	๓๙	๓.๒๕๕***	๖๐	๒.๕๖๓*
๑๙	๓.๒๐๐**	๔๐	๕.๒๖๑***	๖๑	๕.๕๕๕***
๒๐	๕.๓๖๓***	๔๑	๓.๒๕๓**	๖๒	๕.๙๑๕***
๒๑	๕.๓๗๕***	๔๒	๕.๓๖๖***		

แบบสอบถามการให้ความรักและการควบคุมของแม่?

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

๑. แบบสอบถามนี้ ต้องการทราบความรู้สึกหรือการรับรู้ของท่านเกี่ยวกับการกระทำของแม่ ในช่วงใดก็ตามที่อยู่ในความทรงจำของท่านในขณะนี้ ว่าแม่เคยปฏิบัติต่อตัวท่าน ในสถานการณ์ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด
๒. แบบสอบถามนี้ แต่ละข้อจะเป็นสถานการณ์ระหว่างแม่กับตัวท่าน และจะมีคำตอบให้ท่านเลือก ๕ คำตอบ ซึ่งแสดงถึงการปฏิบัติของแม่ต่อตัวท่านตั้งแต่ เคยทำเสมอ เคยทำบ่อยๆ เคยทำปานกลาง เคยทำนานๆครั้ง และไม่เคยทำเลย
๓. ในการตอบแบบสอบถามนี้ ให้ตอบในกระดาษคำตอบโดยให้ท่านเลือกคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพียงคำตอบเดียว แล้วกาเครื่องหมาย X ลงในช่องว่าง ซึ่งแทนคำตอบที่ท่านเลือก

หมายเหตุ

๑. ท่านในแบบสอบถามหมายถึงผู้ตอบแบบสอบถาม
๒. แต่ละข้อให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว
๓. ต้องทำให้ครบทุกข้อ มิฉะนั้นข้อสอบที่ท่านทำจะใช้ไม่ได้เลย

- ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน -

คำสั่ง

แม่เคยปฏิบัติต่อตัวท่านในสถานการณ์ต่อไปนี้มากน้อยเพียงไร

๑. แม่ก็จะทำในสิ่งที่ท่านชอบ
๒. เวลาที่ท่านต้องการให้แม่ช่วยทำงานบางอย่างให้ แม่ไม่เคยช่วย หรือให้คำแนะนำแก่ท่านเลย
๓. แม่ก็จะดูถูกความสามารถของท่านเสมอ
๔. แม่ก็จะพาท่านไปไหนมาไหนด้วย
๕. แม่ก็จะเอาใจใส่คอยช่วยท่านทำงาน
๖. เวลาที่แม่มีเรื่องอะไรก็จะบอกให้ท่านทราบ
๗. แม่จะเอาใจใส่งานที่ท่านทำด้วยความซื่อสัตย์ และให้ความคิดเห็นบางอย่าง
๘. ไม่ว่าท่านจะทำอะไรแม่จะคอยคำเหนี่ยวนำเสมอ
๙. แม่ก็จะชมเสมอว่าท่านเป็นคนดี
๑๐. แม่ก็จะเล่าถึงความสามารถของท่าน (ผู้ตอบ) บางอย่างให้คนอื่นฟัง
๑๑. ทุกครั้งที่ท่านแก้ปัญหาได้ แม่ก็จะชมว่าท่านเก่ง
๑๒. เมื่อท่านอยู่กับแม่ แม่จะทำงานด้วยความเพลิดเพลินและมีอารมณ์ดี
๑๓. แม่ไม่เคยถามเลยว่าท่านต้องการอะไรบ้าง

๑๔. แม่ชอบทำอาหารที่ท่านชอบให้ทานบ่อยๆ
๑๕. เวลาที่ท่านอวดงานบางอย่างที่ท่านทำด้วยตัวเอง แม่ไม่เคยแสดงความสนใจเลย
๑๖. แม่มักจะพูดว่า ท่านไม่เคยทำอะไรที่เป็นประโยชน์เลย
๑๗. แม่มักจะพูดคุยกับท่านด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มและสนุกสนาน
๑๘. แม่ชอบให้ท่านมีส่วนร่วมในการจัดงานบางอย่างหรือขอความคิดเห็นจากท่าน
๑๙. แม่สนใจในการเรียนของท่านมาก และคอยให้กำลังใจท่านเสมอ
๒๐. แม่ไม่เคยสนใจทุกข์สุขของท่านเลย
๒๑. แม่ชอบพูดกับท่านว่าอายหน้าทำไมลูกอย่างนี้
๒๒. แม่มักยกย่องลูกคนอื่นว่าดีกว่าท่าน
๒๓. แม่มักจะซื้อของไว้ เช่น เสื้อผ้า กระเป๋า และอื่นๆมาให้ท่าน
๒๔. แม่มักจะพูดเสมอว่าแม่มีใจที่รักลูกอย่างท่าน
๒๕. แม่มักจะยกย่องท่านเสมอ
๒๖. แม่มักจะพูดถึงแต่การกระทำที่ดีของท่าน
๒๗. แม่พอใจที่พูดคุยกับท่านเวลาที่ท่านมีเรื่องจะปรึกษาด้วย
๒๘. แม่ชอบทำงานร่วมกับท่าน หรือไปเที่ยวนอกบ้านกับท่าน
๒๙. แม่มักจะพูดกับท่านด้วยถ้อยคำที่ไพเราะน่าฟัง
๓๐. แม่มักจะยิ้มแย้มกับท่านเสมอ
๓๑. ถ้าท่านมีเรื่องกลุ้มใจหลังจากที่ท่านคุยกับแม่แล้วท่านจะสบายใจ
๓๒. แม่มักจะเข้าใจและเห็นใจท่านมากกว่าผู้อื่น
๓๓. ถ้าท่านไม่สบายเมื่อใด แม่มักจะสังเกตเห็นก่อนคนอื่น
๓๔. ถ้าท่านพูดกับแม่ว่าตัวท่านไม่มีอะไรดีเลย แม่จะทักท้วงเสมอว่า ท่านดีกว่าคนอื่นหลายอย่าง
๓๕. เวลาที่ท่านเจ็บป่วยแม่จะวิตกกังวลมาก และคอยดูแลอยู่ตลอดเวลา
๓๖. เวลาที่ท่านทำอะไรของเสียหาย แม่ไม่เคยดุเลย นอกจากให้คอยระวังให้มากขึ้น
๓๗. แม่ให้ท่านทราบเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในบ้าน
๓๘. เวลาที่ท่านไม่สบายใจ แม่มักจะเป็นทุกข์ไปด้วย
๓๙. แม่เป็นคนเลือกเสื้อผ้า และของใช้ให้ท่านเอง
๔๐. แม่ไม่ยอมให้ท่านโต้แย้งคำพูดของแม่เลย
๔๑. แม่มักจะพูดกับท่านว่า "ลูกคนอื่นเขามีความประพฤติเรียบร้อยมาก ทำไมลูกไม่เรียบร้อยแบบเขาบ้าง "
๔๒. แม่หนา เศร้าและเงียบบ้าง เวลาที่ท่านบอกว่าจะไปเที่ยวกับเพื่อนๆ

๔๓. แม่ก็จะพูดว่า "สิ่งที่ลูกจะทำนั้น แม่ไม่เห็นด้วยเลย"
๔๔. แม่ไม่พอใจที่ท่านไปทะเลาะกับคนอื่น
๔๕. แม่ไม่ให้เงินหรือสบัคน้ำเวลาแม่หรือสั่งสอน
๔๖. แม่ไม่พอใจที่ท่านแสดงความโกรธออกมาให้แม่เห็น
๔๗. ไม่ว่าแม่จะทำอะไรก็ตาม แม่คิดว่าแม่ทำถูกเสมอ และต้องการให้ท่านทำตามด้วย
๔๘. แม่ต้องการให้ท่านแต่งตัวตามคำแนะนำของแม่
๔๙. แม่ก็จะพูดกับท่านว่า "ลูกคนอื่นเขาไม่เคยทำความเดือดร้อนให้แก่แม่เหมือนลูกเลย"
๕๐. แม่ก็จะพูดกับท่านว่า "ลูกไม่รักแม่หรือ จึงทำในสิ่งที่แม่ไม่ชอบ"
๕๑. แม่ไม่ยอมให้ท่านปิดประตูเสียงดังเวลาที่ท่านโกรธ
๕๒. แม่ต้องการให้ท่านเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ในช่วงที่ท่านออกจากบ้านให้ฟังอย่างละเอียด
๕๓. แม่ก็จะพูดกับท่านว่า "ลูกคนอื่นเขาเชื่อฟังพ่อแม่มาก ทำไมลูกไม่เอาอย่างเขาบ้าง"
๕๔. แม่ก็จะให้ท่านคุยตัวอย่างจากลูกคนอื่นเสมอ
๕๕. เวลาที่ท่านขออนุญาตไปเที่ยวที่ไกลๆ แม่ก็จะบอกว่าแม่เป็นห่วงและไม่สบายใจ
๕๖. แม่ก็จะเสียใจ เมื่อท่านไม่ทำตามความคิดเห็นหรือคำแนะนำของแม่
๕๗. แม่ก็จะพูดว่า "ลูกไม่รักแม่เหมือนลูกบ้านอื่นเลย"
๕๘. แม่จะแจ้งให้ท่านรู้ถึงละอายใจ เวลาที่ท่านทำผิด
๕๙. แม่ก็จะห้ามมิให้คาดเข็มขัดใส่เสื้อ
๖๐. ถ้าท่านไม่ทำตามที่แม่บอก แม่ก็จะโกรธท่าน
๖๑. แม่ห้ามมิให้ท่านคบเพื่อนที่เกเรหรือไม่เรียบร้อย
๖๒. แม่ก็จะพูดว่า "ลูกไม่ยอมทำตามคำแนะนำของแม่ เพราะลูกไม่รักแม่เลยใช่ไหม"
๖๓. แม่ทำให้ท่านไม่สบายใจ เวลาที่ท่านทำผิด
๖๔. เวลาที่ท่านออกไปธุระบางแห่ง แม่จะบอกให้ท่านกลับตามเวลาที่กำหนดเสมอ
๖๕. แม่ต้องการให้ท่านทำบัญชีการใช้จ่ายเงินในขณะที่ท่านเรียน ป. กศ.
๖๖. แม่ไม่ชอบให้ท่านคบกับบุคคลที่แม่ไม่ชอบ
๖๗. แม่เกรงว่าท่านจะรักตัวเองเกินไป
๖๘. แม่ไม่ชอบให้ท่านคุยโวโอ้อวดหรือคุยเรื่องต่างๆ
๖๙. แม่ก็จะพูดกับท่านว่า "ทำไมลูกไม่ตั้งใจเรียนเหมือนลูกบ้านอื่นเลย"
๗๐. แม่ชอบซักไซ้ไล่เลียงท่านเกี่ยวกับการใช้เงิน
๗๑. แม่ไม่ชอบให้ท่านทำเสียงเอะอะ ภายในบ้านหรือนอกบ้าน
๗๒. แม่ชอบบ่นเกี่ยวกับการจัดห้องส่วนตัวของท่าน

๗๓. แม่ก็จะพูดว่า "แม่ไม่สบายใจที่ลูกกลับบ้านดึก เพราะแม่กลัวลูกจะเป็นอันตราย"
๗๔. เวลาที่ทานไม่ทำงานบ้าน แม่ก็จะพูดว่า "ลูกไม่ทำก็ไม่เป็นไร แม่จะทำเอง"
๗๕. แม่ไม่ชอบให้ทานไปเที่ยวในที่แปลกๆ ใหม่ๆ เพราะแม่เกรงว่าทานจะไม่ปลอดภัย
๗๖. แม่ก็จะพูดกับทานว่า "แม่อยากให้ลูกเป็นคนดี เหมือนลูกคนอื่นบ้าง"
๗๗. แม่ไม่อนุญาตให้ทานไปเที่ยวที่ไกลๆ เพราะกลัวว่าทานจะได้รับอันตราย
๗๘. แม่ต้องการทราบอย่างแน่นอนว่าทานจะใช้จ่ายเงินซื้ออะไรบ้าง
๗๙. แม่ก็จะพูดว่า "ทำไมลูกไม่ทำให้แม่สบายใจเหมือนลูกคนอื่นเลย"
๘๐. แม่ก็จะเล่าเรื่องที่ และยกย่องลูกคนอื่นให้ทานฟัง
๘๑. แม่ยังกรานว่า ทานต้องขออนุญาตก่อนไปเที่ยวทุกครั้ง
๘๒. แม่ไม่ให้ทานทำหนังสือพิมพ์ที่แม่หรือสั่งสอน
๘๓. แม่ก็จะเป็นผู้ตัดสินใจในเรื่องที่ทานควรจะตัดสินใจเอง
๘๔. แม่ชอบซักถามคนอื่นเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่ตัวทานในช่วงที่ทานออกจากบ้าน
๘๕. แม่ไม่ชอบให้ทานกระตือรือร้นหาใครๆ
๘๖. แม่ก็จะพูดว่า "ทำไมลูกไม่ว่างายเหมือนลูกคนอื่นเขาเลย"
๘๗. แม่ไม่ยอมให้ทานเลือกวิชาเรียนหรือเลือกงานทำโดยไม่ได้รับความเห็นชอบจากแม่ก่อน
๘๘. แม่ก็จะพูดว่า "ลูกคนอื่นเขาขยันทำงานไม่เที่ยวเก่งเหมือนลูกเลย"
๘๙. แม่คอยสอดส่องดูแลเสมอไม่ว่าทานจะคบกับใคร
๙๐. ไม่ว่าทานจะทำอะไร จะต้องอยู่ในสายตาของแม่ตลอดเวลา

aaaaaaaaaaaaaaaa

แบบสอบถามความเข้าใจเพื่อ

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ต้องการทราบ ความรู้สึก ความคิด และการกระทำบางอย่างของตัวท่านและบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง ในสถานการณ์ซึ่งพบในชีวิตประจำวัน แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น ๒ ตอน

ตอนที่ ๑ จะมี ๒ ข้อ แต่ละข้อเป็นสถานการณ์โดยทั่วไป ให้ท่านพิจารณาว่าในแต่ละสถานการณ์ที่ให้นั้น ท่านเคยปฏิบัติมากน้อยเพียงไร แล้วตอบในกระดาษคำตอบที่กำหนดให้ ซึ่งมีคำตอบให้เลือก ๓ คำตอบ แสดงถึงการปฏิบัติของท่านตั้งแต่เคยทำ สมถั่ง ไม่เคยทำเลย โดยกาเครื่องหมาย ลงในช่องซึ่งแทนคำตอบที่แสดงระดับมากน้อยของการกระทำของท่าน

ตอนที่ ๒ จะมีสถานการณ์ทั้งหมด ๒๐ สถานการณ์ ในแต่ละสถานการณ์จะมีคำถาม ๓ ข้อ

ข้อที่ ๑ ต้องการทราบความคิดของท่านต่อการกระทำของบุคคลในแต่ละสถานการณ์ที่ให้น่า

ข้อที่ ๒ ต้องการทราบว่าท่านเคยปฏิบัติเช่นเดียวกับบุคคลในสถานการณ์ที่ให้น่ามากน้อยเพียงไร

ข้อที่ ๓ ต้องการทราบเกี่ยวกับการปฏิบัติของแม่หรือบุคคลที่ใกล้ชิดกับท่านต่อการกระทำของท่านในแต่ละสถานการณ์ที่ให้น่าในตอนที่ ๒

ดังนั้น แต่ละคนต้องตอบ ๓ ข้อ คือ ๑, ๒ และ ๓ ใน ๑ สถานการณ์ โดยตอบลงในกระดาษคำตอบ ซึ่งแต่ละข้อจะมีคำตอบที่สอดคล้องกับคำถามให้ท่านเลือก ๓ คำตอบ แล้วกาเครื่องหมาย X ลงในช่องซึ่งแทนคำตอบที่ท่านต้องการ (กรุณาตอบตามความเป็นจริง)

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน

ตอนที่ ๑

คำสั่ง ในสถานการณ์ต่อไปนี้ท่านเคยปฏิบัติมากน้อยเพียงใด

๑. ช่วยเหลืองานบางอย่างแก่เพื่อน
๒. สนใจทุกข์สุขของครู
๓. เมื่อไปไหนกลับมามีของมาฝากเพื่อนสนิท
๔. รับอาสาช่วยครูทำงานเมื่อครูมีงานมาก
๕. สนใจทุกข์สุขของเพื่อนสนิท
๖. เมื่อไปไหนกลับมามีของมาฝากพ่อแม่
๗. ให้ท่านแก่คนชรา
๘. สนใจทุกข์สุขของพ่อแม่
๙. เมื่อไปไหนกลับมามีของมาฝากพี่น้อง
๑๐. ช่วยถือของบนรถเมล์ให้แก่บุคคลที่ถือของหนัก
๑๑. สนใจทุกข์สุขของพี่น้อง

๑๒. แบ่งปันเครื่องใช้ให้แกเพื่อนสนิท
๑๓. จูงคนแก่ข้ามถนน
๑๔. ให้ทานแก่คนพิการ
๑๕. ช่วยคนตาบอด
๑๖. ถ้าใครทราบเรื่องราวที่เป็นประโยชน์ต่อเพื่อนกันมาเล่าให้เพื่อนฟัง
๑๗. เมื่อเห็นบุคคลที่รู้จักต้องการความช่วยเหลือ มักช่วยด้วยความเต็มใจ
๑๘. เมื่อเห็นใครประสบอุบัติเหตุ มักรีบเข้าไปช่วยเหลือ
๑๙. ดูแลเอาใจใส่แลรักษาพยาบาลเมื่อพ่อแม่เจ็บป่วย
๒๐. ช่วยทำประโยชน์ให้แก่โรงเรียน เช่น ช่วยงานโรงเรียน ช่วยงานห้องสมุด เป็นต้น
๒๑. อาสาสมัครบำเพ็ญประโยชน์ในวันสำคัญต่างๆ เช่น ช่วยชายแสดมภ์ ช่วยชายคอกไม้ เป็นต้น
๒๒. สละที่นั่งบนรถเมล์ให้แก่เด็ก คนชรา และหญิงมีครรภ์
๒๓. ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ และคำตักเตือนที่เหมาะสมแก่พี่น้อง
๒๔. เอาใจใส่และช่างสังเกตความรู้สึกของผู้อื่น
๒๕. เปิดเครื่องวิทยุหรือโทรทัศน์เบาๆ
๒๖. ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์แก่บุคคลอื่น
๒๗. สนใจทุกข์สุขของบุคคลอื่น
๒๘. เอาใจใส่ดูแล รักษา พยาบาลเมื่อพี่น้องเจ็บป่วย

ตอนที่ ๒

สถานการณ์ที่ ๑

๑. เมื่อเห็นครูถือของหนักๆ ศรีมก็จะเข้าไปช่วย
๑. การกระทำของศรีเหมาะสมไหม
๒. ท่านเคยทำอย่างที่ศรีทำไหม
๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ศรีทำ (หรือถ้าไม่เคยทำแต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่าแต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร
๒. สมชายมักจะช่วยจดงานให้เพื่อน หรือช่วยงานอย่างอื่นเวลาที่เพื่อนไม่สบาย
๑. การกระทำของสมชายเหมาะสมไหม
๒. ท่านเคยทำอย่างที่สมชายทำไหม
๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่สมชายทำ (หรือถ้าไม่เคยทำแต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่าแต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๓. พอถึงเทศกาลวันสารท สุกัมก็จะนำกระยาสารมาแจกเพื่อนๆ

๑. การกระทำของสุกัมเหมาะสมไหม

๒. ท่านเคยทำอย่างที่ยุติสุกัมทำไหม

๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ยุติสุกัมทำ (หรือถ้าไม่เคยทำแต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่าแต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๔. สุนทรียาสาเข้าบ้านเวลาแม่ต้องไปธุระบางแห่ง

๑. การกระทำของสุนทรียาเหมาะสมไหม

๒. ท่านเคยทำอย่างที่ยุติสุนทรียาทำไหม

๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ยุติสุนทรียาทำ (หรือถ้าไม่เคยทำแต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่าแต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๕. เมื่อมีผู้ใดมาถามหาเพื่อนที่เขารูจัก เสริมก็ไปตามให้ แม้ว่าตัวเองจะรีบไปธุระก็ตาม

๑. การกระทำของเสริมเหมาะสมไหม

๒. ท่านเคยทำอย่างที่ยุติเสริมทำไหม

๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ยุติเสริมทำ (หรือถ้าไม่เคยทำแต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่าแต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๖. เมื่อเห็นพี่หรือน้องมีงานมาก เสนก็จะเข้าไปช่วยโดยที่พี่หรือน้องไม่ต้องออกปาก

๑. การกระทำของเสนเหมาะสมไหม

๒. ท่านเคยทำอย่างที่ยุติเสนทำไหม

๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ยุติเสนทำ (หรือถ้าไม่เคยทำแต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่าแต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๗. ถ้าเห็นน้องรองไห วิไลก็เข้าไปปลอบเสมอ

๑. การกระทำของวิไลเหมาะสมไหม

๒. ท่านเคยทำอย่างที่ยุติวิไลทำไหม

๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ยุติวิไลทำ (หรือถ้าไม่เคยทำแต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่าแต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๘. เมื่อเห็นเด็กคนอื่นรองไห สุวรรณก็เข้าไปปลอบเสมอ

๑. การกระทำของสุวรรณเหมาะสมไหม

๒. ท่านเคยทำอย่างที่ยุติสุวรรณทำไหม

๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ยุติสุวรรณทำ (หรือถ้าไม่เคยทำแต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่าแต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๙. เวลาที่สภารูออกไปซื้อของ มักจะถามเพื่อนว่า ใครอยากได้อะไรบ้าง หรือใครจะฝากซื้ออะไรบ้าง

๑. การกระทำของสภารูเหมาะสมไหม

๒. ท่านเคยทำอย่างที่ยุติสภารูทำไหม

๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ยุติสภารูทำ (หรือถ้าไม่เคยทำแต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่าแต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๑๐. ถ้ามีผู้ใดมาขายเข็มกาชาด หรือขายแสดงมภ์ในวันสำคัญต่างๆ วินัยจะซื้อทุกครั้ง

๑. การกระทำของวินัยเหมาะสมไหม

๒. ท่านเคยทำอย่างที่ยุติวินัยทำไหม

๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ยุติวินัยทำ (หรือถ้าไม่เคยทำแต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่าแต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

สถานการณ์

๑๑. พ่อใกล้สอบ สภาจะรวบตัววิชาสำคัญให้แก่องค์

๑. การกระทำของสภาเหมาะสมไหม
๒. ท่านเคยทำอย่างที่ว่าไหม
๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ว่า (หรือถ้าไม่เคยทำ แต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่า แต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๑๒. เมื่อทราบข่าวประกาศรับสมัครงาน หรือประกาศให้ทุนการศึกษา สพรหมก็นำมาบอกกับเพื่อนๆ

๑. การกระทำของสพรหมเหมาะสมไหม
๒. ท่านเคยทำอย่างที่ว่าไหม
๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ว่า (หรือถ้าไม่เคยทำ แต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่า แต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๑๓. เมื่อสังเกตเห็นเพื่อนไปสบายใจ สรียก็เข้าไปไต่ถามเสมอ

๑. การกระทำของสรียเหมาะสมไหม
๒. ท่านเคยทำอย่างที่ว่าไหม
๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ว่า (หรือถ้าไม่เคยทำ แต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่า แต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๑๔. เมื่อเห็นเพื่อนบนไม่มีเงินใช้ โสภจะออกไปกู้ยืมถ้าไม่มีก็ช่วยคิดว่าจะทำอย่างไร

๑. การกระทำของโสภเหมาะสมไหม
๒. ท่านเคยทำอย่างที่ว่าไหม
๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ว่า (หรือถ้าไม่เคยทำ แต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่า แต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๑๕. เมื่อทราบวาทะไม่สบาย รุจีจะรีบไปเยี่ยมทันที

๑. การกระทำของรุจีเหมาะสมไหม
๒. ท่านเคยทำอย่างที่ว่าไหม
๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ว่า (หรือถ้าไม่เคยทำ แต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่า แต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๑๖. เมื่อไปเที่ยวที่ไกลๆ ราชารัของแปลกๆ มาปากแม่ทุกครั้ง

๑. การกระทำของราชารัเหมาะสมไหม
๒. ท่านเคยทำอย่างที่ว่าไหม
๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ว่า (หรือถ้าไม่เคยทำ แต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่า แต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๑๗. สี่ตามักพาน้องไปเที่ยวในสถานที่แปลกๆ และน่าสนใจบ่อยๆ

๑. การกระทำของสี่ตามเหมาะสมไหม
๒. ท่านเคยทำอย่างที่ว่าไหม
๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ว่า (หรือถ้าไม่เคยทำ แต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่า แต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๑๘. เมื่อวิทยาลัยจัดกิจกรรมต่างๆ เขาจะเข้าร่วมทุกครั้ง

๑. การกระทำของเขษุเหมาะสมไหม
๒. ท่านเคยทำอย่างที่ว่าไหม
๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ว่า (หรือถ้าไม่เคยทำ แต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่า แต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๑๙. ถ้าเห็นครม้งานมาก พี่ระก็จะเข้าไปถามว่าจะช่วยอะไรไ้ม่าง

๑. การกระทำของพี่ระเหมาะสมไหม
๒. ท่านเคยทำอย่างที่ว่าไหม
๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ว่า (หรือถ้าไม่เคยทำ แต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่า แต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

๒๐. วิชาอาสาสมัครไปค่ายพัฒนาชนบทในระยะปิดเทอมใหญ่ แทนที่จะหยุดพักผ่อน

๑. การกระทำของวิชาเหมาะสมไหม
๒. ท่านเคยทำอย่างที่ว่าไหม
๓. ถ้าท่านเคยทำอย่างที่ว่า (หรือถ้าไม่เคยทำ แต่คิดจะทำ) แล้วไปเล่าให้แม่ฟัง (หรือถ้าไม่เคยเล่า แต่คิดจะเล่า) แม่แสดงอาการอย่างไร

แบบสอบถามวินัยทางสังคม

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

๑. คำถามของแบบสอบถามนี้ ถามเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดและการกระทำของบุคคลในสถานการณ์ซึ่งพบในชีวิตประจำวัน คำถามแบ่งออกเป็น ๓ ตอน

ตอนที่ ๑ เป็นคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนปฏิบัติจริงและสิ่งที่นักเรียนคิดว่าควรจะทำ

ตอนที่ ๒ เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดของบุคคลอื่นที่มีต่อตัวนักเรียนหรือสิ่งที่นักเรียนทำ

ตอนที่ ๓ เป็นคำถามเกี่ยวกับการปฏิบัติของนักเรียนต่อกฎเกณฑ์ต่างๆ และความรู้สึกของบุคคลอื่นต่อสิ่งที่นักเรียนทำว่าเหมาะสมไหม

๒. ในการตอบแบบสอบถามนี้ คำตอบของนักเรียนจะไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อคะแนนสอบของนักเรียนเลย และไม่มีคำตอบถูกหรือผิด ฉะนั้นให้นักเรียนสบายใจและตอบได้ตามความรู้สึกที่แท้จริง ยิ่งตอบได้ตรงตามความรู้สึกที่แท้จริงมากเท่าไร ยิ่งเป็นผลดีเพียงนั้น

๓. ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย X ลงในช่องซึ่งตรงกับข้อที่นักเรียนต้องการในกระดานคำตอบ

ตัวอย่าง "ผมรู้สึกว่าไม่ชอบห้องส้วมที่แคบและสกปรกในห้องเรียน"

คำถาม ๑. นักเรียนทำอย่างไรที่รู้สึกว่าห้องส้วมไม่สบายใจ

๒. เหมาะสมไหมที่ใครๆจะทำอย่างผมคิดว่า

คำตอบ ๕. เกือบตลอดเวลา

๕. เหมาะสมมาก

๔. บ่อยๆ

๔. เหมาะสม

๓. บางครั้งบางครั้ง

๓. ไม่น่าใจ

๒. นานๆครั้ง

๒. อาจจะไม่เหมาะสม

๑. เกือบไม่เคยเลย

๑. ไม่เหมาะสมเลย

ให้นักเรียนพิจารณาว่าข้อใดตรงกับลักษณะจริงๆของนักเรียนมากที่สุด แล้วกาเครื่องหมายลงในช่องซึ่งตรงกับข้อที่นักเรียนเลือกในกระดานคำตอบ

เช่น ๑. ถ้านักเรียนทำแบบผมคิดว่าน้อยๆก็กาข้อ ๕.

๒. ถ้านักเรียนคิดว่าอาจจะไม่เหมาะสมในการที่ใครๆจะทำอย่างผมคิดว่า ก็กาข้อ ๒

ทั้งตัวอย่าง

	๕	๔	๓	๒	๑
๑.		X			
๒.				X	

ตอนที่ ๑ จตุภกรณังกระทำความชั่วจากหอน้ำในที่ต่างๆ ใส่กระเป๋ามาใส่ห่ออื่นของตน

๑. นักเรียนทำอย่างที่ดีจตุภกรณทำบ่อยไหม
๒. เหมาะสมไหมที่ใครๆจะทำอย่างที่ดีจตุภกรณทำ
สรีไม่รักษาความสะอาดในสวนสาธารณะ
๓. นักเรียนทำอย่างที่ดีสรีทำบ่อยไหม
๔. เหมาะสมไหมที่ใครๆจะทำอย่างที่ดีสรีทำ
ศักดาชอบขึ้นลงรถประจำทางระหว่างติดไฟแดงเพื่อจะได้ไม่ต้องยืนไปไกล
๕. นักเรียนทำอย่างที่ดีศักดาทำบ่อยไหม
๖. เหมาะสมไหมที่ใครๆจะทำอย่างที่ดีศักดาทำ
ศิวานชอบเปิดวิทยุต่างๆ
๗. นักเรียนทำอย่างที่ดีศิวานทำบ่อยไหม
๘. เหมาะสมไหมที่ใครๆจะทำอย่างที่ดีศิวานทำ
วราห์ชอบซื้อของหนีภาษีเพราะถูกดี
๙. นักเรียนทำอย่างที่ดีวราห์ทำบ่อยไหม
๑๐. เหมาะสมไหมที่ใครๆจะทำอย่างที่ดีวราห์ทำ
ศรีให้คนนำรอนนำชาเมื่อไปอำเภอแล้วมีคนแน่นเพื่อให้ห่อหุ้มของของตนเสร็จก่อน
๑๑. นักเรียนทำอย่างที่ดีศรีทำบ่อยไหม
๑๒. เหมาะสมไหมที่ใครๆจะทำอย่างที่ดีศรีทำ

ตอนที่ ๒

ราตรีทิ้งเศษกระดามลงบนถนน

๑๓. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าท่านทำบ่อยไหม
๑๔. เมื่อคิดว่าเขาคิดอย่างนั้นแล้วท่านทำบ่อยแค่ไหน
๑๕. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะทำอย่างที่ดีราตรีทำ
ลักษณาเก็บดอกไม้ในสวนสาธารณะ
๑๖. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าท่านทำบ่อยไหม
๑๗. เมื่อคิดว่าเขาคิดอย่างนั้นแล้วท่านทำบ่อยแค่ไหน
๑๘. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะทำอย่างที่ดีลักษณาทำ
สันติคั่งแข็งใจซื้อตัวหนึ่ง
๑๙. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าท่านทำบ่อยไหม
๒๐. เมื่อคิดว่าเขาคิดอย่างนั้นแล้วท่านทำบ่อยแค่ไหน
๒๑. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะทำอย่างที่ดีสันติคั่งทำ

วิไลเคิบข้ามถนนทั้งๆที่ตรงนั้นมีสะพานข้ามถนน

๒๒. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าท่านทำบ่อยไหม

๒๓. เมื่อรู้ว่าเขาคิดอย่างนั้นแล้วท่านทำบ่อยแค่ไหน

๒๔. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะทำอย่างที่ว่า

จตุภรณ์ตั้งกระดานขวาระจากห้องน้ำในที่ต่างๆใส่กระเป๋าลงไปใช้ธุระอื่นของตน

๒๕. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าท่านทำบ่อยไหม

๒๖. เมื่อรู้ว่าเขาคิดอย่างนั้นแล้วท่านทำบ่อยแค่ไหน

๒๗. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะทำอย่างที่ว่า

สุวิไม่รักษาความสะอาดในส้วมสาธารณะ

๒๘. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าท่านทำบ่อยไหม

๒๙. เมื่อรู้ว่าเขาคิดอย่างนั้นแล้วท่านทำบ่อยแค่ไหน

๓๐. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะทำอย่างที่ว่า

ศักดิ์ดาชอบขึ้นลงรถประจำทางระหว่างติดไฟแดงเพื่อจะได้ไม่ต้องเดินย้อนไปไกล

๓๑. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าท่านทำบ่อยไหม

๓๒. เมื่อรู้ว่าเขาคิดอย่างนั้นแล้วท่านทำบ่อยแค่ไหน

๓๓. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะทำอย่างที่ว่า

ศิริราถชอบเปิดวิทยุเสียงดัง

๓๔. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าท่านทำบ่อยไหม

๓๕. เมื่อรู้ว่าเขาคิดอย่างนั้นแล้วท่านทำบ่อยแค่ไหน

๓๖. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะทำอย่างที่ว่า

วรารัตน์ชอบซื้อของหนีภาษีเพราะถูก

๓๗. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าท่านทำบ่อยไหม

๓๘. เมื่อรู้ว่าเขาคิดอย่างนั้นแล้วท่านทำบ่อยแค่ไหน

๓๙. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะทำอย่างที่ว่า

ศรีให้คาน้ำร้อนน้ำชาเมื่อไปอำเภอล้อมมีคั่นแน่นเพื่อให้ธุระของตนเสร็จก่อน

๔๐. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าท่านทำบ่อยไหม

๔๑. เมื่อรู้ว่าเขาคิดอย่างนั้นแล้วท่านทำบ่อยแค่ไหน

๔๒. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะทำอย่างที่ว่า

ตอนที่ ๓ มีป้ายบอกวาทาใครทิ้งของเกลื่อนกลาดจะถูกปรับ

๔๓. ท่านทำเองไม่เห็นแล้วทิ้งหรือเปล่า

๔๔. คนอื่นๆที่รู้จักท่านคิดว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะทำลงไป

๔๕. ท่านห้ามองไม่เห็นแล้วเก็บหรือเปล่า
๔๖. คนอื่นๆที่รู้จักท่านเห็นว่าเหมาะสมหรือไม่ที่ท่านจะนำลงไป
มีป้ายบอกว่าโปรดเข้าคิวรอตัว
๔๗. ท่านห้ามองไม่เห็นแล้วแขวงคิวหรือเปล่า
๔๘. คนอื่นๆที่รู้จักท่านเห็นว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะนำลงไป
มีป้ายบอกว่าโปรดใช้สะพานข้ามถนน
๔๙. ท่านห้ามองไม่เห็นแล้วข้ามถนนโดยไม่ใช่สะพานบ้างหรือเปล่า
๕๐. คนอื่นๆที่รู้จักท่านเห็นว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะนำลงไป
มีป้ายห้ามตั้งกระดานขายระอออกจากอุโมงค์
๕๑. ท่านห้ามองไม่เห็นแล้วตั้งกระดานขายระออกมาข้างนอกหรือเปล่า
๕๒. คนอื่นๆที่รู้จักท่านเห็นว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะนำลงไป
มีป้ายบอกว่าให้ช่วยรักษาความสะอาดในสวนสาธารณะ
๕๓. ท่านห้ามองไม่เห็นแล้วทำไมสะอาดบ้างหรือเปล่า
๕๔. คนอื่นๆที่รู้จักท่านเห็นว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะนำลงไป
มีป้ายบอกให้ขึ้นหรือลงรถประจำทางเฉพาะที่ป้ายจอดรถเท่านั้น
๕๕. ท่านห้ามองไม่เห็นแล้วขึ้นหรือลงรถประจำทางขณะที่ติดไฟแดงหรือเปล่า
๕๖. คนอื่นๆที่รู้จักท่านเห็นว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะนำลงไป
มีคำเตือนทั้งทางวิทยุและโทรทัศน์ให้เปิดเครื่องรับเบาๆ
๕๗. ท่านทำเป็นไม่ได้ยินแล้วเปิดเครื่องรับดังๆหรือเปล่า
๕๘. คนอื่นๆที่รู้จักท่านเห็นว่าเหมาะสมไหมที่ท่านจะนำลงไป
ของหนีภาษีเป็นของนิคมกฎหมาย การซื้อของหนีภาษีทำให้รัฐบาลขาดรายได้
๕๙. ท่านทราบแต่ทำเป็นไม่ทราบแล้วซื้อบ่อยไหม
๖๐. เป็นการเหมาะสมหรือไม่ที่ใครๆจะไม่สนใจรักษาดลประโยชน์ของรัฐบาล
การให้ค่าน้ำร้อนน้ำชาเพื่อให้นักถือสิทธิ์ทำให้คนที่มาก่อนไม่เสร็จธุระของเขา
๖๑. ท่านทราบแต่ทำเป็นไม่ทราบหรือเปล่า
๖๒. เป็นการเหมาะสมหรือไม่ที่ใครๆจะมีอิทธิทธิอย่างนั้น